

ALLAH KORKUSU MU ALLAH SEVGİSİ Mİ

İsmail

Dinçer

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ.....	5
İNANÇLARIN DOĞUŞU	9
ALLAH İLE KORKUTTULAR	18
TAKVA İLE HAVF KELİMESİNİN ANALİZİ.....	53
KORKUTAN ŞEYTANDIR	66
KORKU MU SEVGİ Mİ	91
SEVGİ VE SAYGI	100
ALLAH HAKİKATİ.....	110
MUAŞAKA-SEVİŞMEK.....	170
HAŞYET	179
VEFÂ SEVGİ ŞEFKAT İLİŞKİSİ	184
SEVGİ SAYGI ŞEFKAT EHLİ HÂBİL GİBİ SÖYLER	196
HUB-MUHABBET VEDÛD-MEVEDDED.....	205
SEVGİLİ OLMAK	214
KUR'ÂN'DA SEVGİ-MUHABBET ÂYETLERİ.....	222
SON DEĞERLENDİRME	242

GİRİŞ

Korku mu sevgi mi?
Tedirginlik mi güvenmek mi?
Kaygı mı huzur mu?
Gerginlik mi rahatlık mı?
Korku mu yaklaştırır?
Sevgi mi yaklaştırır?
Korku mu hakikatin kapılarını açtırır?
Sevgi mi hakikatin kapılarını açtırır?
Neden yıllarca Allah korkusu beyinlere işlendi?
Neden Allah sevgisinden çok Allah korkusundan bahsettiler?
Neden cehennem korkusundan bahsettiler?
Allah korkusundan bahsederek, bizleri günahlardan uzak tutmak mı istediler?
Neden Allah'ın cezasından bahsedilir?
Oysa Allah âlemlere rahmet değil midir?
Allah bağışlayan, affeden değil midir?
Allah merhamet sahibi değil midir?
Bir taraftan Allah her şeyi sevgisiyle kuşatmıştır denilirken, diğer taraftan neden beyinlere korkular işlenir?
Korku mu Allah'a şahit eyler?
Yoksa sevgiyle yaklaşmak mı Allah'a şahitlik kapısını açar?

Sevgi ve saygı makamına erişen bir kimse de Allah korkusu olur mu?

Allah'ı anlamakla huzur bulan bir kimse de korku olur mu?

Allah'tan korkan Allah'ı sevebilir mi?

Huzur nasıl oluşur?

Sevgi nasıl oluşur?

Allah'a şahit olmayan kimse, sevgi içinde olabilir mi?

İçinde korku olan kimse, Allah'a şahitlik yoluna girebilir mi?

Korku akli perdelemez mi?

Yoksa korku daha iyi düşünmeye mi yol açar?

Çocukları Allah ile korkutmak doğru olabilir mi?

Çocuğa korku verecek bilgiler anlatmak ne kadar doğrudur?

Korku korur mu, yoksa korumayı engeller mi?

Kur'ân'da geçen takva kelimesi neden genelde korku diye çevrilir?

Takva korkmak mı demektir?

Neden haşyet-huşu kelimesi korku diye çevrilir?

Fâtır Sûresi 28: "Kezâlik innemâ yahşâllâhe min ibâ-dihil ulemâu."

Diyanet vakfı: "Kulları içinden ancak âlimler, Allah'tan (gereğince) korkar."

Burada geçen "huşu" kelimesini korku diye çevirmek doğru mudur?

İlmî değerlerle Allah'a şahit olan bir kimse de korku olur mu?

Yoksa o yüce kudreti anlamakla saygı ve sevgi içinde mi olunur?

Neden toplumda hep “Allah’ın gazabından” kork denilir?
Allah gazap mı verir?

Öfkeli, hiddetli, intikam peşinde koşan bir Tanrı tasavvuru ne kadar doğru olabilir?

“Allah’tan korkmayandan kork, Allah’tan korkandan korkma” sözü ne kadar doğru olabilir?

“Allah’tan korkan kötülük yapmaz” sözü neden söylenir?

Allah’a olan saygı, hiçbir kimseye zerre kadar kötülük, zulüm yapmamak değil midir?

Halk’ta Hakk’a nazar eden kimse, Hakk’tan gayrı görmeyen kimse zerre kadar da olsa kimseye zarar verebilir mi?

Veremez elbet değil mi?

O zaman korkuya değil, sevgi ve saygının o derin ulviyetine ulaşmak gerekmez mi?

Bu kitabımızda sevginin gücünü anlamaya çalışacağız.

Korku neden oluşur, korku kişiyi nasıl bir duruma sürükler bunu inceleyeceğiz.

Korkuyu veren Allah mıdır?

Yoksa insanı korkulara sürükleyen şeytani alan mıdır, anlamaya çalışacağız.

Kur’ân ölçüsüyle sevgiyi ve korkuyu inceleyeceğiz.

“Allah’ın sevgisine sığınanlara, Allah’ı dost edinenlere korku yoktur” âyetlerini inceleyeceğiz.

Sevginin ve korkunun beyinde oluşturduğu etkileri anlamaya çalışacağız.

Toplumda daha çok Allah korkusundan bahsedilir.

Bunun doğru olup olmadığını anlamaya çalışacağız.

Allah ile korkutanların amaçlarını anlamaya çalışacağız.

Bunda kasıt var mı yoksa bir masumiyet mi var inceleyeceğiz.?

Sevginin gücünü hissettirmeye çalışacağız.

Korku ile beyinlerin nasıl kilitlendiğini, kimyasal analizlerle anlama gayretinde olacağız.

Eksiğimiz, hatamız olursa affola.

İsmail Dinçer

İNANÇLARIN DOĞUŞU

İnsanoğlu yaşamın sırrını aradı.
Bilhassa insan, ölüm sonrasını merak etti.
Ölüm çünkü bir gerçektir.
Peki, ölen nereye gidiyordu?
İnsanlar doğumdan çok etkilenmedi.
Doğumlara sevindi.
Yaşamdan çok etkilenmedi.
Sadece yaşama ayak uydurdu.
İnsan yedi, içti, uyudu, yaşamın akışına uydu.
Ama bir gün geldi yakınına kaybetti.
Annesini, babasını, evladını, bir yakınına kaybetti.
İnsan ölümden çok etkilendi.
Kaybettiği yakını için hüzünlendi.
İnsan ölümla tanıştı.
Şaşırdı, ne yapacağını bilemedi.
Gören gözler görmez olmuştu.
Konuşan diller konuşmaz olmuştu.
Yürüyen ayaklar yürümez olmuştu.
Tutan eller tutmaz olmuştu.
Alıp verilen nefes durmuştu.
Hareketli olan insan hareketsiz kalmıştı.
Ölüm denen gerçek tecelli etti.
Ve insan “ne oluyor” dedi.

Ölen yakını için, “neden hareket etmiyor artık” dedi.

“Kalk konuş” dedi.

“Bak bana, yine nefes al” dedi.

“Hadi yine kırlarda koş” dedi.

“Hadi yine akan sularda yüz” dedi.

“Hadi yine hareket et” dedi.

Ama ne derse desin nafile idi.

Ölüm gelmişti.

Ölüm denen olay tanımlanamıyordu.

Ölüm bir muamma idi.

Ölüm sonrası bir gizem idi.

İşte tam burada bir arayış başladı.

İşte tam burada büyük bir merak başladı.

Ölüm insanı büyük bir arayışa sürükledi.

Ölüm neydi?

Ölen nereye gidiyordu?

Ölüm sonrası ne vardı?

İşte bu arayışlar inançları doğurdu.

Inançların doğuşu, ölüm ve sonrasını merak etmekten doğdu.

Ölenler nereye gidiyordu?

Ölenlere ne oluyordu?

Başka bir âleme mi gidiyordu?

Başka bir âlem var mıydı?

İşte inançlar tam burada başladı.

Ve inançlar yavaş yavaş bir yaratıcıya doğru evrildi.

Allah arayışı işte tam burada başladı.

Allah'ın adı bile yoktu.

Kendisi ne idi bilinmez idi.

İnsan kendinin nasıl var olduğunu düşünürken, Tanrı arayışı doğdu.

İnsan, ölümün sırrını ararken, kendini yaşamın sırrını arar olarak buldu.

Artık insan düşünüyordu.

Yaşam nedir?

Ben kimim?

Ben nasıl var oldum?

Doğum ne, ölüm ne?

Doğum öncesi ne, ölüm sonrası ne?

Gözlerine baktı, kulaklarına baktı.

Ellerine, ayaklarına baktı.

Kaşlarına, kirpiklerine baktı.

Ağızındaki dişlerine baktı.

Kendini inceden inceye inceledi.

“Ben nasıl şekillendim” dedi.

Kendine baktığı gibi, yönünü varlığa döndürdü.

Varlığı anlamaya çalıştı.

Oradan yiyecekler edindi.

Hayvanları anlamak üzere baktı, yeri geldi onlardan korktu, yeri geldi onlardan arkadaş edindi, onlardan yararlandı.

Hayvanları, bitkileri her şeyi incelemeye başladı.

“Bu hayvanlar, bu bitkiler ne” dedi.

“Bu kadar varlığın çeşitliliği nereden geliyor” dedi.

“Çeşit çeşit bu bitkiler nasıl var oldu” dedi.

“Çeşit çeşit bu hayvanlar nasıl şekillendi” dedi.

Doğan güneşin sırrını aradı.

Geceyi gündüzü merak etti.

Suyun sırrını aradı.

Meyvelerin farklı farklı tatlarını merak etti.

Tüm bunlar, hep ölüm ve sonrasını düşünmekle başlamıştı.

Bebekliği, olgunlaşmayı, yaşlanmayı merak etti.

İşte inançların doğuşu, ölüm ve sonrasını merak etmekten doğdu.

Bu merak, yaşamın sırrını aramaya dönüştü.

İnsan kendini bilme yolunda kapılar açtı.

İnsan gece gündüz nasıl yaratıldığını düşünmeye başladı.

İnsan olmanın ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Bilhassa ölüm denen gerçeği anlamaya çalıştı.

Kendince yorumlar yaptı.

Kendince bir şeylere inanmaya başladı.

Ve bu inançlar nice farklı duygulara kapılar açtı.

Böylelikle insanoğlu inançlar boyutunu ortaya koydu.

Yavaş yavaş bir yaratıcıya yönelmeye başladı.

Bir taraftan gelen doğumlara, bir taraftan ölen kimselere yönünü döndürdü.

Ve inançlar, insanoğlunun nesli arttıkça, yorumların farklılığına dönüştü.

Böylelikle din inançları, mezhep inançları, tarikat inançları doğdu.

Dünyada her toplum kendine göre nice farklı inançlar oluşturdu.

Bunların temelinde, ölüm ve sonrasının arayışı vardı.

“Ölüm sonrası ne oluyor” diyerek, nice düşünceler oluşturuldu.

“Ölünce nereye gidiliyor” diye sorgulamalar oluşturuldu.

Böyle sorgulamalar sonrası, ölen yakınların başka bir âleme gittiğine inanıldı.

Hatta bazı kültürlerde mezarlara yiyecekler, giyecekler, bineceği atlar, konuldu.

Öldükten sonra ölen kişiye yardımcı olur diye inanıldı.

Eski Mısır'da ölen kişilerin mezarlarına, öldükten sonra kişiye yardımcı olur diye "Ölümler Kitabı" konuldu.

Papirüslere yazılan bu sayfalarda, ölen kişi öldükten sonra sorgulandığında doğru cevaplar versin diye metinler vardı.

Bu metinler ayrıca dualar içeriyordu.

Kötü enerjiden korunsun diye büyüler içeriyordu.

Birçok toplumda ölüm bir son olarak kabul edilmez.

Ölüm sonrası yaşamın olduğuna inanılır.

Başka bir âlemde yaşam devam eder diye düşünülür.

Ölüm denilince her zaman bir ürperme, bir korku akla gelir.

Birçok kâmil insan; "ölümünden korkmayın, ölümü anlamamaktan korkun" diye bildirmişlerdir.

İnsanoğlu ölmek istemez, ebediyen yaşamak ister.

Ama insan gün gelecek bu âlemde göçecektir.

Ölüm denen gerçek ile tanışacaktır.

Ölüm hissini beden tadacaktır.

Enbiyâ Sûresi 35: "Kullu nefsin zâikatul mevt ve neb-lûkum biş şerri vel hayri fitneh ve ileynâ turceûn."

Meâli: "Her kişi ölümü hissedecektir. Başınıza gelen iyi ya da kötü şeylerden gerekli dersi çıkarın ve bize dö-neceğinizi unutmayın."

Burada da belirtildiği gibi her insan gün gelecek ölümle karşılaşacaktır.

Ölen son nefesini verecektir ve beden toprak olacaktır.

Geldiği asliyetine dönecektir.

Peki, insan ölünce ne oluyor?

Ölüm bir son mu?

Yoksa ölüm yeni bir başlangıç mı?

Ölüm ve sonrası hep merak edilmiştir.

Bu merak nice inançları doğurmuştur.

İnançların çoğunda beden içinde ruh olduğuna inanılır.

İnsan ölünce ruh bedeni terk eder, başka bir âleme gider diye inanılır.

Budist inancına göre, beden ruhun bir kabuğudur, insan ölünce bu kabuk bırakılır, ruh başka bir âleme gider.

Hinduizm'de ölen kişinin bedeni Ganj nehri kıyısında yakılır, külleri Ganj nehrine dökülür.

Nehre dökülmesinden maksat, ruhun reenkarnasyon döngüsündeki tamamlaması olduğuna inanılarak bu yapılır.

Bazı toplumlarda, mesela Madagaskar'da, ölen kişinin sessizliğe döndüğüne inanılarak, aile bireyleri belirli zamanlarda mezarları açarlar, cesetleri çıkararak, yeni elbiseler giydirilir ve ölüyü müzik ve dans eşliğinde mezarın etrafında dolaştırırlar.

İslamiyet inancında ölen kişi, mezara gömülür.

Ve ölen kişi haşre kadar tekrar dirilmeyi bekler.

Haşir zamanında günahlar ve sevaplar tartılır, tartıda hangisi ağır basarsa, cennet ya da cehennem kapıları açılır.

Bu inanç eski Mısırdaki da vardır.

İslam inancı ölüm ve sonrasını böyle yorumlar.

Ölen bir kişi topluma en büyük dersi veriyordur.

Ölen kişinin ardından büyük hüzneler oluşur.

Bilhassa çocukların ve genç yaşta ölenlerin acısı, her zaman büyük olmuştur.

Çocuğunu kaybeden bir annenin acısı, toplumu her zaman etkilemiştir.

Anne çocuğunun öldükten sonraki durumunu hep soruşturmuştur.

Öldükten sonra “çocuğum nerededir şimdi, ne yapıyordur” diyerek gönlüne sorular düşmüştür.

İnsanoğlu ne kadar bilimsel keşifler yapsa da ölüm ve sonrası hep sır kalmıştır.

Ölüm sonrasını merak etmenin ve nice yorumlar yapmanın sonucu, inançlar boyutu ortaya çıkmıştır.

Ve insanoğlu bir gün gelip, kendisinin de öleceğini düşünerek, ölüm sonrasını hep merak etmiştir.

Nereye gideceğini, tekrar dirilip dirilmeyeceğini hep merak etmiştir.

İnsanoğlu tarihte ilk ortaya çıktığı andan beri yaşamın sırrını aramıştır.

Ölüm sonrasının sırrını aramıştır.

Yıllar ilerledikçe yaşam ile ilgili bazı hakikatlere erişse de ölüm ve sonrası hâlâ bir muamma olarak kalmıştır.

Kâmil insanlar, ölüm ile ilgili nice yorumlar yapsa da “insan öldükten sonra tekrar diriliş var mı yok mu?” bu sorgulama hâlâ devam etmektedir.

Ölüm sonrasını anlama duygusu, inançların ortaya çıkışın temelini oluşturmuştur.

Bu inanç yıllar içinde nice farklı yorumlara kapılar açmıştır.

İşte inançların ortaya çıkışı, insanın bilhassa ölüm ve sonrasını merak etmesiyle, yaratılışın hakikatini arama-sıyla başlamıştır.

Ölüm hakikatini hiç unutmamalıyız.

Ölüm sonrasını araştırmalıyız.

Çünkü yaşamın hakikatine erişenler, Allah hakikatine erişeceklerdir.

Ölüm bize gelmeden yaratılış hakikatini araştırmalıyız.

Zümer Sûresi 30: “Muhakkak ki sen ölümlüsün ve muhakkak ki onlarda ölümlü.”

31: “Muhakkak ki sizin ölüm vaktiniz gelecektir. O ölüm vakti gelmeden, sizi vücûdlandırana ait olan hakikatler hakkında kendinizi sorgulayın.”

Bizler ölümlüyüz.

En sevdiklerimiz de ölümlü.

Yaşamımız gün gelecek bitecek.

Gün gelecek bedenimiz toprak olacak.

Bu dünyada asla bâki değiliz.

Edindiğimiz mal, mülk, şan, şöhret, makam gün gelecek olmayacak.

Ölümü unutmadan yaşamalıyız.

Kâlb kırmamalıyız.

Kimsenin hakkına girmemeliyiz.

Kimseye iftira atmamalıyız.

Kimse hakkında yalan söylememeliyiz.

Dünyanın makamına, şanına esir olmamalıyız

Bulunduğumuz makamlarda birbirimizi ezip geçmemeliyiz.

Hak etmediğimiz bir şeyi asla istememeli, almamalıyız.

Kimseye zarar vermemeliyiz.

Hep tevâzulu olmalıyız.

Hep yardım için koşmalıyız ve yardım yaptık diye karşılık beklememeliyiz.

Bizi yaratanın bizde olduğunu unutmamalıyız.
Kendimizi tanımaya çalışmalıyız.
Yaratılış amacını bilmeliyiz.
Ölümü hiç unutmadan, dünya sorumluluklarımızı yerine getirmeliyiz.
Yeteneğimizi fark etmeliyiz.
Boş vakit geçirmeden çalışkan olmalıyız.
Kendi bedenimize bakıp, “ben nasıl halk oldum” diye düşünmeliyiz.
Bedenimizde olan nice değerleri anlamaya çalışmalıyız.
Bilmeliyiz ki bizler denizden gelen denize akan, denizin damlalarıyız.
Gün gelecek ölüm gelecek.
Ölümün ne olduğunu bilen, tevekkül içinde olacak.
Dünya çıkarına esir olan, çevresine nice zararlar verecek.
Eğer insan ölümün hakikatini bilirse...
Anlayacak ki ölüm, geldiği yer olan aslına dönüştür.
Buz öldüğünde aslı olan suya döner.
O zaman buz ölmüş olur mu?
Aslına dönmüş olur.
Ölüm Allah'ın bâtınına dönmektir.
Yaşam Allah'ın zahirinde olmaktır.
Ölüm Hakk'ta Hakk olmaktır.
Aslı olan Hakk'a dönüştür.
Yunus Emre ne güzel söylemiş.
“Ölürse tenler ölür
Canlar ölesi değil.”
İşte inançlar, hep ölüm sonrasını araştırma duygusu ile şekillenmiştir.

ALLAH İLE KORKUTTULAR

Allah ile korkuttular.

Sevgiyi değil korkuyu işlediler.

Masum bir çocuk iken, beyinlerimize Allah ile ilgili nice korkuları işlediler.

Korkularla büyüttüler.

Aslında Allah korkulacak bir şey değildi.

Allah adına sunulan bilgiler korkuyu getiriyordu.

O bilgiler aklımıza geldiğinde korkuyorduk.

Allah'ı tanımadan nasıl olurda korkular içinde kalırız?

Korku kişinin aklına gelen düşüncelerden geliyordu.

Korku kişiyi endişeye, kaygıya, karamsarlığa sürük-
lemez mi?

Korku kişiyi terdirgin etmez mi?

Korku kişiyi hasta etmez mi?

Kişiyi strese, bunalıma sürüklemeyi mi?

Korku değişik kaygıları tetiklemez mi?

Korku, kaygı beynin çalışma fonsiyonlarındaki dengeyi
bozmaz mı?

Korku, kaygı bedenın organlarının çalışmasını boz-
maz mı?

Sağlıklı düşünceye engel olmaz mı?

Korkular sunulmasından maksat bizi korumak için
miydi?

Yoksa korkuları olanların korkularını yansıtmaları mıydı?

Günahlardan uzak tutmak için mi korkular sunuldu?

Allah korkusundan bahsedilmenin ana gayesi neydi?

Allah korkusuyla çocuklar korkutuldu.

O korkuyla çocuklar büyütüldü.

Çocuklar geceleri yataklarında korkudan uyuyamadılar.

Anne babalarının yanında yatmak için çırpındılar.

İnanç gruplarında genelde Allah korkusu ön planda tutulur.

Cehennem, yanmak, cezalandırılmak diyerek nice korkular beyinlere dikte edildi.

Cinler, şeytanlar, musallatlar denilerek beyinlere hep korkular dikte edildi.

Çocuk iken çoğumuz Allah korkusu ile büyütüldük.

Hep şu sözler ile büyütüldük:

Allah çarpar, Allah taş eder, Allah yakar...

Allah maymun eder, Allah rezil rüsva eder...

Allah başınıza bela verir.

Onun için toplumda "Allah belanı versin" sözü vardır.

Allah gökten başına yıldırım atar...

Allah dilediğini fakir eder, dilediğini zengin eder...

Allah öldürür, Allah kahreder...

Allah cezayı verir...

Allah kör eder, sağır eder...

Allah hor hakir yapar...

Çocukken hep böyle sözler duyduk.

Sevgiye dayalı değil korkuya dayalı büyütüldük.

Tabii ki buradaki niyet kötü niyetli değildi.

Buradaki maksat korumak, kötülüklerden uzak tutmak, günah işlenmemesi idi.

Lâkin korkular kişiyi Allah'ı anlamaktan uzaklaştırdı.

Sevgiye eriştirmekten uzaklaştırdı.

Beyinlerimize korkular verilerek, hakikatleri düşünmekten uzaklaştırıldık.

Korkularla, karamsarlıklarla, umutsuzluklarla büyütüldük.

Âhiret korkusuyla, cehennem korkusuyla, zebani korkusuyla büyütüldük.

Korku, beynin çalışmasını engelleyen bir duygudur.

Korkuya sürüklenen bir beyin, hakikati en saf bir duyguyla düşünebilir mi?

Korku; düşünmemizi, anlamamızı, şahit olmamızı engelleyen bir duygudur.

Çocukken aklımıza Allah korkusu ekildi.

Allah korkulacak bir şey olarak anlatıldı.

Cin korkusu, şeytan korkusu, hortlak korkusu, görünmeyen varlıklar korkusu, musallatlar korkusu ile büyütüldük.

Kur'an'da birçok yerde "takva" kelimesini korku diye çevirdik.

Allah korkusu ile ilgili Hazreti Muhammed'e aittir diyerek nice sözler söyledik.

Kitaplara yazdık.

Hazreti Muhammed'e isnat edilen şu sözler ne kadar doğru olabilir.

- Allah'ı teâlâ'nın, himayesinden başka hiçbir himayenin bulunmadığı kıyamette, himayesine aldığı yedi kimseden biri de, yalnız iken Allah'ı anıp gözünden yaş akan kimsedir. (Buhari)

- Allah korkusu ile gözden akan bir damla gözyaşından veya Allah yolunda akıtılan bir damla kan damlasından daha kıymetli, Allah indinde bir damla yoktur. [Tirmizi]

- Cenab-ı Hak, yemin ile buyuruyor ki: Dünyada benden korkarak ağlayanı, cennette ebedi güldürürüm. (Beyheki)

- Sağılan süt, tekrar memeye girmediği gibi, Allah korkusundan ağlayan da ateşe girmez. (Tirmizi)

- Kıyamette her şey ölçülür, tartılır. Bunlardan Allah korkusu ile akan gözyaşı, ateş deryasını söndürecek güçtedir. (Beyheki)

- Vücûdu Allah korkusu ile ürperen kimsenin günahları, ağaçtan yaprakların dökülmesi gibi dökülür. (Beyheki)

- Allah'ü Teâlâ, Hazret-i Musa'ya buyurdu ki: "Benden korkup ağlayarak yapılan ibadet, diğer ibadetlerden üstündür." (Taberani)

- Allah'ı anarken, Allah korkusu ile gözünden yaş akana, kıyamette azap olmaz. (Hakim)

- Allah korkusu ile ağlayan göze, cehennem ateşinin dokunması haramdır. (Nesai)

- Kıyamette herkes ağlayıp gözyaşı dökecektir. Ancak dünyada Allah korkusu ile bir damlacık gözyaşı dökenler ağlamayacaktır. (İsfehani)

- Allah korkusu ile gözünden yaş akan mü'mini, Hak teali ateşten koruduğu gibi, ateşi de onun nurundan korur. (İbni Mace)

Kur'ân meâllerini ne kadar doğru yapabildik.

- Şu kimseler de var ki, onlar Rablerinin korkusundan titrerler. (Mü'minûn Sûresi 57)

Oysa burada görüldüğü gibi "İnnellezîne hum min haşyeti rabbihim muşfikûn" "haşyet" kelimesi geçiyor.

- Ben de sizin Rabbinizim; o halde kalbiniz Allah saygısı ve korkusuyla dopdolu olarak bana karşı gelmekten sakının! (Mü'minûn Sûresi 57)

“Ve ene rabbukum fe ittekûn.” (Mü'minûn Sûresi 52)

Oysa burada da görüldüğü gibi “ittekû-takva” kelimesi geçiyor.

- O takvâ sahipleri ki, görmedikleri halde Rablerinden korkarlar ve kıyâmetten de tir tir titrerler. (Enbiyâ Sûresi 49)

“Ellezîne yahşevne rabbehum bil gaybi ve hum mines sâati muşfikûn.” (Enbiyâ Sûresi 49)

Oysa burada da görüldüğü gibi “huşu-haşye” kelimeleri geçiyor.

- Hepsi de O'na duydukları derin korku ve saygı sebebiyle tir tir titrerler.

“Ve hum min haşyetihî muşfikûn.” (Enbiyâ Sûresi 28)

Burada da “haşye” kelimesi geçiyor.

- Azığın en iyisi Allah korkusudur. Ey akıl sahipleri! Benden korkun. Diyanet meâli (Bakara Sûresi 197)

“El takvâ vettekûni yâ ulîl elbâb.” (Bakara Sûresi 197)

Burada geçen takva kelimesini de müellifler korku olarak çeviriyorlar.

Oysa âyet “Ey aklını hakkikatler ölçüsüyle işletenler! Fenalardan sakının, Bana ortak koşmayın” böyle de meâl edilebilir.

Takva korku olarak çevrilmemelidir.

- Ey iman edenler! Kudret ve yüceliğine yaraşır bir biçimde Allah'tan nasıl korkmak gerekiyorsa öylece korkun. Diyanet meâli. (Âl-i İmrân Sûresi 102)

Âl-i İmrân Sûresi 102: “Yâ eyyuhâllezîne âmenûtte-kullâhe hakka tukâtihî.”

Görüldüğü gibi burada da “takva” kelimesi vardır.

Bu âyet de şöyle meâl edilebilir; “Ey iman edenler! Hakikatlerle hareket edin, fenalardan sakının, Allah’a ortak koşmayın.”

İncelendiği zaman görülecektir ki “haşye, takva” kelimeleri de müellifler tarafından korku olarak çevrilmiştir.

Ve beyinlere Allah korkusunu işlemişlerdir.

Ve maalesef Kur’ân meâllerinde, korkular tertemiz akıllara işlenmiştir.

Örnekler vermeye devam edelim.

A'râf Sûresi 166:

Diyanet İşleri Meâli: “Yasaklandıkları şeylerden vazgeçmeye yanaşmayınca da onlara “aşâğılık maymunlar olun dedik.”

Mustafa İslamoğlu Meâli: “Ve sonunda, kendilerine yasaklanan şeyleri işlemekteki inatçı tutumları yüzünden onlara dedik ki: “Maymundan beter olun!”

Görüldüğü gibi bu âyette Allah'ın insanı maymundan beter bir duruma sokacağı korkusu verilmiştir.

Oysa maymunu da yaratan O değil midir?

Bu meâl şöyle de yapılabilir.

Kelime kelime inceleyelim.

A'râf Sûresi 166: “Fe lemmâ atev an mâ nuhû anhu kulnâ lehum kûnû kiredeten hâsîn.”

Fe lemmâ atev	: Artık, olunca, olduğunda, haddi aşma,
An mâ nuhû anhu	: Şeyden, nehy etme, yasak, ondan,
Kulnâ lehum kûnû	: Dedik, onlara, olmak, oldu, bulunan hal,
Kiredeten	: Maymunlar, hayvaniyet, hayvani hal, taklitte kalmak,

Hâsiîn

: Aşağı, reddedilen, düşen,
uzaklaştırılmış, kovulmuş,

Meâli: “Fakat onlara yasak edilen fenalarda kalmaya ısrar edince, bulunduğunuz hâl hayvaniyetten daha aşağıdır denildi.

Burada da görüldüğü Allah maymundan beter olun diye bildiriyor.

Uzak durun denilen şeylere insan yaklaşırsa, düşeceği durum bildiriliyor.

Allah insana; “kibirli olma, hasetlik fesatlık yapma, şirk içinde olma, kendini yüce görme, yaratılan hiçbir şeyi küçük görme, kimseye zerre kadar da olsa zarar verme, kimseyle alay etme” diye nice öğütler sunar.

Bunlar insana yasak edilmiştir.

Ama insan bunlara yaklaşırsa kendini aşağılamış olur.

Âyette sunulan uyarı budur.

Şimdi başka bir meâli inceleyelim.

Bakara Sûresi 159:

Diyanet İşleri Meâli(Yeni): İndirdiğimiz apaçık delilleri ve hidâyeti Kitap'ta açıklamamızdan sonra onları gizleyenler var ya, işte onlara hem Allah lânet eder, hem de bütün lânet etme konumunda olanlar lânet eder.

Diyanet Vakfı Meâli: İndirdiğimiz açık delilleri ve hidâyet yolunu-kitapta onu insanlara apaçık göstermemizden sonra- gizleyenler yok mu, işte onlara hem Allah hem de bütün lânet ediciler lânet eder.

Burada da Allah'ın lanetinden bahsedilerek beyinlere korkular işlenmiştir.

İnsan sormadan edemiyor.

Lanet ediciler kimdir?

Allah'ın laneti yetersiz mi kalıyor ki ayrıca Allah lanet ediciler diye bir topluluk mu var etti?

Bu meâl şöyle de yapılabilir.

Bakara Sûresi 159: “İnnellezîne yektumûne mâ enzelnâ min el beyyinâti vel hudâ min badi mâ beyyennâhu lin nâsi fîl kitâbi ulâike yelanuhumullâhu ve yelanuhumul lâinûn.”

İnne ellezine	: Muhakkak, doğrusu, o kimseler,
Yektumune	: Ketum, gizlemek, saklamak, anlatmamak,
Ma enzelnâ	: Şey, ne, değil, verdik, sunduk, indirdik, bildirdik,
Min el beyyinâti	: Apaçık deliller, açıklamalar, apaçık görünen, beyan,
Ve el hudâ	: Yol gösteren, rehber, kılavuz, sahip,
Min badi	: Sonra,
Mâ beyyennâ hu	: Şey, ne, açıklanan, apaçık delillerimiz, o
Li en nâsi	: İnsanlar için, insanlara,
Fî el kitâbi	: Kitâbta, hakikatlerin sözleri, varlık kitâbı,
Ulâike	: İşte onlar,
Yelanu humu Allah	: Allah'ı idrak edemeyip rahmetten uzaklaşan, düşme,
Ve yelanu hum el lâinûn	: Düşme, rahmetten uzaklaşan, onlar, uzaklaşmak,

Meâli: “İnsanlara tüm varlığın bir kitap olduğu bildirilip, apaçık delillerimizle yol gösterildikten sonra, sunduğumuz apaçık delilleri gizleyenler, işte onlar; Allah'ın rahmetinden uzaklaşırlar ve onlar hakikatlerden uzaklaşarak rahmetten uzaklaşırlar.”

İncelediğimizde görüyoruz ki “lâin” kelimesi; rahmetten uzaklaşmak, benlikte kalarak Allah’ın rahmetinden düşmek anlamındadır.

İblis “ben ondan hayırlıyım” diyerek, kendini kibrin içine sokarak Allah’ın rahmetinden düşmüştür.

İşte her kim yaratılan herhangi bir varlığı hâkir görüp, kendini yüce görüyorsa o kimse Allah’ın rahmetini anlamamış demektir.

Her varlıkta tecelli edenin Allah olduğunu görememiş demektir.

İşte “Allah lanet eder” hatta “lanet edicilere de lanet ettirir” diyerek, gönüllere korku düşürenler, Allah hakikatini arayanlara engel olurlar.

Şimdi başka bir meâli inceleyelim.

Bir başka örnekte Enfâl Sûresi 17. âyette görülür.

Enfâl Sûresi 17:

Abdulgani Gölpinarlı Meâli: Onları siz öldürmediniz, fakat Allah öldürdü ve attığın zaman sen atmadın, fakat Allah attı ve böylece de kendi katından, inananlara güzel bir nimet vermek, onları denemek istedi. Şüphesiz ki Allah her şeyi duyar, bilir.

Diyanet İşleri Meâli: Onları siz öldürmediniz fakat Allah öldürdü. Attığın zaman da sen atmamıştın, fakat Allah atmıştı. Allah bunu, inananları güzel bir imtihana tabi tutmak için yapmıştı. Doğrusu O işitir ve bilir.

Burada da Allah öldürür diyerek korkular verilmiştir.

Bu meâl şöyle de yapılabilir.

Enfâl Sûresi 17: “Fe lem taktulûhum ve lâkinnallâhe katelehum ve mâ rameyte iz rameyte ve lâkinnallâhe ramâ

ve li yubliyel muminîne minhu belâen hasenâ innallâhe semîun alîm.”

Fe lem	: İşte, böylece, değil,
Taktulû hum	: Siz, bedeninin nitelikleri, cisim, yazık etme, zarar, onlar,
Ve lâkin Allah	: Lâkin, fakat, ama, Allah
Katel hum	: Bedenin nitelikleri, cisim, yazık etmek, zarar, onlar,
Ve mâ rımeYTE	: Değil, atmak, bırakmak, bir güçle bir şey yapma, sen,
İz rımeYTE	: Atmak, bırakmak, bir güçle bir şey yapma, sen,
Ve lâkin Allah rama	: Fakat, Allah, atmak, yapmak, bir güçle yapma,
Ve li yubliye	: İmtihan için, dikkatlice düşünme, bela, sıkıntı,
El muminîne	: Mü'minler, emin olanlar,
Min hu	: Ondan, bunu, bu durum,
Belâen	: İmtihan, sınama, tasa, sıkıntı, başa gelen sıkıntı,
Hasenâ	: Güzel, güzellik, güzelce, güzel bir şey,
İnne Allah semîun alîm	: Muhakkak, Allah, işitme, ilmin sahibi,

Meâli: “Sen bir güçle bir şey yaptığında o güç senin değildir, fakat o güç Allah’ındır. Gücü kendine nispet edip, gücün Allah’a ait olduğunu anlayamayanlar kendilerine yazık ettiler, işte o hâlde olanlara siz yazık etmediniz. Mü'minler başlarına gelen sıkıntıları dikkatlice düşünürler, ondan güzel bir ders çıkarırlar. Muhakkak ki Allah işittirendir, ilmin sahibidir.”

Bu meâli incelediğimiz zaman Allah öldürdü diye korku veriliyor.

Bir kişiye ok atıp öldürme sonucu, Allah öldürdü diye meâl etmek, tüm âlemi rahmetiye saran Allah'a atılan bir iftiradan başka ne olabilir?

Ve böyle korkular vererek, Allah'a karşı gönüllerde tereddüd oluşturmak doğru değildir.

Böyle meâller yapmak ne kadar doğru olabilir?

Şimdi başka bir meâli inceleyelim.

İsrâ Sûresi 50:

Diyanet Meâli (Yeni): “De ki: “(Şüphe mi var?) İster taş olun ister demir!”

Diyanet İşleri Meâli(eski): “De ki: “İster taş veya demir ya da kalbinizde büyüttüğünüz başka bir yaratık olun.”

Burada da Allah insanı taş eder, farklı bir yaratık eder diyerek korkular verilmiştir.

Allah kuluna “taş olun demir olun” der mi?

Neden meâllerde; öfkelenen, sinirlenen, intikam alan, bir Allah tasviri ediliyor.

Hacc Sûresi 19-20-21:

Diyanet İşleri Meâli: 19,20,21. İşte Rableri hakkında tartışmaya giren iki taraf: O'nu inkar edenlere, ateşten elbiseler kesilmiştir, başlarına da kaynar su dökülür de bununla karınlarındakiler ve deriler eritilir. Demir topuzlar da onlar içindir.

Burada da meâllerde korkular sunulur.

Ateşten elbise nedir?

Başlarına kaynar su dökülecek ne demektir?

Demir topuzlarla dövülecek ne demektir?

Bu meâl şöylele yapılabilir.

19- Rabb hakkında iki taraf çekişirler. Hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerin yakıp yakıcı halleri vardır. Onların akıllarında hep hiddet, kötülük vardır.

20- İçlerinde alay edicilik ve sûretlere düşkünlük vardır.

21- Ve onlar bulundukları yerlerde sert hallerle hareket ederler.

İncelediğimizde görüyoruz ki Allah, başlara kaynar sular dökmüyor, derileri eritmiyor, demir topuzlarla dövmüyor.

Kelime açılımı da şöyledir.

Hacc Sûresi 19: “Hâzâni hasmânihtesamû fî rabbihim fellezîne keferû kuttîat lehum siyâbun min nâr yusabbu min fevkî ruûsihumul hamîm.”

Hâzâni hasmâni	: Bu ikisi, hasım, düşman, iki taraf,
Ihtesamu fi rabbi-him	: Mücadele, çekişme, kavga, Rab hakkında,
Fe ellezîne keferû	: Hakikatleri örten kimseler, kâfirlik,
Kuttîat lehum	: Kesildi, biçildi, onlara,
Siyabun min nâr	: Elbise, halleri, ateşten, yakıcı, yakıp yıkıcı,
Yusabbu	: Dökülür, incitme, zorluk, zarar, kötülük, zorbalık,
Min fevkî ruûsi hum	: Üstünden, baş, akıl, onlar,
El hamîm	: Kaynar, hiddet, sıcak, öfke kusan,

Meâli: Rabb hakkında iki taraf çekişirler. Hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerin yakıp yakıcı hâlleri vardır. Onların akıllarında hep hiddet, kötülük vardır.

Hacc Sûresi 20: “Yusheru bihî mâ fî butûnihim vel culûd.”

Yusheru bihi	: Eritilecek, düz olan, alay etme, maskara,
Mâ fi butun him	: İçlerinde, karınlarında,
Ve el culûd	: Derileri, ciltleri, suretleri, halleri,

Meâli: “İçlerinde alay edicilik ve suretlere düşkünlük vardır.”

Hacc Sûresi 21: “Ve lehum makâmıu min hadîd.”

Ve lehum makâmıu : Onlar için mesken, mekan, kamçı,
bulundukları yer,
Min hadîd : Demirden, sertlik, sert halleri,

Meâli: “Ve onlar bulundukları yerlerde sert hâllerle hareket ederler.”

Kelime açılımına göre incelediğimiz zaman bir korkuya rastlamıyoruz.

Hakikate erişemeyen kimselerin düşeceği durumlar çok güzel bildiriliyor.

Şimdi başka bir meâli inceleyelim.

Furkân Sûresi 77:

Diyanet Meâli: (Ey Muhammed!) De ki: “Duanız olmasa, Rabbim size ne diye değer versin! Siz yalanladınız. Öyle ise azap yakanızı bırakmayacak.”

İnsanın duası olmasa Allah ona değer vermez mi?

Dua etmedik diye Allah azabını mı gösterecek?

Toplumda söylenen, Allah azap eder diyerek belirtilen korkular, meâllere dayalı olarak anlatılır.

Bu meâl şöyle de yapılabilir.

Furkân Sûresi 77: “Kul mâ yabeu bikum rabbî lev lâ duâukum fe kad kezzebtum fe sevfê yekûnu lizâmâ.”

Kul ma yabeu : Deki, anlat, değil, işaret, değer, kıymet,
Bi kum rabb : Sizdeki, kendinizdeki, rab,
vücûdlandıran,
Lev lâ duâu kum : Eğer, olmasa, yönelme, isteme, aramak,
arayış, dua, siz,

Fe kad kezzebtum : Sonra, oysa, yalanladınız, yalanlarda kaldınız,

Fe sevfe yekûnu : Böylece, yakında, olacak, olur, oldu,
Lizâmâ : Sıkıntı, azap, şart, elzem, zem,

Meâli: “De ki: Eğer siz hakikatlerin arayışında olmazsanız, Rabbin sizdeki işaretlerini göremezseniz, sonra da yalanlarda kalırsanız, böylece sizler sıkıntılar içinde olursunuz.”

Burada da görüldüğü gibi, Allah azap veren değildir.

Allah’ı layıkıyla anlayamayan kimse, kendini cehaletin sıkıntılarına düşürür.

Başka bir meâli inceleyelim.

Mâide Sûresi 60:

Abdulbaki Gölpinarlı Meâli: De ki: Bundan daha fena olanları, Allah’ın cezasına uğramış bulunanları haber vereyim mi size? Allah’ın lanet ettiği, gazabına uğrattığı, içlerinden bir kısmını maymun ve domuz şekline soktuğu kişiler ve şeytan’a tapanlar. İşte bunlardır yeri daha kötü olanlar, doğru yoldan daha fazla sapmış bulunanlar.

Diyanet İşleri Meâli(Yeni): De ki: “Allah katında cezası bundan daha kötü olanları size haber vereyim mi? Onlar, Allah’ın lânetlediği ve gazabına uğrattığı, içlerinden maymunlar ve domuzlar çıkardığı kimseler ile şeytanlara tapan kimselerdir. İşte bunların yeri daha kötüdür ve onlar doğru yoldan daha çok sapmışlardır.”

Allah, kişiyi maymun, domuz şekline sokar mı?

Böyle meâl yapılarak korkular verilir mi?

Bu meâl şöyle de yapılabilir.

Kelime kelime inceleyelim.

Mâide Sûresi 60: “Kul hel unebbiukum bi şerrin min zâlike mesûbeten indallâh men leanehullâhu ve gadıbe aleyhi ve ceale min humul kıredete vel hanâzîre ve abedet tâgût ulâike şerrun mekânên ve edallu an sevâis sebîl.”

Kul hel unebbiu-kum	: De, söyle, haber, bildirmek, siz,
Bi şerrin	: Kötü, fenâ,
Min zâlike mesubet	: Bu, bundan, sıkıntı, felaket, karşılık,
İnde Allah	: Katında, ait, ona ait, Allah
Men leâne-hu Allah	: Kim, rahmetten uzaklaşma, anlamayan, o, Allah
Ve gadıbe aleyhi	: Ona gazap, öfke duydu,
Ve ceale minhum	: Oldu, eyledi, kıldı, yaptı, onlardan, o hallerde olanlar,
El kıradete	: Taklitte adetlerde kalan, hayvani haller, maymun,
Ve el hanâzîre	: Zararlı, zararlı olan, gaddar, domuzluk,
Ve abede el tâgût	: Kul, şeytani haller, batıl olan şey, azma, sapma, zulüm,
Ulâike şerrun mekânên	: İşte onlar, şerli, kötü, mekân, bulunulan yer,
Ve edâllu	: Sapanlar, hakikatlerden sapmak,
An sevâi el sebîl	: Dosdoğru yoldan, hakikatlerin yolu,

Meâli: “De ki: Bundan daha sıkıntı veren kötü hâlleri size bildireyim mi? Allah’a ait olan hakikatleri anlayamayıp, Allah’ın rahmetinden uzaklaşmak ve hiddet hâllerinde olmak ve o halde olanların taklitlerde adetlerde kalması ve zararlı hâllerde olması ve batıl olan şeylere kul olması. İşte onların bulundukları yerlerde kötülükler vardır ve onlar dosdoğru yoldan kendi cehaletlerine sapanlardır.”

İncelediğimiz zaman görüyoruz ki Allah insanı maymun, domuz haline sokmuyor.

Korkularla büyütülen kimseler, bu meâllere korkulara dayalı tercüme ediyorlar.

Şimdi başka bir meâli inceleyelim.

Necm Sûresi 53:

Diyanet İşleri Meâli(Eski): Lut milletinin kasabalarını yere batıran, onları gömdükçe gömen O'dur.

Diyanet İşleri Meâli(Yeni): O, "Mu'tefike"yi de kaldırıp yere çarpmış ve onlara örttüğü azap örtüsünü örtmüştür.

Diyanet Vakfı Meâli: Altüst olan şehirleri de o böyle yaptı.

Burada da görüldüğü gibi Allah şehirleri kaldırıp yere vurmuş, azap vermiş gibi meâl ediliyor ve gönüllere korkular veriliyor.

Bu meâl şöyle de yapılabilir.

Necm Sûresi 53: "Vel mûtefikete ehvâ."

Ve el mutefikete : Yalanlarda olma, dolanıp durma, alt üst olma,

Ehvâ : Heva, nefsi istek arzular, çıkarları, verimsiz, kararmış,

Meâli: "Kendi çıkarları için dolanıp durdular."

Bu âyette işaret edilen şudur:

Necm Sûresi:

48- Muhakkak ki tüm değerlerin sahibi olan ve kanaat veren O'dur.

49- Muhakkak ki vücûdlandırıran O'dur, varlıktaki bütün işaretler O'nu gösterir.

50- Doğrusu geçmişte Âd kavmi onu anlamadı, helak oldu.

51- Semûd da hakikatlere sarılmadı.

52- Daha önce de Nûh'un kavmi, doğrusu onlarda zulümde ve taşkınlık içinde kaldılar.

53- Kendi çıkarları için dolanıp durdular.

54- Hep o hallere sarıldıkça sarıldılar

Burada görüldüğü gibi, hakikate sarılmayan kimsele-
rin sarıldığı şey, kendi çıkarlarıdır, kendi zalimlikleridir.

Şimdi başka meâli inceleyelim.

Muhammed Sûresi 23:

Diyanet İşleri Meâli(Eski): İşte, Allah'ın lanetlediği, sağır kıldığı ve gözlerini kör ettiği bunlardır.

Diyanet İşleri Meâli(Yeni): İşte bunlar, Allah'ın lânet-
leyip, kulaklarını sağır, gözlerini kör ettiği kimselerdir.

Allah lanetler mi, sağır kılar, gözleri kör eder mi?

Allah insanın evini temelinden çökertir mi?

Eski inançlarda geçen, Tanrıların cezası olarak görülen binaların, şehirlerin depremlerle yıkılması, Kur'ân'da da birçok yerde geçen olaylar gerçekten insanlara bir ceza mı?

Bu mêal şöyle de yapılabilir.

Muhammed Sûresi 23: "Ulâikellezîne leanehumullâhu fe esammehum ve amâ ebsârehum."

Ulâike ellezine	: İşte onlar, o kimseler,
Leane-hum Allah	: Lanet, rahmetten uzaklaşmak, düşmek, Allah
Fe esamme-hum	: Sağır, kulakları vardır duymazlar,
Ve amâ	: Körlük, hakikat körlüğü, görememe,
Ebsâre hum	: Gözleri, onların,

Meâli: “İşte o hâlde olan kimseler Allah’ı anlayamayıp rahmetten uzaklaşmışlardır. Öyle ki onların kulakları vardır hakikatleri duyamazlar ve gözleri vardır hakikatleri göremezler.”

Burada da görüldüğü gibi Allah kimsenin gözlerini kör etmiyor, kulaklarını sağır etmiyor.

Böyle korkuları sunanlar, kendilerine olan Allah korkusunu sunulanlardır.

Şimdi başka bir meâli inceleyelim.

Rad Sûresi 13:

Diyanet İşleri Meâli(Yeni): Gök gürlemesi O’na hamd ederek tespih eder. Melekler de O’nun korkusundan tespih ederler. O, yıldırımlar gönderir de onlarla dilediğini çarpar. Onlar ise Allah hakkında mücadele ediyorlar. Hâlbuki O, azabı çok şiddetli olandır.

Diyanet Vakfı Meâli: Gök gürültüsü Allah’ı hamd ile tesbih eder. Melekler de O’nun heybetinden dolayı tesbih ederler. Onlar, Allah hakkında mücâdele edip dururken O, yıldırımlar gönderip onlarla dilediğini çarpar. Ve O, azabı pek şiddetli olandır.

Burada yapılan meâle göre, Allah gökten, yıldırımlar gönderir de onlarla dilediğini çarpar.

Meâlin böyle yapılması, korkular sunulması doğru olabilir mi?

Allah gökten yıldırımlar gönderir de onlarla dilediğini çarpar mı?

Melekler Allah’ın korkusundan tespih mi ederler?

Bu meâl şöyle de yapılabilir.

Rad Sûresi 13: “Ve yusebbihur radu bi hamdihî vel melâiketü min hîfetih ve yursilus savâika fe yusîbu bihâ men yeşâu ve hum yucâdilüne fillâh ve huve şedîdul mihâl.”

Ve yusebbi hu	: Tesbih, her şey onunla var, tecelliler, o,
El rad	: İlâhi ses, tüm sesler, terennüm, gök gürültüsü, red,
Bi hamdi hî	: İle, hamd, varlıktaki tüm nitelikler, sıfatlar, tecelli, o,
Ve el melâiket	: Güç, kuvve, kuvvet,
Min hîfeti hi	: Korkutan, saygı, ona bağlı, onun,
Ve yursilu	: Sunar, gönderir,
El savaika	: Şimşekten hızlı, hızlı,
Fe yusîbu biha	: Böylece isabet eden, hedefe varan, onu,
Men yeşâu	: Kim, kimse, ister, isteyen,
Ve hum yucâdilün fi Allâh	: Onlar, mücadele, gayret, çalışmak, cedel, Allah
Ve huve şedîd	: O, kuvvetli, daha fazla, şiddetli,
El mihâl	: Kuvvet, azap, dayanılmaz, sınıksız tutan,

Meâli: “Tüm sesler O’nun tesbihatıdır. Tüm varlıktaki niteliklerin sahibi O’dur ve bütün kuvveler O’na bağlıdır. Böylece O’nu anlamayı isteyen kimseye şimşekten hızlı hakikatler sunulur ve onlar, Allah’ı anlamak için gayret gösterenlerdir, tüm varlığı sınıksız tutan, tüm varlıktaki kuvvetin O olduğunu bilenlerdir.”

Bu meâli incelediğimizde de anlıyoruz ki Allah, kızdığını gökten yıldırım gönderip çarpmıyor.

Şimdi Tevbe Sûresi 28. âyeti inceleyelim.

Allah kuluna pislik der mi?

Allah kendi halk ettiğine hakaret eder mi?

Niye öfkeli bir Tanrı tasviri sunulur ki?

Niye gönüllere korkular düşürülür ki?

Diyanet İşleri Meâli: Ey iman edenler! Allah'a ortak koşanlar ancak bir pislikten ibarettir.

Mehmet Okuyan Meâli: Ey iman edenler! Müşrikler ancak bir pisliktir.

Şimdi kelime kelime meâli inceleyelim.

Tevbe Sûresi 28: "Yâ eyyuhâllezîne âmenû innemâl müşrikûne necesun fe lâ yakrabû."

Yâ eyyuha ellezine amenu	: Ey iman edenler,
İnnema	: Ancak, doğrusu, muhakkak,
El müşrikun	: Ortak koşma, kendine varlık isnat etme,
Neces	: Pis, kirli, kötü hal, cehaletin kirliliği,
Fe lâ yakrabû	: Artık, bundan böyle, yok, yakın olmak, yaklaşmayın,

Meâli: "Ey iman edenler! Muhakkak ki Allah'ın varlığının yanında kendine varlık isnat etme hâli kötü bir haldir. Bundan böyle o hâle yaklaşmayın."

Burada da görüleceği gibi "müşrikler pistir" değil, "müşriklik hâli kötüdür" diye de meâl yapılabilir.

Müşriklik, insanı Allah'a ortak koşturtan bir düşünce hâlidir.

Ve insanı kibre düşürür.

Ama müşrikler dersek, birilerini hedef göstermiş oluruz, zulme kapı açarız.

Ki insan müşrik durumuna düşebilir, hatasını anlar ve bu halden dönebilir.

İşte ama hadis denilerek ama Kur'ân meâlleri denilerek, Allah adına nice korkular sundular.

Çocukken beyinlerimize hep Allah korkusu işlendi.

Allah'ın ne olduğunu anlama konusunda akıllarımız perdelendi.

Kur'ân'da Haşr Sûresi 13. âyette de belirtildiği gibi içimizde olan korku duygusu Allah'ı anlamaya engeldir.

Haşr Sûresi 13: "Le entum eşeddu rehbeten fî sudûri-him minallâhi, zâlike bi ennehum kavmun lâ yefkâhûn."

Le entum eşeddu	: Elbette, siz, sizden, şiddetli, daha fazla,
Rehbeten	: Korku, yılmak, çekinmek, titremek,
Fî sudûri him min Allah	: Kâlblerinde, gönüllerinde, içlerinde, Allah'a karşı,
Zâlike bi enne hum	: İşte, bu, oldu, onlar
Kavmun	: Kimseler, insanlar, topluluklar,
Lâ yefkâhûn	: Yok, anlamak, idrak, bilmek, anlayamayan,

Meâli: "Elbette sizlerden; içlerinde Allah'a karşı şiddetli bir korkudan gelen ürperti taşıyanlar, işte onlar Allah'ı anlayamayan kimselerdir."

Burada da belirtildiği gibi, içimize korkular verenler, sağlıklı düşünmemize engel olurlar.

Korku düşünmenin kapısını kapatır.

Korku sevginin kapısını kapatır.

Kur'ân meâllerini de beynimize işlenen bu korkulara dayalı olarak yaptık.

Ve gün geldi Kur'ân'ı dikkatlice incelediğimizde anladık ki korkuyu veren şeytani hallerde olanlarmış.

Allah'ın anlaşılmasını istemeyenlermiş.

İşte insan Allah ile korkutana kanmamalı.

Allah'ı anlamaktan uzaklaşmamalı.

İnsan sormaktan korkmamalı.

İnsan hakikati aramaktan çekinmemeli.

Ey kardeşim!

Sen, hakikati öğrenmek için sorup araştırdığında...

Gönlüne uymayanı sorduğunda...

Mantığına uymayan şeyi reddettiğinde...

“Bunun sebebi ne olabilir” dediğinde...

“Bu neden emredilmiş” dediğinde...

İnançların, ibadetlerin farklılığını sorduğunda...

Din adına giyilen giysilerin farklılığını sorduğunda...

“Allah'ın emri böyledir” diyenlere “hikmetin nedir” diye sorduğunda...

Atalardan gelen inançları sorguladığında, ya da onlara uymadığında...

“Allah var mı, Allah nedir, âhiret var mı, cennet cehennem var mı?” diye sorguladığında ya da “ben bunlara inanmıyorum” dediğinde...

Hemen seni şeytanla korkuturlar.

Çarpılırsın diye korkuturlar.

Dinden çıkmakla korkuturlar.

Kâfir olmakla korkuturlar.

Cehennemde yanmakla korkuturlar...

Çünkü senin sorduğun kişi, kendisi korkular içinde de ondan seni korkutuyor.

Kendisi, sorduklarının cevabını bilmiyor ve kendi korkularını sana bulaştırmak istiyor.

Zaten cevabını bilse, heyecanla, şevkle, samimiyetle sana anlatır.

Kendisi şahit olmadığı için, yalnızca inanç boyutunda kaldığı için seninde öyle olmanı istiyor.

Korkma kardeşim korkma.

Sen doğruyu yapıyorsun.

Sen hakikati öğrenmek, hakikate şahit olmak istiyorsun.

Sen delillerle sana ispat edilmesini istiyorsun.

Sen ilme dayalı şahit olmak istiyorsun.

Sen aklını kullanmak istiyorsun, gönlüne uymayanı reddediyorsun.

Ve sen, doğrusunu yapıyorsun.

Ve sen, Kur'ân'ın tavsiyesine uyuyorsun.

Ezanda günde 20 defa okunan "Eşhedü-şahit ol" uyarısına uyuyorsun.

Korkma.

Sor sorgula.

Hakikatine ermek için araştı.

İman sahibi olmak için sor, ara, düşün, tefekkür içinde ol.

Korkma.

Düşünmekten korkma.

Korkutana da kanma.

Düşün, kâlbın mutmain olsun.

"Düşünürsen dinden çıkarsın" diyene kanma.

Bize verilen beyin, akıl; sormak, düşünmek, aramak, araştırmak, hakikate ulaşmak için sunuldu.

Kur'ân duyduğumuz her sözün aslını aramamızı bize tavsiye eder.

“E fe lâ takılûn-Akletmez misiniz?”

“Leallekum tuselûn-Sorup araştırmaz mısınız?”

“Leallekum tefekkerûn-Fikir içinde olmaz mısınız?”

“Leallekum tezekkerûn-Hakikatlere dayalı bakmaz mısınız?”

Kur’ân’da böyle onlarca âyetler vardır.

Kur’ân’ın hemen hemen yarısında; düşünmeyi, araştırmayı, akıl etmeyi tavsiye eden âyetler vardır.

Kur’ân, duyduğu sözlerde kalanları, hiç düşünmeden olduğu gibi kabul edenleri, hiç araştırmadan, hakikatine hiç ulaşmadan atalarından öğrendikleri şekilde kabul edenleri “Atalarının yolu üzere olanlar” der.

“Atalarından öğrendiklerini hiç düşünmezler mi?” der.

Din adına sunulanları sorguladığında, “bu anlatılanlara benim gönlüme yatmıyor” dediğin zaman...

Hemen sana:

“Dinden çıkarsın, çarpılırsın, kâfir olursun, cehennemde yanarsın” derler.

Korkma.

Atalarından öğrendiğin din inancını sorgulamadan, dinin hakikatini bilemezsin.

İnancı, ibadetleri, ibadethaneleri sorguladığın zaman hemen sana...

“İnanmıyor musun, inkâr mı ediyorsun, şeytan seni kandırıyor, şeytana uyuyorsun” derler.

Korkma.

İnançları, her inanca göre farklı olan ibadetleri incelemeyen, hakikatine ulaşamazsın.

“Allah nedir, nerededir, var mıdır, yok mudur?” diye sorduğunda hemen sana...

“Cehennemde yanarsın, kâfir olursun” derler
Korkma.

Allah nedir diye sorup, sorunun cevabına ilmi olarak
şahit olmadan, gönlü olarak ulaşmadan, gerçeği bilemezsin.

Şeytan, senin hakikatleri öğrenmemen için, doğru yola
gitmemen için, seni kendisiyle korkutur.

Çünkü şeytan; senin Allah’ı anlamamı istemez.

Çünkü şeytan; atalarından miras kalan, onların öğ-
rettiği, yâni onların hevâlarında var ettiği bir Allah’a
inanmamı ister.

Seni var eden Allah’ı bilmeni istemez.

Çünkü şeytan; Allah nedir sorusunun cevabını bulmamı
istemez, hakikate erişmeni istemez.

Allah’ı anlama yoluna girdiğin zaman, hakikate giden
o dosdoğru yolda durur.

Ve seni kendisiyle korkutur.

Ve sen, onun istediği ibadetleri, emirleri, yapmadı-
ğında, onun inancına dayalı sözleri söylemediğinde, ona
uymadığında, seni kâfir olmakla, çarpılmakla, şeytana
uymakla, cehennemde yanmakla korkutur.

Yâni seni kendisiyle korkutur.

Seni kendi korkularıyla korkutur.

Korkma.

Seni şeytanla ancak şeytan korkutur.

Bil ki seni; şeytanla, çarpılmakla, cehennemlik olmakla,
kâfir olmakla suçlayan biri varsa o şeytanın kölesidir ve
şeytana hizmet edendir.

İşte kardeşim!

Bil ki seni korkutan, kendisi korkular içinde olandır.

Bil ki kendisi; bilmemenin korkularına, şeytani hallerde olan kimselere teslim olmuştur.

Çünkü şeytan hakikatlerin açığa çıkmasını istemez, çünkü saltanatı yıkılır.

Sen kardeşim!

Korkma, korkma, korkma.

Sor araştı, sor araştı, sor araştı.

Düşün, düşün, düşün.

Aşkla, ilme dayalı, samimi olarak, tevâzûyla, teslimiyetle hakikati anlamak, şahit olmak için gayret göster.

Sana verilen; beynin, aklın, zekânın, düşünmenin, tefekkürün, tercih etme kabiliyetinin, neyi yapıp yapmama kararını uygulamanın kıymetini bil.

Bil ki “cihâd” hakikati anlamanın gayretidir.

Hakikati anlamak için gayret içinde olan da “Mücâhid”dir.

Korkma cihâd et, korkma mücâhid ol.

Korkma, korkmadan düşün ve her şeyi düşün.

Bil ki düşünmek, seni hakikatlere ulaştıran bir köprüdür.

Korkma, korkutanın korkusuna da aldanma.

Aklını işletmekten, düşünmekten korkma.

Kur’ân ne güzel bildirmiş.

Yûnus Sûresi 100: “Ve yecalur ricse alellezîne lâ yakılûn.”

Ve yecalu : Üretir, kılmak, yapar, verir,

El ricse : Pislik, kirlilik, cehaletin kirliliği, kötülük,

Ala ellezine lâ yakılûne : Üzerine, o kimseler, yok, akıl, akıl etmeyen kimseler,

Meâli: “Aklını işletmeyen, düşünmeyen kimseler; pislikler, kirlilikler, hurâfeler üretirler.”

Burada ne çarpıcı bildirilmiş, “düşünmeyen kimse sadece pislikler, kirlilikler, zulüm üretir.”

Kur’ân’da onlarca âyette; “Akledin, düşünün, tefekkür edin, hakikati anlayın” diye öğütler sunulmuştur.

Duhân Sûresi 33: “Ve âteynâhum minel âyâtî mâ fîhi belâun mubîn.”

Meâli: “Ve onlara sunduğumuz âyetlerimizi dikkatlice düşünerek anlamaya çalışırlar.”

Kur’ân’da geçen her bir kelime, dikkatlice düşünmemiz, araştırmamız ve anlamamız için sunulmuştur.

Akletmediğimiz müddetçe, hakikatleri anlamamız mümkün değildir.

Bir söz duyduğumuzda bunun hakikatini araştırmalıyız.

Kelimenin lafzında kalmamalıyız.

Kur’ân apaçık bir şekilde “Kelimenin lafzında kalmayın” der.

Kâf Sûresi 18: “Mâ yelfîzu min kavlin illâ ledeyhi rakîbun atîdun.”

Mâ yelfîzu : Lafız, söylenen, telaffuzda kalmayın, mutlak,

Min kavlin : Söz, söylemek, kullanılan sözler,

İllâ ledey hi : Var, başka, değerlendirmeye, onda vardır, yanında, ona ait,

Rakîbun : Gözetken, kontrol eden, araştırıp gözlemleyen,

Atîdun : Hazır olan, görünüp duran, var olan, her an,

Meâli: “Sözün telaffuzunda kalmayın, onu anlamak üzere değerlendirin. Hakikatleri anlamak için her an araştırın gözlemleyin.”

Âyette belirtildiği gibi, asla kelimenin lafzında kalmamalıyız.

Kur’ân’da geçen Arapça kelimelerin anlamlarını araştırmalıyız.

Her bir kelimenin kendi dilimizdeki karşılığını bulmaya çalışmalı ve düşünmeliyiz.

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki Kur'ân bizlere anlamamız için sunulmuştur.

Arapça okuyup sevap beklememiz için değil.

Ölülere okuyup, onlara sevap gitsin diye değil.

Ölü olan bizim kâlbimizdir, kâlbimizin dirilmesi için Kur'ân'ı okumalı ve onu mutlaka anlamak için gayret göstermeliyiz.

Kur'ân'ın içinde muhteşem bilgiler vardır, muhteşem uyarılar vardır.

Kur'ân'ın içinde, nice sırlara kapılar açacak bilgiler vardır.

İlimde nice keşifler yapılmasının kapılarını açacak işaretler vardır.

Kur'ân'ı mutlaka ve mutlaka anlamak için okumalıyız.

Birçok grubun "Arapça okuyun, sevap bekleyin, Türkçe çevrimini okumayın" söylemlerine asla kanmamalıyız.

Kur'ân, hakikatlere kapı açan ilâhî bir sunumdur.

Kur'ân; varlığın varoluşunu ve varlığı var edeni anlamamız için sunulmuş bir kitaptır.

Kur'ân; sorgulamayı, araştırmayı, akletmeyi, düşünmeyi, tefekkür etmeyi, tezekkür etmeyi, varlığı incelemeyi, şâhit olmayı ve sâlih kimse olmayı hissettirir.

Kur'ân'da yaklaşık iki bine yakın âyet, akıl etmek ve düşünmek üzerinedir.

Kur'ân, "Allah nedir?" hakikatini layıkıyla anlamamızın kapılarını açar.

Kurân, görünen varlığın ne olduğunun, nereden geldiğinin, nereye gittiğinin düşünülmesi ve anlaşılması gerektiğini sunan ilâhî metindir.

Kur'ân; birliği, beraberliği, yardımlaşmayı, paylaşmayı tavsiye eder.

Ayrımcılığı, kavgayı, öfkeyi, hiddeti, bitirmeyi bildirir.

Kur'ân, kişiyi İslâm'a ulaştırır.

İslâm; barışa, huzura, selâmete ulaşmaktır.

İslâm şuuruna ulaşan kişinin içinde; öfke, hiddet, kavgâ, benlik, gurur, kibir yoktur.

İslâm şuuruyla yaşayan kişiye "Müslüman" denir.

Allah birdir, her varlık O'nun âyetleridir.

Allah, her varlıkta âyetleriyle birliğini, tekliğini gösterir.

Cümle varlık, O'nun özünden gelir, O'nun özüyle şekillenir.

Cümle âlem O'ndaydı, (Ağacın tohumda olduğu gibi), zamanı gelince her şey bir bir O'ndan açığa çıktı.

Açığa çıkan her şeyi tecellileri ile O kuşattı, zamanı gelen her şey, bir bir O'na döndü.

Evvel olan, Âhir olan, Zâhir olan, Bâtın olan O idi.
(Hadid Sûresi 3)

Kur'ân'ı anlamak için okuyan her bir kimse, hakikatlerle ilgili düşüncelere kapılar açacaktır.

İşte hiçbir zaman korkutana kanmamak gerekir.

Allah ile korkutanlara kanmamak gerekir.

Her zaman düşünmek gerekir.

İşte kardeşim?

Korkma, korkutanın korkusuna kanma.

Düşünmekten, araştırmaktan asla vazgeçme.

Düşün, her zaman düşün.

Gördüğün varlığın nasıl var olduğunu düşün.

Dön kendi bedenine, şöyle bir bak "Bu beden nasıl oldu?" de.

Gördüğün bedenlere bak, "Bunlar nasıl var oldu?" de.

Varoluğu düşün, var edeni düşün.
Akıp giden zamanı düşün.
Doğum ve ölümü düşün.
Hiç durmadan devam eden, yaşam sürecini düşün.
Dün doğdun, ömrün akıp geçti ve yaşlandın.
Doğmayı düşün, yaşlanmayı düşün, ölümü düşün.
Ve bunların hiçbirisi senin kontrolün altında değil, bunu çok iyi düşün.
Varlığın özünde olan tanımlanamayan kudreti düşün.
Bir atomun özündeki gücü düşün.
Atomların birleşimiyle olan bedenlenmeyi düşün.
Nereden geldin nereye gidiyorsun bir düşün.
Yaşayan sen misin? Bir düşün.
Yaşamın hakikatini düşün.
Bedeninin şekillenmesini düşün.
Bedenlerin organlarını, bunların nizamını, bunların işleyişini düşün.
Gözün görmesini, kulağın işitmesini, dişlerini, dudaklarını, burnunu düşün.
Nefes alıp verişini, yemek yiyişini, sindirimi, boşaltımı düşün.
Bedeninde her an olmakta olan, muhteşem işleyişı ince ince düşün.
Bunu sen mi yapıyorsun? Yoksa kim yapıyor? Bunu bir düşün.
Farklı farklı inançlar nasıl oluşmuş, farklı farklı ibadetler nasıl oluşmuş bir düşün.
Ortada devam edip giden, senlik benlik kavgasını düşün.
Duyduğun her bir sözün anlamını düşün.

Önüne konan yemeği, suyu tattığın gibi, sana sunulan bilgileri de düşün, aslını araştı, mânâsını tat.

Sakın şahit olmadan bir söz etme.

Bil ki düşünmek, sorgulamak, varlığın özüne bakmak, seni şahitliğe götürecektir.

Kendi aslını bilmek istiyor musun?

Bu görünen âlem nedir bilmek istiyor musunuz?

“Allah nedir” sorusunun cevabını bilmek istiyor musun?

Kendi vücûdunda nasıl bir âlem var, görmek istiyor musun?

Senin vücûdunda ne sırlar var, bilmek istiyor musun?

Sen kendini keşfetmek istiyor musun?

Görünen varlığın görünmeyen boyutunu anlamak istiyor musun?

Allah nedir?

Resûl nedir?

Nebî nedir?

Din nedir?

Sünnet nedir?

Şeriat nedir?

Hadis nedir?

Kur’ân nedir?

Sûre nedir?

Âyet nedir?

Bunların gerçek anlamları nedir?

Hep bunları bilmek istiyor musun?

Kitaplarda yazılı sözlük anlamlarını değil, varlık boyutundaki karşılıklarını görmek istiyor musun?

Gel, saf düşünce ile tanış.

Gel varlığa bakmakla, varlığı incelemekle tanış.
Gel saf tertemiz bakış ile tanış.
Çocuğun doğduğu o saflıktaki bakışla tanış.
Gel bilgileri analiz et.
Gel ilimle tanış.
Aklını kavgadan öfkeden arındır.
Aklını asılsız bilgilerden arındır.
Aklını kinden nefretten arındır.
Aklını dünya çıkarına esir olmaktan kurtar.
Bil ki saf düşünmek seni şahit olmaya götürecektir.
Bil ki yönünü varlığa dönmek, o canlı kitaptan okumak,
seni hakikatlere götürecektir.
Düşün, düşün, düşün.
Sana verilen akli iyi anla, ona ihanet etme.
Saf tertemiz bir akılla düşün.
Hakikati arayan bir gönülle düşün.
Şahit olmak için düşün.
Birliği anlamak için düşün.
Evrenler nasıl oluştu?
Evren'imiz, nasıl oluştu ve nereye akmaktadır?
Yaşadığımız Dünya nasıl oluştu?
İçtiğimiz su nasıl oluştu?
Suyun sıvı hâli, gaz hâli, katı hâli ile ne mesajlar sunmaktadır?
Buhar, bulut, yağmur, kar, dolu, buz, çığ ne mesajlar sunmaktadır?
Toprak, hava, su, ateş ne mesajlar sunmaktadır?
Okuduğun kitaptaki bilgileri analiz et, o bilgilere hemen inanma, hemen karşı da çıkma, aslı nedir diye düşün.

Birini mi dinledin, ona da hemen inanma, hemen karşı da çıkma, duyduğunun aslı olup olmadığını düşün.

Duyduğun her sözün ilim ile bağlantısı var mı? Düşün araştır.

Yoksa söylenen sözler, aslı olmayan şeyler mi? İnce ince düşün.

Hucurât Sûresi 6: “İn câekum fâsikun bi nebein fe tebeyyenû en tusîbû kavmen bi cehâletin.”

İn câe kum	: Eğer, geldi, sunuldu, duydun, siz,
Fâsikun	: Fâsık, hakikatten çıkmak, bozgunculuk, ikilik,
Bi nebein	: Bir haber, bilgi, söz,
Fe tebeyyen	: Araştırın, inceleyin, emin olun, açık, apaçık,
En tusîbû	: Musibet, kötülük, bulaşma, zarar veren, isabet,
Kavmen bi cehâletin	: Cahil bir kavim, cahil kimseler, bilgisiz,

Meâli: “Size bir bilgi geldiğinde, o bilginin ikilik çıkarıp çıkarmadığını, bozgunculuk meydana getirip getirmediğini iyice araştırın, yoksa bir bilgisizlik içinde zarar veren kimselerden olursunuz.”

Âyette ne güzel işaret edilmiş.

Bir söz mü duydun, bir kitap mı okudun? Hemen inanma, öncelikle düşün.

Belki, birinden duyduğun söz fâsıklığa sebep olacak?

Belki, okuduğun kitaptan gelen bilgi ayrımcılık içeriyor, kötülüğe kapı açıyor?

Gerçeğe ulaşabilmek için düşün düşün düşün.

Dön kendi vücûd kitabına, bir düşün vücûdun nasıl yaratılmış?

Vücûdunu anlamak, onun yaratılışını idrak etmek için düşün.

Bak, İsrâ Sûresi 14. âyette ne muhteşem bir mesaj var.

İsrâ Sûresi 14: “İkra kitâbek kefâ bi nefsikel yevme aleyke hasîbâ.”

İkra kitâbe ke	: Oku, kitap, senin, kendi vücûd kitabın,
Kefâ	: Kâfi, yeterli,
Bi nefsike	: Kendini, nefsini, bedenini, vücûdunu,
El yevme aleyke	: Vakit, an, gün, sana, kendinde, sende,
Hasîbe	: Hesab, araştırmak, muhasebe etmek, düşünmek,

Meâli: “Oku, düşün, kendini tanımak için kendi vücûd kitabın sana yeter. Her an kendini anlama içinde ol.”

Âyette ne güzel işaret edilmiş.

Nefsin, yâni kendini bilmek için, kendi vücûd kitabına dön ve kendini anlamak için, her an düşün.

Gel nefis nedir düşün?

Nefis şeytandır, kötüdür, seni saptırır diyenlere sakın kanma.

Nefis senin bedenindir, vücûdudur.

Nefis bizzat sensin, bizzat senin vücûd kitabındır.

Kendini anlamak için, Allah hakikatine ermek için her an düşünceler içinde ol.

Gel her an düşünce içinde ol, düşünmekten ayrılma.

Saf bir akılla, saf bir gönülle düşün.

Yargılamayan, kibre bulaşmamış bir akılla düşün.

Çocuk saflığında olan bir akılla düşün.

İlimden hiç ayrılmadan düşün, araştır ve şahit olmaya bak.

Varlığın; matematik, fizik, kimya, biyoloji boyutunu düşün.

Şahit olmadığın bir konu hakkında sakın konuşma.

Şahit edemeyeceğin bir konu hakkında sakın açıklama içinde olma.

Gel kendini tanımaya çalış.

Kendini bilmeye çalış.

Allah nedir? Hakikatine ermeye çalış.

O'nu tanımaya çalış.

Korkma, düşün.

Bil ki düşünmek hakikati aramaktır.

Hakikat, korkusuzca arayanlara nasip olacaktır.

Korkma.

Bil ki Allah korkulacak bir şey değildir.

Allah sevginin, rahmetin, şefkatin ulvîyetidir.

TAKVA İLE HAVF KELİMESİNİN ANALİZİ

Kur’ân’da geçen “takva” kelimesini, müellifler genelde korku diye çevirdiler.

Oysa korku kelimesi, “Havf” kelimesi ile bağlantılıdır.

Takva kelimesinin anlamı daha farklıdır.

Müellifler, Kur’ân’da “İttekû Allâh” âyetlerini, “Allah’tan korkun” diye meâl ettiler.

Oysa itteku, takva kelimesinden geliyordu.

İttekû Allâh; “Allah’a karşı takva üzere olun” demektir.

Yâni takva “fenalardan sakınmak, Allah’a ortak koşmamak” demektir.

Böyle çevrilmesi daha uygun düşüyordu.

Ama korku beyinleri sarınca meâller de ona göre yapıldı.

Kur’ân’dan bazı örnekler verelim.

Lütfen kelime kelime inceleyelim ve meâl farklılıklarını düşünelim.

Âl-i İmrân Sûresi 102:

Diyanet Vakfı Meâli: Ey iman edenler! Allah’tan, O’na yaraşır şekilde korkun ve ancak müslümanlar olarak can verin.

Edip Yüksel Meâli: İnananlar! ALLAH’ı gereğince dinleyin ve müslümanlar (Tanrı’ya teslim olanlar) olarak ölmeye bakın.

Elmalılı Hamdi Yazır Meâli: Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak müslümanlar olarak can verin.

Elmalılı Meâli (Orijinal): Ey o bütün iyman edenler! Allah'tan nasıl korunmak gerekse öyle korunun, hakkile müttaki olun ve her halde müslim olarak can verin.

Mehmet Okuyan Meâli: Ey iman edenler! Allah'a karşı, O'na yakışır şekilde [takvâ]lı (duyarlı) olun! Müslümanlar olmanın dışında ölmeyin!

Yaşar Nuri Öztürk Meâli: Ey iman edenler! Allah'tan, kendisinden korkmaya yaraşır biçimde korkun. Müslümanlar olmanın/Allah'a teslim olmanın dışında bir hal üzere sakın can vermeyin.

Görüldüğü gibi bazı müellifler ittekû kelimesini korku olarak çevirmişler.

Bazıları ise sakınmak, korunmak olarak çevirmişlerdir.

Şimdi kelime kelime inceleyelim.

Âl-i İmrân Sûresi 102: "Yâ eyyuhâllezîne âmenûttekullâhe hakka tukâtihî ve lâ temûtunne illâ ve entum muslimûn."

Yâ eyyuha ellezine amenû	: Ey iman edenler, inananlar, emin olanlar,
İttekû Allah	: Fenalardan sakınmak, Allah'a ortak koşmamak, takva içinde olmak,
Hakka tukâti hi	: Gerçek, hakikat, hakikatle hareket etmek, takva,
Ve lâ temûtunne illâ	: Yok, ölmek, ölmemek, ölümsüz, ancak, ama, fakat,
Ve entum muslimûne	: Siz, barış ve huzur üzere olan, teslimiyet,

Meâli: "Ey iman edenler! Hakikatlerle hareket edin, fenalardan sakının, Allah'a ortak koşmayın ve ölümsüz-

lûğü anlayın ve sizler tüm varlığınızla teslim olup, barış ve huzur üzere olanlardan olun.”

Şimdi başka bir örnek verelim.

Mâide Sûresi 35:

Diyanet İşleri Meâli (Yeni): Ey iman edenler! Allah’a karşı gelmekten sakının, O’na yaklaşmaya vesile arayın ve O’nun yolunda cihad edin ki kurtuluşa eresiniz.

Kur’an Yolu (Diyanet İşleri): Ey iman edenler! Allah’tan korkun, O’na yaklaşmaya vesile arayın ve O’nun yolunda çaba harcayın ki kurtuluşa eresiniz.

Edip Yüksel Meâli: İnananlar ALLAH’ı dinleyin, O’na ulaşmak için yol arayın ve O’nun yolunda cihad edin ki başarasınız.

Mustafa İslamoğlu Meâli: Siz ey iman edenler! Allah’a karşı saygılı olun ve O’na yaklaşma çabası içinde bulunun. Dahası, O’nun yolunda tüm gayretinizi harcayın ki kurtuluşa erebilesiniz.

Süleyman Ateş Meâli: Ey inananlar, Allah’tan korkun, O’na (yaklaşmağa) yol arayın ve O’nun yolunda cihad edin ki, kurtuluşa eresiniz.

Bu âyeti incelediğimizde görüyoruz ki Diyanet iki ayrı çevirisinde, birinde korku, birinde ise karşı gelmekten sakınmak olarak meâl etmiştir.

Şimdi kelime kelime inceleyelim.

Mâide Sûresi 35: “Yâ eyyuhâllezîne âmenûttekûllâhe vebtegû ileyhil vesîlete ve câhidû fî sebîlihi leallekum tuflihûn.”

Yâ eyyuha ellezine âmenu : Ey iman edenler, inananlar,
mü’minler,

İttekû Allah : Takva, fenalardan sakınma
Allah’a ortak koşmama,

Ve ibtegû ileyhi	: İsteyin, arayın, uyun, tâbi olun, ona,
El vesîlet	: Vesile, vasıta, sebep, yol,
Ve câhidû	: Mücadele, gayret göstermek,
Fî sebîli hi	: Onun yolunda hakikatler için gayret gösterme,
Lealle kum tuflihûn	: Umulur ki, siz, felah bulma, kurtuluş, başarılı olmak,

Meâli: “Ey iman edenler! Fenalardan sakının, Allah’a ortak koşmayın ve O’nu anlamak için vesileler arayın ve O’nun yolunda hakikatleri anlamak ve anlatmak için gayret gösterin. Umulur ki siz başarılı olursunuz.”

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim.

Şuarâ Sûresi 131:

Diyanet Vakfı: Artık Allah’tan korkun ve bana itaat edin.

Elmalılı Hamdi Yazır Meâli: “Gelin artık Allah’tan korkun ve bana itaat edin.”

Diyanet İşleri Meâli: “Öyle ise Allah’a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin.”

Şimdi kelime kelime inceleyelim.

Şuarâ Sûresi 131: “Fettekûllâhe ve etîûn.”

Fe ettekû Allah	: Artık, fenalardan sakınmak ortak koşmamak, Allah,
Ve etîûn	: İtaat, uymak, dinlemek,

Meâli: “Artık fenalardan sakının, Allah’a ortak koşmayın ve beni dinleyin.”

İncelendiğinde görüleceği gibi, ittekû kelimesi genelde korku olarak çevrilmiştir.

Böyle çeviriler, beyinleri korkular içinde bırakır.

Kur’ân’ı dikkatlice incelediğimizde görüyoruz ki Allah korku veren değildir.

Şimdi bunlardan örnekler verelim.

Neml Sûresi 10: “Yâ Mûsâ lâ tehaf innî lâ yehâfu le-deyyel murselûn.”

Yâ Mûsâ lâ tehaf : Ey Mûsâ, korkma, çekinme,
İnnî lâ yehâfu : Muhakkak ben, korku yok,
Ledeyye : Benim katımda, bana ait,
Murselûn : Resûller, mesaj, açığa çıkaran, hakikate ulaşanlar,

Meâli: “Yâ Mûsâ! Korkma, muhakkak ki benim katımda korku yoktur, hakikate erişmek vardır.”

Âyette muhteşem bir şekilde belirtilmiştir.

Allah’ın katında korku yoktur.

Korku hakikatlere erişmeye engeldir.

Korku varsa, beyin korkulara sarılacaktır ve ilmî düşünceye erişemeyecektir.

Korku yoksa, hakikatlerin kapısı açılacaktır.

İsrâ Sûresi 59: “Ve mâ nursilu bil âyâti illâ tahvîfâ.”

Ve mâ nursilu : Göndermedik, sunmadık, açığa çıkarmadık,
Bil âyâti : İşâret, delil, belirti, iz,
İllâ tahvîfâ : Korku, tedirginlik,

Meâli 1: “Biz hiçbir âyette korku sunmadık.”

Meâli 2: “Biz insanları korkuya sürekeleyecek bir âyet sunmadık.”

Şu âyette sunulan muhteşem hakikati herkes bilmelidir.

Allah hiçbir âyetinde korku sunmamıştır.

İşte Allah cehennem korkusu dâhil hiçbir korkuyu Kur’ân’da sunmamıştır.

Yapılan meâller iyi incelenmelidir.

Çünkü Kur’ân’da asla çelişki olmaz.

Var gibi görünüyorsa, bu müelliflerin çevirisi ile alâkalıdır.

Çeviriler tekrar tekrar iyice incelenmelidir.

Maalesef, Kur'ân meâllerinde yukarıda görüldüğü gibi, "ittekü" kelimesi korku olarak çevrilmiştir.

İşte meâlleri küçükken beynimize işlenen korkulara dayalı olarak yaptık.

Kur'ân'ın birçok âyetinde "yönünü Allah'a dönenlere ve Allah'a teslimiyet içinde olanlara korku yoktur" diye belirtilir.

Bunlara örnekler verelim.

Bakara Sûresi 112: "Bilakis kim yüzünü Allah'a döner, tüm varlığı ile teslim olursa ve o iyiliklerde olursa, artık onun karşılığı kendini vücûdlandırana ait olan hakikatlerdir ve onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak yoktur."

Bakara Sûresi 38: "Kim dosdoğru yolumuz üzere olursa, artık onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak da yoktur."

Bakara Sûresi 62: "İnanan kimseler ve yol gösterenler ve yardımcı olanlar ve kendi inancını terk edip Allah'a iman eden kimseler ve sonlarına inanan kimseler ve hayırlı çalışmalarda olanlar, işte onların karşılığı; kendilerini vücûdlandırana ait hakikatlerdir. Onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak yoktur."

Bakara Sûresi 262: "Allah yolunda, varlığının sahibinin Allah olduğunu bilip infak edenler, sonra da eski hallerini takip etmeyenler, infak ettiklerinin Bize ait olduğunu bilenler, işte onlara sıkıntı yoktur, karşılıkları Rabbin katındandır ve onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak ta yoktur."

Bakara Sûresi 277: "Muhakkak ki iman edenler ve dosdoğru hakk yolunda çalışanlar ve her an Hakk'a bağ-

lılık şuuruyla hareket edenler ve temizlenme içinde olup kendilerinde olanı paylaşanlar, işte onların karşılıkları Rabbin katındandır ve onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak yoktur.”

Âl-i İmrân Sûresi 170: “Onlar; Allah’ın sunduğu hakikatlere ulaşmanın, O’nun lütuflarını anlamanın rahatlığı içindedirler. Onlar; onları takip edecek olan ve o hakikatleri anlamayı isteyenler için, sevindirici bilgiler verirler. Onlara korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar.”

En’âm Sûresi 48: “Artık kim iman etmiş ve arınmışsa, onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak da yoktur.”

Enbiyâ Sûresi 103: “Onlar mahzun olmazlar, korkuları yoktur, yüce olanı bilirler ve onlar tüm varlıktaki gücün sahibine sarılırlar.”

Mâide Sûresi 69: “Allah’a inanan kimselere yardımcı olanlar ve sonlarına inanan kimseler ve dosdoğru hakk yolunda çalışanlar, artık onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmakta yoktur.”

Yûnus Sûresi 62: “Muhakkak ki Allah’ı evliya edinenlere korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar.”

A’râf Sûresi 35: “Kim fenalardan sakınır Allah’a ortak koşmazsa ve ıslah olursa, artık onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak da yoktur.”

Allah’ı anlayanlar korkudan kurtulacaklardır.

Kur’ân’ı dikkatlice incelediğimizde anladık ki korkuyu veren şeytani hallerde olanlarmış.

Allah’ın anlaşılmasını istemeyenlermiş.

Anladık ki korkuyu veren şeytanmış.

Âl-i İmrân Sûresi 175: “İnnemâ zâlikumuş şeytânü yuhavvifu.”

Meâli: “Muhakkak ki korkutan şeytandır.”

İşte bu âyette geçen “havf” kelimesi korku anlamında kullanılır.

Ve ne kadar çarpıcıdır ki bu âyette korku, şeytan ile birlikte işlenir.

Kur’ân’da ne güzel belirtilmiş.

Korkular şeytani alana aittir.

Her kim şeytanlaşmışsa, o çevresindeki kimseleri korkutur.

Onun için âyette “şeytân yuhavvifu-şeytan korkutur” diye bildirilmiştir.

Rahmânî alanda korku yoktur, umut vardır, yol gösterme vardır.

İşte toplumda çocukken beyinlere işlenen cehennem korkusu Allah korkusu, hakikatleri anlamaya en büyük engeldir.

İçlerinde Allah korkusu, cehennem korkusu olanlar, çevresine bu korkuları işlerler.

Oysa içlerinde Allah sevgisi olanlar, çevrelerine sevgiyi işlerler.

Cehennemin hakikatini bilemezsek, toplumun anlattığı cehennem korkularına esir oluruz.

Maalesef ki toplumda “cehennemin hakikati nedir?” konusu konuşulmaktan çok, cehennem korkularından bahsedildi.

Henüz yetişme döneminde, ufacık çocuk iken beyinlere korkular işlendi.

Ve ne yazık ki bu korkular meâllere de yansıtıldı.

Bazı örnekler verelim:

Tevbe Sûresi 35:

Diyanet İşleri: O gün bunlar cehennem ateşinde kızdırılacak da onların alınları, böğürleri ve sırtları bunlarla

dağlanacak ve, “İşte bu, kendiniz için biriktirip sakladığınız şeylerdir. Haydi tadın bakalım, biriktirip sakladıklarınızı!” denilecek.

Mehmet Okuyan Meâli: O gün cehennem ateşinde (bu biriktirilen şeylerin) üzeri kızdırılacaktır ve bu (birikim) lerle onların alınları, yanları ve sırtları dağlanacaktır. (Kendilerine şöyle denecektir): “İşte bu, kendiniz için biriktirdiğiniz (servet)tir. Artık yığmış olduğunuz şeylerin (azabını) tadın!”

Bayraktar Bayraklı Meâli: O gün cehennem ateşinde bunların derileri kızdırılıp pul pul dökülür; bunlarla onların alınları, yanları ve sırtları dağlanır ve onlara denilir ki: “İşte bu, kendiniz için biriktirdiğiniz servettir. Artık yığdığınız şeylerin azabını tadınız.”

Diyanet Vakfı Meâli: (Bu paralar) cehennem ateşinde kızdırılıp bunlarla onların alınları, yanları ve sırtları dağlanacağı gün (onlara denilir ki): «İşte bu kendiniz için biriktirdiğiniz servettir. Artık yığmakta olduğunuz şeylerin (azabını) tadın!»

Yaşar Nuri Öztürk Meâli: Gün olur, cehennem ateşinde onların üzerine lav dökülür de bununla onların alınları, böğürleri, sırtları dağlanır: “İşte egolarınız için yığdıklarınız. Hadi, tadın biriktirmiş olduklarınızı!”

İşte “takva” ile “havf” kelimesini iyi anlamalıyız.

Takva Allah’tan korkmak değildir.

Takva; fenalardan sakınmaktır, kötülüklerden sakınmaktır, benlikten gururdan sakınmaktır, Allah’a ortak koşmamaktır, zerre kadar zarar vermekten sakınmaktır.

Takva, Allah’ın ulviyetinin yanında kendine benlik isnat etmemektir.

“Allah var ben yokum” diyebilmektir.

Kendi varlığının Allah’a ait olduğunu bilebilmektir.

Kötü olan şey, kendine varlık isnat edip senlik benlik kavgasında kalmaktır.

Takva kelimesi, kötü şeyden sakınmak mânâsına gelen ittikâ kelimesinden alınmıştır.

İttikâ kelimesinin kökeni “vikaye- وقى-ى” kökünden gelir diye bilinir.

Vikaye; zarar verecek olan her şeyden sakınmak, korunmak demektir.

Takvaya uyana “muttaki” denir.

“Takva-ittika-muttaki” aynı kökten gelen kelimelerdir.

Her varlık bir kitâbtır.

Bu kitâbın içinde yaratılış hakikatleri vardır.

Her varlık, Allah'ın “Hûdâ” esmasının, yâni yol gösterinin gösterdiği yoldur.

Bu yol kişiyi hakikatlere götürür.

Yeter ki kişi, takva üzere olsun, yâni fenalardan sakınsın, Allah'a ortak koşmasın.

İşte takva; fenalardan sakınmak, Allah'a ortak koşmamaktır.

Bakara Sûresi 2: “Zâlikel kitâbu lâ reybe fîhi huden lil muttekîn.”

Meâli: “İşte bu kâinat bir kitâbtır. Onun içindeki hakikatlerde şüphe yoktur. Fenalardan sakınıp hakikatleri arayanlar için hakikatlere yol göstericidir.”

Takva sahiplerine, nice mağfiretler vardır, nice yüce hakikatlerin karşılığı vardır.

Hucurât Sûresi 3: “Li el takvâ lehum mağfiret ve ecrun azîm.”

Meâli: “Takva sahipleri için, mağfiret ve yüce karşılıklar vardır.”

Yeter ki biz, gönlümüzü ve aklımızı temizleyelim.

Anlıyoruz ki takva:

Aklımızdaki bâtil bilgilerden sakınmak, temizlenmektir.

Kötülük içeren hislerden, düşüncelerden sakınmaktır.

Tüm fena hâllerden sakınmaktır.

Fitnelikten, fesatlıktan, gıybetten, gururdan, kibirden sakınmaktır.

Birileri hakkında dedikodu yapıp çekiştirmekten sakınmaktır.

Zarar vermekten, yakıp yıkmaktan sakınmaktır.

Kötü düşünmekten, kötü söylemekten sakınmaktır.

Yalan söylemekten, iftira atmaktan sakınmaktır.

İnsanların eksikliğini aramaktan, alay etmekten, kötülemekten sakınmaktır.

İnsanları inançlarına göre yargılamamaktır, örtülü örtüsüz, namazlı namazsız diye ayırmaktan sakınmaktır.

Birilerini küçük görmekten, kendini büyük görmekten, yaratılan bir varlığa kerih bakmaktan sakınmaktır.

İnsanların mallarına, ırzlarına göz dikmekten sakınmaktır.

Çalmaktan, çırpırmaktan, kendine ait olmayanı gasp etmekten, kul hakkına girmekten sakınmaktır.

Emanete ihanet etmekten sakınmaktır.

Kısacası her türlü zarar içinde olma hâllerinden sakınmaktır.

Dünya perestlikten, eşya perestlikten, makam, şan, şöhret perestlikten sakınmaktır.

Allah'ın ûlviyetinin yanında ben de varım demekten sakınmaktır.

Kendine varlık isnat etmekten sakınmaktır.

Allah'a ortak koşmaktan sakınmaktır.

İşte takva, bütün günahlardan uzak durmaktır, sakınmaktır.

Zulüm açığa çıkaracak olan, her türlü bilgi, düşünce, eylemden uzak duranlara, hakikatler açılır, onlar takva ehlidirler.

Gönlü, aklı temiz olanlara, yâni takva sahiplerine nice lütûflar sunulur.

Onlar varlığın varoluş sırlarına kavuşurlar.

A'râf Sûresi 96: "Ve ittekav le fetahnâ aleyhim berekâtin min el semâi ve el ardı."

Meâli: "Takva ehli, yerlerin ve göklerin hakikatlerinden feyiz alırlar, her şeyin ortaya çıkışının Bize ait olduğunu anlarlar."

Evet, takva: Mûsâ'nın nalınlarını çıkarması, değneğini bırakması sırrıdır.

Takva, gönlünü ve aklını temizleyenlerin ulaştığı bir makamdır.

Bu makama ulaşmadan sırlar kapısı açılmaz.

Allah hakikatine, ancak ve ancak muttaki olanlar erebilir.

Mânâ ilmine tertemiz olanlar erecektir.

Gönlünü Allah ile temizleyenler takva ehli olacaktır.

Takva ehli olanlar Allah'ın sevgisine erişecektir.

Tevbe Sûresi 4, 7 ve Âl-i İmrân Sûresi 76. âyette bu bildirilmiştir.

"İnnallâhe yuhıbbul muttekîn-takva ehilleri Allah'ın sevgisine erişmişlerdir."

Âl-i İmrân Sûresi 76: "Belâ men evfâ bi ahdihi vettekâ fe innallâhe yuhıbbul muttekîn."

Burada takva sahiplerinin; vefâlı, ahdini yerine getirenler ve Allah sevgisine erişmiş olanlar olarak belirtilir.

İşte Kur'ân'ı incelediğimizde görüyoruz ki havf-korku şeytani alana aittir.

Korkuları veren şeytani alandır.

Şeytani hal de, Allah'a karşı benlik içinde olmanın, kibirli olmanın durumudur.

Çevresine zalim olmanın durumudur.

Takva ise, Allah'a teslim olmanın, edebin yeridir.

Allah'a karşı ortak koşmamanın yeridir.

Allah'ın uvîyetinin yanında kendine benlik isnat etmemektir.

Allah'a şahit olan Allah'tan korkmaz.

KORKUTAN ŞEYTANDIR

Neden korkular sunulur?

Korkutmaktaki asıl amaç nedir?

Allah korkusu verenler nasıl bir duygu düşünce içindendirler?

Kur'ân bu konuyu nasıl inceliyor?

Kur'ân'ı incelediğimizde, korkunun şeytani alandan gelen bir duygu olduğunu anlıyoruz.

Âl-i İmrân Sûresi 175: "İnnemâ zâlikumuş şeytânü yuhavvifu."

İnnemâ zâlikum : Ancak, sadece, fakat, böylece, şeytani haller

El şeytan yuhavvifu : Şeytan, korkutur,

Meâli: "Korkuyu veren ancak şeytandır."

Bu âyeti incelediğimizde anlıyoruz ki korkutan şeytanmış.

Korku şeytani alandan geliyormuş.

Şeytan zalim kişidir.

Korkutan şeytandır, kötülüğün kaynağı şeytani alandır.

Kişi, dışarıda bir yerde ayrı bir şeytan aramamalıdır.

Birilerine kötülük yapıyorsa, birilerine korkular sunuyorsa, şeytanı kendinde aramalıdır.

Zalimsen şeytan sensin.

Çevrene kötülük yapıyorsan şeytan sensin.

Fitnelik, fesatlık, hasetlik, kıskançlık içindeysen...
Kendini yüce görüyorsan, başkalarına hor bakıyorsan...
Kul hakkı yiyorsan, aldatıyorsan, çıkarın için zulüm ediyorsan...

Şeytan sensin, başka şeytan arama.

Şeytanı kendinde ara.

Şeytan senin düşmanındır.

Zalimsen sen kendine düşmansın.

Dışarıda ayrı bir varlık olarak şeytan arama.

Zalimleşmiş kişide şeytanı ara.

Sen etrafına zulüm ediyorsan, kendinin şeytan olduğunu anla.

Fâtır Sûresi 6: “İnneş şeytâne lekum aduvvun fettehizûhu aduvvâ innemâ yedû hızbehu li yekûnû min ashâbis saîr.”

İnne el şeytan : Şüphesiz, şeytan, şeytani haller, kötülük halleri,

Lekum aduv : Size, düşman,

Fe ittehizû hu : Bundan sonra, edinin, sığınma, edinmek, o,

Aduv : Düşman, düşmanlık,

İnnemâ yedû : Ancak, davet, çağrı, götürme,

Hızbe hu : Grup, taraf, bölünmek,

Li yekûnû : Olması için,

Min ashâb : Ehli, halk, sahip, sahip olma,

El saîr : Öbürü, öteki, ötekileştirmenin cehaleti,

Meâli: “Şüphesiz şeytani hâlleriniz sizin düşmanınızdır. Bundan sonra o hâllerinizi düşman edinin. O şeytani hâlleriniz sizi, sadece ötekileştirmenin cehaletine sahip olmanıza yol açar, böylelikle bölünmeye götürür.”

Âyette ne güzel bildirilmiş, şeytan kişinin en büyük düşmanıdır.

İnsanın tek düşmanı vardır, o da kendi içindeki şeytanlaşmış duygu ve düşüncelidir.

İnsan şeytanı, kendi içindeki tüm zalimlik getiren; bilgilerde, duygularda, düşüncelerde, eylemlerde aramalıdır.

Şeytan, tüm kötülüklerin adıdır.

Kişiye Hakk'tan koparan her duygunun, düşüncenin adıdır şeytan.

Kişiye zulüm ettiren, her duygunun, her düşüncenin, her eylemin adıdır.

Kibir, gurur, küçük görme, kendini yüce görme gibi duyguların mı var?

Kibirle mi davranıyorsun?

Başkalarına hor mu bakıyorsun?

Yaratılan herhangi bir varlığı küçük mü görüyorsun?

Nisâ Sûresi 120: "şeytânü illâ gurûrâ- şeytan gurur içinde, kibir içinde olandır."

Gurur kibir, kendini beğenme içinde misin?

Şeytan sensin, başka şeytan arama.

Birileri hakkında kötülük mü düşünüyorsun?

Birilerine zulüm mü ediyorsun?

Kendini, inancını, ibadetini üstün mü görüyorsun?

Kendi çıkarın için başkalarını aldatıyor musun?

Allah diyerek, kitap diyerek, din diyerek kendi çıkarın için başkalarını kandırıyor musun?

Fâtır Sûresi 5: "Ve lâ yegurrennekum bi Allâh el garûr-dikkat edin, aldaticılar sizi Allah diyerek aldatmasın."

Aldatan, suistimal eden, çıkarın için yaklaşan, süslü sözlerle karşıdakini kandırmaya çalışan, başkasının hakkını yiyen biri misin?

İşte başka şeytan arama, şeytan sensin.

Başkalarını Allah diyerek, cehennem diyerek korkutuyor musun?

Beyinlere korkular mı aşıyorsun?

Din adına korkular mı salıyorsun?

Allah sevgisinden değil de, korkulardan mı bahsediyorsun?

İşte başka şeytan arama şeytan sensin.

Kendin gibi inananlarla buluşup, başka inançta olanlarla alay mı ediyorsun?

Onların inançlarını, ibadetlerini, ibadethanelerini hor mu görüyorsun?

Kendini cennetlik, onları cehennemlik mi görüyorsun?

Senin gibi ibadet etmeyene, senin gibi giyinmeyene hor mu bakıyorsun?

Bakara Sûresi 14: “Kendileri gibi inananlarla karşılaştıklarında, biz de iman ettik, derler ve kendileri gibi şeytani hallerde olanlarla beraber olduklarında, biz onları önemsemedik sadece alay ettik, derler.”

İşte bu duygularda mısın, başka şeytan arama şeytan sensin.

Başkalarının haklarını yiyip onları yoksul mu bırakıyorsun?

Fakir kimselerle alay mı ediyorsun?

Kendini üstün, yüce mi görüyorsun?

Bir benlik içinde mi hareket ediyorsun?

Bakara Sûresi 268: “El şeytânü yeidukumul fakra ve yemurukumbil fahşâi.”

Meâli: “Şeytani halleriniz size yoksulluk korkusu verir ve sizi, kendini büyük görme hallerine sürükler.”

İşte başka şeytan arama şeytan sensin.

Kendini yüce görüp, başkalarını küçük mü görüyorsun?
Kendini daha hayırlı mı sanıyorsun?
İnsanları dış yapısına göre mi yargılıyorsun?
Ben ondan hayırlıyım hissiyle mi yaşıyorsun?
Kendini, inancını, yolunu kutsal görüp, başkalarını
küçük mü görüyorsun?

“Ene hayrun minhu-ben ondan hayırlıyım” (Sâd Sûresi
76)

İşte başka şeytan arama şeytan sensin.
Riya-gösteriş içinde misin?
Etrafına hava mı atıyorsun?
Malikül mülk olan Allah'ı unutup, malı mülkü kendine
nispet edip, şımarma içinde misin?
İhtiyacı olanlara yardım ederken gösteriş içinde mi
yapıyorsun?

Nisâ Sûresi 38: “riae, men yekûn el şeytân-riya-gös-
teriş içinde olan şeytandır.”

İşte başka şeytan arama şeytan sensin.
İnsanların arasını açıyor musun?
Bölücülük yapıyor musun?
İnsanları birbirine kışkırtıyor musun?
İnsanları gruplara ayırıp bölüyor musun?
İnsanların arasına husumet sokuyor musun?
Yâni toplumda zalimlik yapıyor musun?
Mücadele Suresi 19: “hizbu el şeytân-bölen, ayırıştırıcı,
gruplaştıran şeytandır.”

Âyette ne kadar net bildirilmiş.

Bölüyorsan, öteki görüyorsan, ayırıştırıyorsan, kendini
yüce başkasını hor görüyorsan...

İşte başka şeytan arama şeytan sensin.

Birilerinin içine azdırma, sapma, öfke, kin, nefret mi sokuyorsun?

Hakk'ı bırakıp kendi zanlarını, çıkarlarını ilâh mı ediniyorsun?

Kendine putlar mı ediniyorsun?

Nisâ Sûresi 60-76: "El tağut, el şeytan, tağut içinde olan şeytandır."

İşte başka şeytan arama, şeytan sensin.

Kin, nefret, öfke, intikam içinde misin?

Birilerinin aklına, birileri hakkında kin, nefret, öfke mi ekiyorsun?

Kıskançlık, hasetlik, fesatlık içinde misin?

Birilerinin aklına, birilerin hakkında kıskançlık, hasetlik, fesatlık mı ekiyorsun?

Ve bunları ekerek Allah'ı anlamaktan mı uzaklaştırıyorsun?

Haksız kazanç, hırsızlık, mala çökme içinde misin?

Mâide Sûresi 91: "El şeytan, adâvete vel bagdâe fîl hamri vel meysiri."

İşte başka şeytan arama şeytan sensin.

İşte ey kardeşim!

Bak kendine, kendini muhasebe et.

İçinde zalimlik duygusu var mı?

Başkalarına karşı hor bakma var mı?

Kendini yüce görme var mı?

İnancını, ibadetini, başka inançlarda olandan büyük mü görüyorsun?

Dedikodu, çekiştirme içinde misin?

Başkalarının hakkına giriyor musun?

Çevrene karşı zalimlik ediyor musun?

Fitnelik, hasetlik, fesatlık, kıskançlık duyguların var mı?
Tertemiz çocukların beyinlerine ayrımcılık ekiyor musun?

Beyinlere Allah'tan uzaklaştıran bilgiler ekiyor musun?
İşte bunları yapıyorsan, başka şeytan arama.

Şeytan sensin.

Şeytan olan korkutur.

Sevgiden uzak eyler.

Şeytan olan zulmeder.

Rahmetten uzak durur.

Toplumda hep "cin çarpar, şeytan çarpar" denilerek nice korkularla masum beyinleri kirlettiler.

Peki, şimdi kendimize soralım.

Şeytan nedir?

Şeytani alan nedir?

Şeytan diye ayrıca bir varlık var mıdır?

Yoksa zalim kimselere mi şeytan denilir?

İblis, şeytan inceliği nedir?

Cin nedir?

Cin diye ayrı bir varlık var mıdır?

Kur'ân'da cin, iblis, şeytan konusu işlenir.

İblisin secde etmediği bildirilir.

Şeytanın atasının iblis olduğu bildirilir.

İblisin atasının cin olduğu bildirilir.

Peki, nedir, iblis, şeytan, cin?

Şeytan taşlamak nedir?

İblisin kendini hayırlı görmesi nedir?

Kur'ân'da dokuz yerde iblis için "Âdem'e secde etmedi" diye geçer.

Buradaki âyetlerde şeytan kelimesi geçmez.

Halk arasında ise, şeytan secde etmedi denilir.

Hâlbuki âyetlerde iblis der.

Bakara Sûresi 34: “Ve iz kulnâ lil melâiketiscudû li âdeme fe secedû illâ iblîs ebâ vestekbere ve kâne minel kâfirîn.”

Meâli: “Âdem’e; tüm varlıktaki gücü anla, tüm varlığınla bir teslimiyet içinde ol, diye bildirdik. Böylece o tüm varlığıyla teslim oldu. Ancak, varlığın dış yüzünde kalıp iç yüzünü göremeyen, tüm varlıktaki gücü anlayamayan ise, teslim olmaktan kaçınır ve bir kibirlilik içinde kalır ve hakikatleri görmemezlikten gelenlerden olur.”

Kur’ân’da iblisin secde etmediği bildirilir.

Fakat bizlere hep şeytan secde etmedi diye öğretildi.

Kur’ân şeytan demez iblis der.

Kur’ân’da bahsedilen iblis ve şeytan inceliğini iyi anlamamız gerekir.

Bu konuda geçen âyetleri incelersek iblis, şeytan, cin hakikatini daha iyi anlarız.

İblis, o toprak diyerek Âdem’e secde etmedi.

Ârâf Sûresi 12: “Halaktehu min tîn-onun yaratılışı toprak.”

Sâd Sûresi 76: “Kâle ene hayrun minhu halaktenî min nârin ve halaktehu min tîn.”

Kâle ene hayrun min hu	: Dedi, ben hayırlıyım, üstün, ondan, onu, bunu,
Halakte nî	: Yarattın, halk ettin, var ettin, ben,
Min nârin	: Ateş, yakan şey, ılık, aydınlık,
Ve halakte hu	: Onu yarattın,
Min tîn	: Tîn, öz, çamur, kil, suret, toprak,

Meâli: “İblis ben ondan hayırlıyım dedi. O toprak, ben narından halk oldum dedi.”

Buradan anlıyoruz ki her kim varlığın toprak boyutunda kalır, özünü, aslını göremezse onun düşeceği durum iblis durumudur.

İblis durumuna düşen de kendini hayırlı görerek kibrin içinde düşendir.

Sâd Sûresi 75: “Estekberte em kunte minel âlîn.”

Meâli: “İblis kibirlendi, kendini yüce gördü.”

İşte bu âyetlerden işaret edildiği gibi, varlığın toprak boyutunda kalan, özünü göremeyen ve kendini yüce görerek kibre düşen kimse, iblis olur.

İblis diye ayrı bir varlık yoktur.

Çocukken bizlere anlatılan, sanki bizden ayrı bir varlık gibi gösterilen iblis tanımlaması, Kur’ân ölçüsüne göre doğru değildir.

İblis, libas, elbise, dış elbise, sûret, varlığın toprak ciheti aynı anlamlara gelir.

İblis; dış elbisede, sûrette kalan, varlığın eşya boyutunda, toprak boyutunda kalan demektir.

Yâni varlığa baktığında, varlığın dış yüzünde kalan, iç yüzündeki mânâyâ ulaşamayan demektir.

Yâni teni görüp, cânı göremeyen demektir.

Her kim; sûret gördü, sûret göremedi o iblis oldu.

Her kim; toprak gördü, aslını göremedi o iblis oldu.

Her kim; kendini gördü, kendinde Hakk’ı göremedi, o iblis oldu.

Her kim; karşısındaki kişiyi gördü, onda Hakk’ı göremedi, o iblis oldu.

Her kim, tende kaldı cânı eremedi, o iblis oldu.

Tüm sûret vücûdlarını tutan Allah’tır.

Eğer biz, sûretleri görür, sûretleri tutan sîreti göremezsek...

Yâni toprağı görür, toprağın ardında olanı göremezsek...

Yâni teni görüp cânı göremezsek, iblislik hâli bizde açığa çıkar.

İşte iblis; varlığın dış elbise yâni varlığın toprak boyutunda kalan demektir.

Bizden istenen sûretleri tutan gücü anlamak ve secde sırrına ermektir.

Âdem denilen, üflenen rûh sırrıdır.

Kurân'da "Rûhumuzdan üfledik" der.

İşte, cümle varlık Allah'ın rûhdan gelir, o rûhla işler ve o rûhla devam eder gider.

Bizler sûretleri yâni varlığın dış elbisesini görür içteki rûhu göremezsek, iblis oluruz, yâni dış elbisede, sûrette kalan oluruz.

Kur'ân'da, "Âdem'e secde edin" denilmesinin hikmeti; varlığın geldiğı yer olan, rûh hakikatini anlayın ve mekleşin, yâni sûret varlığınızdaki geçin ve secde sırrına ulaşın denmesidir.

Varlığın dış yüzünde yâni dış elbisede, yâni sûrette kalan secde sırrına vâkıf olamaz.

Burada bizle açıklanan hakikat; "kim bu varlığın sûretini görür sîretini yâni içindeki rûhu göremezse onda iblis hali oluşur" diye bildirilmesidir.

İblis olan eğer bu duygu düşünceden vazgeçmezse, artık o kişide yavaş yavaş şeytanlaşma gerçekleşir.

Şeytan şa-ta-na kelimesinden gelir diye bilinir.

Uzaklaşan yâni haktan uzak olan demektir.

Kişi, varlığın iç yüzünü yâni oradaki rûhu göremediğinde haktan uzaklaşır.

Hakk denilen rûh boyutudur.

Şeytanlık iblislikten doğar.

Yâni şeytanın doğduğu yer, iblislik halidir.

Kişi varlığın sûret boyutunda kaldığında, kişide yavaş yavaş varlıktan menfaat edinme ve ego hâli gelişir.

Ve bundan dolayı varlığa; iyi kötü, güzel çirkin, güçlü zayıf, düşük makâm yüksek makâm, köle kral, zengin fakir, gibi düşünceler içinde bakar.

Ve haktan uzaklaşıldığında ego hali gelişir.

Ego içinde olan kişi de, yavaş yavaş kötü haller sergilemeye başlar.

İşte şeytan; tüm kötü haller içinde, benlik içinde, hasetlik, fesatlık, yıkıcılık içinde olana denir.

Şeytan hep kendi çıkarı içinde, kendi egosu içinde olandır.

Şeytan her hareketi kötülük içinde olandır.

Kibir içinde olan, kendini büyük görendir.

Şeytanlaşan kişi; makâm, mevki, şan, şöhret, çıkar, zenginlik, peşinde olur.

Hep dünya menfaati, şahsi çıkar peşindedir,

Şahsi çıkar için yakar, yıkar, parçalar, böler, öldürür, her şeyi yapar.

Kibir içinde olur, o öyle bir kibirdir ki, kendi isteğine ulaşmak için:

Yeri gelir tevâzû içinde görünür.

Yeri gelir gözyaşı içinde görünür.

Yeri gelir karamsarlık içinde görünür.

Yeri gelir korkutur.

Yeri gelir insanların inançlarını kullanır.

Ve her zaman Allah adını kullanarak hareket eder.

Yâni o kişi hep sinsilik içindedir, içi başka dışı başkadır
Hep kendi çıkarları için hareket eder.

İşte kişide önce iblislik hâli oluşur ve daha sonra
şeytanlık hâli oluşur.

Kişi; varlığın, libas yâni dış elbisesinde kalıp, o varlığı
tutan Hakk'ı göremiyorsa, işte o İblistir.

Ve böylece işte kim;

Varlığın eşya boyutunda kalıp, Hakk'tan uzaklaşıyorsa
ve varlığı hep kendi çıkarı, makâmı için kullanıyorsa o
da şeytandır.

Şeytan olan hep kendi çıkarı için hareket eder.

İşte kim;

Varlığın dış boyutunda kalıp, Hakk'tan uzaklaşıyorsa,
Böylece birilerini kerih görüp, birilerini yüce görüyorsa,
Kendi çıkarı için zarar veriyorsa,
Makâm mevki için her türlü düzenbazlık içinde oluyorsa,
İnsanların ve varlığın hakkını yiyorsa,
Emaneti ehline vermiyorsa,
İnsanları fırkalara bölüyorsa,
Ben ve o, biz ve onlar deyip birilerini aşağılıyorsa,
Kimin dilinde kibir ifade eden sözler varsa,
Hep çıkarı için koşuyor, hep kötülük içinde oluyorsa,
Kendi şahsi çıkarı için birilerini kullanıyorsa,
Zenginlik, makâm, şöhret, peşinde oluyorsa,
İşte o kişi şeytandır.

İşte şeytan taşlamak denilen, tüm bu kötü halleri kendi
içinden uzaklaştırmaktır.

Bu hallerden kurtulmanın yolu ise:

Varlığı her an, her yönüyle tutan hakikati anlamaktır.

Varlığın dış yüzünde kalmamaktır.

Varlığın iç yüzünü görmektir.

Varlığın eşya boyutunda kalmamak, varlığın içindeki işleyişi, nitelikleri anlamaktır.

İnsanın tenine, rengine, milletine, inancına takılıp kalmamaktır.

İnsanın vücûdunun işleyişini yapan, kâlbini attıran, kanını dolaştıran, hücrelerini çalıştıran gücü görebilmektir.

Yâni tüm varlığı tutan, zâtı mutlak olan Allah'ı bilmek, her an O'na secde şuuruyla yaşamaktır.

Secdenin sırrı varlıktaki "Hayy" sıfatını anlamakla başlar.

Secdenin sırrı varlığın içindeki "Rûh"u anlamakla başlar.

Secdenin sırrı kendi varlığından geçmek, bütün varlığıyla Allah'a teslim olmaktır.

Secde eden artık o secdeden dönemez.

İşte o kişinin yürümesi de oturması da, yatması da, çalışması da, her hizmeti de secdedir...

Secde eden; varlığın ardında, varlığı var eden Zât vardır, şuuruyla yaşar.

Tüm varlığı tutan o ûlvî kudret ise Allah'tır.

Allah'ı layıkıyla bilen, ne iblislik haline, ne şeytanlık haline düşmez.

Allah'ı layıkıyla bilen o hallere düşse bile, o halden o anda hızla uzaklaşır.

Kendi içindeki şeytanı taşlamak ancak, Allah aşkı ile mümkündür.

Bakara Sûresi 268: "Şeytani halleriniz size yoksulluk korkusu verir ve sizi çirkin hallere, ego hallerine sürükler."

Şimdi de toplumda "cin çarpar" diyerek beyinlere işlenen cin konusunu inceleyelim.

Toplumda “3 harfliler” denilerek beyinlere korkular işlenir.

İnanç gruplarında hiçbir zaman görmediği, ama başkalarının anlatmasıyla var olduğunu sandığı şeyler her zaman olmuştur.

Bunlardan biri de cin konusudur.

Beyinlere, cin, cin denilerek kodlamalar yapılmıştır.

Ve maalesef bu durum nice halüsinasyonlara yol açmıştır.

Korkulara kodlanan beyin, farklı kimyasal dalgalanmalar meydana getirir.

Halüsinasyon dediğimiz, yâni bir şeyleri gördüğünü iddia edenlerin, toplumu etkilediği bir gerçektir.

Halüsinasyon dediğimiz olay; beynin, farklı duyguların etkisiyle, kimyasal salınımlarla meydana getirdiği görüntülerdir.

İşte cin görüyorum diyenlerin, o görüntüleri görmele-ri; onların çocuk iken yanında, birileri tarafından, cinler diyerek, korku vererek anlattığı şeyler sonucudur.

Bu korku dolu anlatılan bilgilerin, beyne kodlanması sebebiyle, meydana gelen korkuların verdiği etkiyle, beyinde bazı kimyasallar salgılanır.

İşte bu salgılanan bazı kimyasallar, bu görüntülerin görülme sebebidir.

Cin gördüm diyenler aslında, kendi beyinlerinde oluşan dalgalanmaların etkisiyle görüntüler gören kişilerdir.

Peki, dini anlamda cin nedir?

Kur’ân ölçüsüyle cin denilen nedir?

Din alanında ortaya konan her kelime, muhakkak ki bir anlam taşır.

Bu kelimeler, kâmil kişiler tarafından ortaya konulmuştur.

Bu kişiler, kendi vücûdlarını, varlığı, kâinatı okuyan, inceleyen derin düşünen kişilerdi.

Elbette “Cin” kelimesi de bir anlam ifade eden bir kelime olarak açıklanmıştır.

Ama yüzyıllar geçtikçe, diğer kelimelerde olduğu gibi, bu kelimenin de içi boşaltılmış, başka anlamlar yüklenmiştir.

Cin diye ayrı varlıklar var mıdır?

Gerçekten cinler musallat olur mu, çarpar mı?

Bu korkular neden çıkarılır?

Toplumda hep, cin çarpmış, cinler musallat olmuş, diyerek korkulara yol açan sözler söylenir durur.

Cinler, hamamda, müzik çalınan yerlerde eğlence yerlerinde, resim ve heykel bulunan yerlerde bulunurlar, diye söylenir.

Saçları uzun olur, gözleri patlak olur, boynuzları vardır, ayakları terstir, kimi çok zayıf olur, kimi çok iri olur, diyerek onlarca asılsız şeyler söylenir.

Kedilerin gözlerinde perde yoktur, onlar cinleri görürler diye aslı olmayan şeyler anlatılır durur

Ve bu asılsız sözlerle, toplumda cinci hoca denilen kişiler; Dini, Allah'ı, Kur'ân'ı, alet ederek toplumdan milyonlarca para koparıyorlar ve insanların hakikatlerden uzaklaşmalarına sebep oluyorlar.

Cin kelimesinin taşıdığı gerçek anlam nedir?

C'in, in, ins, üns, ünsiyet, insan.

Cin “جِنَّ” kelimesi “جَ” Cim ve Nun harfleri ile yazılır.

Cân “جَانَّ” kelimesi “جَ ا نَّ” Cim, Elif, Nun harfleri ile yazılır.

Cin, cân, cânan, cinnet, cenin, cinni, ecnebî, cünne, cenne, cennet, cenabet, cins, cinsiyet, siccin, aynı kökten gelen kelimelerdir.

Kelimelerin her birini anlam olarak incelersek:

Cin; yabancı, bilinmeyen, bilmeyen, tanımayan, örtülü, tanımlanamayan, kendindeki cânın farkında olmayan, kendi aslını bilmeyen, Allah şuurundan uzak olan demektir.

Cân; canlamış olan, diri olan, cân taşıyan, canlı, kendindeki cânın farkında olan demektir.

Cinnet; bilinmeyen bir şeyden etkilenmek, öfkelenmek, hiddetlenmek, cin tutma, delilik, çılgınlık demektir.

Cinnet durumuna düşen kişinin bu durumunu görenler, onun hakkında” cinnet geçiriyor” derler.

Çünkü diğer kişiler o kişinin neden öfke, hiddet, isyan haline düştüğünü bilemedikleri için bu sözü kullanırlar.

Cinni; yabancıya mahsus, yabancı olan, bilinmeyen bir yerden geldi, anlamında kullanılır.

Cenin; henüz doğmamış, rahîmdeki örtülü çocuk, görünmeyen bebek demektir.

Ecnebî; yabancı kişi, bir toplumun yabancıları, kendi aslına yabancı olan demektir.

Hazreti Süleyman, ibadethanesini cinlere yaptırmış demek, diğer ülkelerden gelen ecnebîlere yâni yabancıları yaptırmış demektir..

Cünne, cenne; “Cenne hu”, “ecenne hu” onu örttü, onu gizledi, demektir.

Cennet; bahçe ile çölü örttü, sıkıntıyı, ızdırabı huzur ile örttü demektir.

Cenabet; temizliği kirlilikle örttü, anlamındadır.

Cins, ebnâ-yi cins; insanlar, bilinmezlikten bilinmeye ulaştı, inse ulaştı demektir.

Cinsiyet; bilinmeyen âlemden bir kimlikle ortaya çıkmak, aslından gelişi ile ilgili, bir cins ile ilgili olma durumu demektir.

Siccin; karanlıkla örtülü, karanlıkta kalma, bilemediği şeyde takılı kalma, aslı olmayan şeye inanma demektir.

Cin, ins'in bağlantısı iyi bilinmelidir.

Cin; bilinmeyen, kendini bilmeyen, tanınmayan, tanımayan anlamındadır.

İns; bilinen, tanınan, kendini bilen anlamındadır.

Toplumumuzda bilinen, "İn misin, cin misin" "tanıdığım mısın, tanımadığım mısın" anlamında kullanılan kelime buradan gelir.

Zâriyât Sûresi 56: "Cinne vel ins."

Zâriyât Sûresi 56: "Ve mâ halaktul cinne vel inse illâ li yabudûn."

Meâli: "Tanıdıklarınızı ve tanımadıklarınızı, ancak beni bilsinler ve kulluklarını anlasınlar diye yarattım."

Ecnebî kelimesi cin kelimesinden gelir, yabancı olan demektir.

Eski devirlerde, bilinmeyen bir hastalığa kapılan kişiye, içinde cin var denilmiştir.

Yâni, bilinmeyen bir hastalığa kapıldı demektir.

Allah'ı bilmeyen her kişi cin diye adlandırılmıştır.

Yâni kendine yabancı olan demektir.

Allah'ı bilemeyen kişi, kendine yabancıdır, yâni cindir, yâni aslını bilmiyordur.

Cin boyutunda kalan kişi de, varlığın sûret boyutunda kalır, sûretini göremez.

Yâni eşya boyutunda kalır, eşyanın hakikatine eremez.

Kişinin şâhit olmadığı bir şeyi görmüş gibi anlatması, bilhassa çocuklara en büyük zulümdür.

Çocuklara verilen korku, beynin düşünce sisteminin önünde en büyük engeldir.

Korku kişiyi gerçeği düşünmekten uzaklaştırır.

Korkusuzca araştıran her kişi, hakikatleri en ince detayına kadar anlar.

Ama korku; düşünmenin, araştırmamanın, anlamamanın önünde en büyük engeldir.

Kur’ân’da geçen “Cin Sûresi” diye bilinen “Bilinmeyenler, Yabancılar” Sûresi’nde sunulan hakikat:

Mardin Nusaybin’den bir grup genç, Hazreti Muhammed’e geliyorlar ve O’nun anlattıklarını cân kulağıyla dinliyorlar.

Bu kişiler kendi din adamları diye bilinen kesimin, anlattıkları şeylerden tatmin olmamışlardır ve çok rahatsız olmuş bir gruptur.

Bu kişiler başka bir yerden geldiklerinden dolayı, bunlar yabancı, bunlar bilinmeyen kimseler olduklarından dolayı “Cin-bilinmeyenler- yabancılar” adıyla anılıyor.

1- Bilinmeyenlerden bir grup, hakikatleri dinlemek için ortaya çıktılar. Sonrada dediler: Biz okunan şeylerden hayret verici şeyler dinledik.

2- Yol göstericinin bilgisinin erdemliliğine, onun anlattığı hakikatlere ve bizi vücûdlandırıranın bir olduğuna, ortak koşmamamız gerektiğine inandık.

Evet, çok dikkatlice incelediğimiz zaman anlıyoruz ki cin; bilinmeyen, yabancı, anlamına gelen bir kelimedir.

Bu bir varlık ta olabilir, bir kişi de olabilir, bir topluluk ta olabilir, bir düşünce de olabilir, bir grup da olabilir

Eskiden bilemedikleri her şeye “cin” derlerdi.

Bildikleri tanıdıkları şeylere “İns” derlerdi.

Bir köye bir grup veya bir kişi gelse köylüler o kişiyi ya da o grubu tanımadıklarından dolayı niyetlerini bilmediklerinden dolayı o kimselere “cin” derlerdi.

Yâni yabancılar, yâni tanımıyoruz.

Sonra onları tanıdıklarında niyetlerini bildiklerinde “ins” yâni “tanındı bilindi” anlamında söz söylerlerdi.

Kültürümüzde “ne cin fikirlisin” diye bir söz vardır.

Yâni bilinmedik fikirleri açığa çıkarıyorsun anlamında bir sözdür.

“Hazreti Süleyman sarayını cinlere yaptırdı” denilen şey, sarayını uzaktan gelen yabancılara yaptırdı anlamındadır.

İşte cin; bilinmeyen, tanımlanamayan, yabancı anlamında ifade edilen bir kelimedir.

Bu ister bir insan olsun, ister bir düşünce olsun, ister mikroskobik bir canlı olsun vs...

İns ise; bilinen, tanınan, bilindi, tanındı anlamında kullanılır.

İşte cin; bilinmeyen, yabancı demektir.

İns ise; bilinen, ünsiyete erişen anlamında kullanılan bir kelimedir.

Toplum arasında, yok “3 harfliler çarptı” yok şöyle oldu, bunlar hep hurafelerden gelen korkulardır.

Küçükken çocukların beyinlerine sokulan korku içerikli her türlü anlatım, o çocuk büyüdüğünde dahi, bilinçaltı korkuları, o bedeni hükmü altına alabiliyor,

Korku; kişinin korktuğu şey, kişinin aklına geldiğinde başlar.

İşte bu aklına gelen şey, bilinçaltına yerleştirilmiş anlatılan şeylerden kaynaklanır.

Çocuklarına korku veren bir toplum ilmi ve edebi değerlere erişemez.

Çocuklarına, aslı olmayan şeyler anlatıp, onları korkulara sürükleyerek, halüsinasyon görmelerine sebep olan bir toplum, çocuklarına gerçek sevgisi veremez.

Korkular, beyni kilitler, düşünemez eyler.

Korkular, saf düşünmenin, ilmi araştırmanın önünde en büyük engeldir.

İşte iblis, varlığın sûret boyutunda kalan kendini yüce görerek kibre düşen kimsedir.

Şeytan, kendi çıkarı için çevresine zalimlik eden kimsedir.

Cin, kendi aslının Allah olduğunu bilmeyen, kendine yabancı olan demektir.

İşte şeytan, cin korkularıyla toplumu korkutanlar, o toplumun Allah'ı layıkıyla anlamanın önüne engeller koyanlardır.

Anladık ki korku, hakikatleri anlamaya engeldir.

Korku içinde olanların, Allah'ın hakikatlerine ermesi mümkün değilmiş.

Bakara Sûresi 114: "Bir korku içinde olanlar o hakikatlere dâhil olamazlar."

Ve anladık ki hakikatlere ulaşanlara korku yokmuş.

Neml Sûresi 10: "Ya Mûsâ! Korkma, muhakkak ki Benim katımda hakikate ulaşanlara korku yoktur."

Ve anladık ki korku Allah'ı anlamaya engel oluyormuş.

Allah'ı anlamak ise korkudan kurtarıyormuş.

Anladık ki Allah, âyetlerini korku vermek için sunmamış.

Kur'ân'a göre kimlerde korku yoktur:

Gönüllerinde iman yeşermiş olanlarda...

Yüzünü Allah'a dönenlerde...

Allah'a şahit olanlarda...

Fena hallerden kurtulanlarda...

Oku makamına erenlerde, okuyanlarda, anlayanlarda...

Varlıkta Allah'ın âyetlerine şahit olanlarda...

Mü'minlik makamına erenlerde...

Allah'ı evliya edinenlerde...

Yâni her zaman Allah'ın dostluğuna sığınarlarda...

Varlığının sahibinin Allah olduğunu bilenlerde...

Allah'a ortak koşmayanlarda...

Kimin gönlü iyilikler içinde ise...

Kim dosdoğru Allah'ın yolu üzere ise...

Kötülük yapmayanlarda, hayırlı çalışmalarda olanlarda...

Nereye dönerse dönsün, her yerde Allah'ın cemâlini görenlerde...

Her anını salât üzere geçirenlerde, yâni her an Allah'a bağlılık şuuruyla yaşayanlarda...

Kâlbinde sevgi, şefkat, merhamet olanlarda...

Annesine babasına öf bile demeyenlerde...

Kimseye zerre kadar kötülük etmeyenlerde...

Kâlb kırmayanlarda...

Çevresine yardım için koşanlarda...

Evet, anladık ki:

Kur'ân'ı layıkıyla anlayanlar, asla korku içinde olmazlar.

Allah'ı layıkıyla idrak edenler, asla korku içinde olmazlar.

Mü'min'lik makamına erip, İslâm'la şereflenenler Müslüman olarak yaşarlar.

İşte onlar asla korku içinde olmazlar.

Gel kardeşim, seni korkutanlara asla kanma.

Seni, şeytan ile cehennem korkusu ile korkutmaya çalışanlara asla inanma.

Korkutanların, kendi korkularında kaldığını bil.

Bil ki korku, saf temiz düşüncenin önündeki en büyük engeldir.

Bil ki korku, ilim ile bağ kurmana engel olur.

Her şeyi düşün, düşünmekten korkma.
İlim ile hareket edenin korkusu olmaz.
Müslümanın asla korkusu olmaz, o Allah'a tüm kâlbile
bağlıdır.
Allah'a tüm kalbiyle bağlı olanlarda hiç korku olur mu?
Allah sevgisine erişen gönüllere korku eker mi?
Hiç kul hakkına girer mi?
Gönüllere sevgi değil, korku vermek en büyük kul
hakkına girmek değil midir?
Ey kardeşim!
Gönüllere korku verip de kul hakkına girme.
Kul hakkı nedir bir düşün.
Kimsenin hakkına girme.
Kimseye kötülük etme.
Kul hakkı yerleri gökleri sallayan bir haktır.
Kul hakkına girme.
Allah bildirmiş; "karşıma kul hakkıyla gelme."
Kul hakkı yiyenin, asla huzuru olmaz.
Korku veren, kendini korkuya atar.
Gönlünü sevgiden uzak eyler.
Kul hakkı yiyenin, iki dünyada yeri olmaz.
Kimseye iftira atma.
Kimse hakkında yalan söyleme.
Kimsenin malına, mülküne...
İrzına, namusuna göz dikme.
Kimsenin ardından dedikodu etme.
Kimse hakkında gıybet etme.
Kimseyi aşağılama, hor görme.
Hasetlik, fesatlık yapma.

Kul hakkı cehennem ateşidir.
Yakar insanı baştan ayağa.
Kul hakkına sakın girme.
Kendini ateşe atma.
Birilerini cahil, avam görme.
Kendini bilmiş sayma.
Kimseyi kötöleme.
Kimseye zerre kadar zarar verme.
Kimseyle alay etme.
Kimsenin ardından çekiştirme.
Hiç kimseye tuzak kurma.
Hiç kimseye tepeden bakma.
Kimsenin boynunu eğdirme.
Kimseye ah çektirme.
Ah, Allah'a varır, ateş olarak dönermiş.
Zalimin zulmü kendini yakarmış.
Kimseye gözyaşı döktürme.
Kimseyi aldatma.
Fitnelik yapma.
Gönüllere zehir ekme.
Bakara Sûresi 191: "Vel fitnetu eşeddu minel katli."
Meâli: "Fitne öldürmekten daha tehlikelidir."
Fesatlık yapma.
Fitnelik öldürmekten kötüdür.
Adaletten uzaklaşma.
Edepten ayrılma.
Haktan hukuktan ayrılma.
Mesleğinde dürüst ol.

Ölçünü tartını tam yap.
Kimsenin hakkını yeme.
Emaneti ehline ver.
Ehli olanın önünü kesme.
Kimsenin hakkını gasb etme.
Kimsenin gönlüne hüznün verme.
Hiç unutma kul hakkı...
Seni ilâhi huzurdan düşürür.
Asla seni huzura erdirmez.
Karanlık bir enerjinin içine sokar.
Kul hakkı yiyen...
Elbet kendi karanlık enerjisinde yanacaktır.
Hucurât Sûresi:
Lâ yeshar- kimseyle alay etme, hor bakma.
Lâ telmizû-kimsenin ayıbını, eksiğini arama.
Lâ tenâbezû-kimseye kötü lakap takma, kötü sözlerle
anma.
Lâ fâsık-fâsıklık yapma, ara bozuculuk yapma.
Lâ tecessesû- kimsenin özelini araştırma, sırlarını
soruşturma.
Lâ yagteb- gıybet etme, kötöleme, aşağılama.
Yekule lahme ahîhi meyten-gıybet, çekiştirmek ölü
kardeşinin etini yemek gibidir.
Nisâ Sûresi 123: "Men yamel sûen yucze bihî."
Meâli: "Kim kötülük yaparsa-kul hakkına girerse onun
karşılığını bulur."
Evet kardeşim!
Sakın kul hakkına girme.
Kur'ân'ın şu ulvî öğütlerini, cân kulağıyla duy.

Duy ki, kendini yakma.

Geleceğini yakma.

İnsanları korkutma.

Allah sevgisini gönüllere işle.

İşle ki insanlar birbirine, varlığa sevgiyle davransın.

KORKU MU SEVGİ Mİ

Allah, gönüllere sevgisini, muhabbetini ilka eylemiştir.

Muhabbetini nakş eylemiştir.

Tâ-Hâ Sûresi 39: “Ve elkaytu aleyke mehabbeten minnî.”

Meâli: “Senin gönlüne muhabbetimi, sevgimi ilka eyledim.”

Âyetle net bir şekilde belirtildiği gibi, gönüllere sevgi, muhabbet, bahşedilmiştir.

Gönüllere korku ekilmemiştir.

Gönüllere sevgi bahşedilmiştir.

Yeter ki insan bu sevgiye erişsin ve bu duyguyu hissetsin.

Ve bu duygunun ulvîyetiyle çevresine yakınlaşsın.

Sevgi duygusu yakınlığa kapılar açacaktır.

Korku duygusu uzaklaşmaya sebep olacaktır.

Sevgi birleştirir.

Korku ikilikte bırakır.

Sevgi yakınlaştırır.

Korku uzaklaştırır.

Sevgi iki damla suyun bir damla olması gibi, bir eyler.

Korku asla kaynaştırmaz.

Sevgi her zaman kapıları açacaktır

Korku ise her zaman uzak durmaya yol açacaktır.

Şöyle düşünelim.

Sizi seven mi evine davet eder?

Sizden korkan mı evine davet eder?

Elbette birinin gönlüne girmişseniz, her zaman o sizi davet edecektir.

Ama sizden korkan kimse, sizden uzak duracaktır.

Onun için sevgi yakınlaştırır.

Korku duygusu uzaklaştırır.

Korkan şeytanın tuzağına düşecektir.

Seven mutlaka rahmet kapılarını açacaktır.

Seven sevilecektir.

Korkan mutlaka tedirginliğe düşecektir.

Seven mutluluğa kapı açacaktır.

Korkan umutsuzluğa düşecektir.

Sevgi huzur verir.

Korku huzursuz eder.

Sevgi korur.

Korku korumaktan uzaklaştırır.

Sevgi önemsetir.

Korku görmezden geldirir.

Korku önemsetmez.

İçinde korku olan kişi, hakikati saf bir duyguyla aramayacaktır.

Korku hakikati düşünmenin önündeki bir engeldir.

Oysa sevgi şahit olmaya kapılar açacaktır.

Allah'a şahit olma yolunda korkular düşünmeyi, anlamayı engelleyecektir.

Allah'ın kapıları sevgiyle mi açılır, korkuyla mı?

Seven koşup gitmez mi?

Korkan, geri geri kaçmaz mı?

Seven, bir annenin evladını kuçakladığı gibi kuçaklamaz mı?

Korkan, uzaklaşmaz mı?

İnanç boyutunda, neden hep Allah korkusundan bahsedilir?

Neden hep cehennemde yanmak bilgisi aktarılır?

Neden bir inanç topluluğuna gidildiğinde, daha çok korkuya dayalı bilgiler duyulur?

Kimdir, korkulara dayalı bilgiler aktaranlar?

Neden böyle yaparlar?

Neden sevgiden çok korkudan bahsedilir?

Çünkü onlar da zamanında Allah korkusuyla büyütölmüşlerdir.

Gittikleri inanç topluluklarında korkuya dayalı bilgilerle kirlenmiş kişilerdir.

Peki, Allah'tan korkmalı mıyız?

Allah'tan kim korkar, Allah'tan kim korkutur?

Allah'a sevgiyle mi yaklaşılır korkuyla mı?

Kur'ân'ın bu konuda âyetleri nedir?

Neml Sûresi 10: "Yâ Mûsâ lâ tehaf innî lâ yehâfu ledeyyel murselûn."

Meâli: "Ya Mûsâ! Korkma, muhakkak ki Benim katımda hakikate ulaşanlara korku yoktur."

Âyette ne güzel belirtilmiş, Allah hakikatine erişen kimsede korku olmayacaktır.

Allah'ın ne olduğunu anlayan kimsenin gönlünde korkular olmayacaktır.

Allah sevgisine erişen kimsede korku, kaygı olmayacaktır.

Allah'tan korkmak değil, onu anlamaktan korkmak gerekir.

İki korku farklıdır.

Biri Allah'tan korkmak, diğeri O'na karşı saygısızlık yapmaktan, şirke düşmekten, kibre düşmekten, O'nu la-yıkıyla anlamamaktan korkmak demektir.

Âl-i İmrân Sûresi 175: "Fe lâ tehâfûhum ve hâfûni in kuntum muminîn."

Meâli: "Artık o hallerde olanların korkutmalarına kan-mayın ve eğer mü'minlerden iseniz Beni anlamamaktan korkun."

Evet, Allah'tan korkmak değil, O'nu layıkıyla anlama-maktan korkmak gerekir.

Mü'min kimse, Allah'a karşı saygılıdır, O'na ortak koşmaz, asla kibirli değildir.

O'nun gönlünde Allah sevgisi oluşmuştur.

O iman ehlidir.

Allah'a iman sevgiye kapı açar.

Kendi benliğinde kalan, Allah şuurundan uzak olan sevgiden uzak olacaktır.

Meryem Sûresi 96: "Muhakkak ki iman edenler ve dosdoğru hak yolunda çalışanlar, tüm varlığı nûruyla saranın sevgisi üzere hareket ederler."

Hacc Sûresi 38: "Muhakkak ki hakikatleri görmemez-likten gelip örtenlerin, kötü niyetli olanların tümünde Allah sevgisi yoktur."

Nahl Sûresi 23: "Muhakkak ki o kibirli kimselerde sevgi yoktur."

A'râf Sûresi 31: "Doğrusu o taşkınlık içinde olanlarda sevgi yoktur."

Enfâl Sûresi 58: "Muhakkak ki emanete hıyanet eden-lerde Allah sevgisi yoktur."

Bakara Sûresi 112: “Bilakis kim yüzünü Allah’a döner, tüm varlığı ile teslim olursa ve o iyiliklerde olursa, artık onun karşılığı kendini vücûdlandırana ait olan hakikatlerdir ve onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak yoktur.”

Bakara Sûresi 114: “İşte, ancak bir korku içinde olanlar o hakikatlere dâhil olamazlar, yaşamlarında bir kaybetmişlik vardır ve onlar sonunda acı sıkıntılardadırlar.”

Burada da ne güzel belirtilmiş.

İçinde korku olanlar, hakikate dâhil olamayacaktır.

Mâide Sûresi 13: “Muhakkak ki iyilikler içinde olanlarda Allah sevgisi vardır.”

Mâide Sûresi 42: “Muhakkak ki dosdoğru hareket eden kimselerde Allah sevgisi vardır.”

Mâide Sûresi 64: “İkilik, bozgunculuk çıkaranlarda Allah sevgisi yoktur.”

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki Allah’ı idrak edenlerin içinde korku olmuyor.

Hakikate ulaşanlarda korku olmuyor.

Onlarda Allah korkusu değil, Allah sevgisi oluyor.

Allah’ı idrak edenler, sevgiye ulaşıyorlar ve onlar Allah sevgisi içinde hareket ediyorlar ve yaşamlarını hep sevgi içinde geçiriyorlar.

Korku ise ancak ve ancak hakikatlere ulaşamayan kimselerin içinde oluyor ve o kişi içindeki şeytana teslim oluyor ve o şeytan da onu korkuttukça korkutuyor.

Anlıyoruz ki, Allah’ı layıkıyla idrak eden kimsede korku olmuyor.

Şahitlik makamına eren, tevekkül ve teslimiyet içinde olan kimselerde Allah sevgisi oluyor.

Korkuyla hareket eden kimseler, çevresine Allah diyerek, cehennem diyerek, şeytan diyerek, korkular sunuyor.

Allah'ı idrak edemeyen kişi hep korku içinde yaşar ve çevresine hep Allah korkusundan bahseder.

Aileler, bir çocuğun yanında, korkuya dayalı bilgiler aktardığında, o çocuğun beyni o korkularla sarılır ve çocuk bir ömür boyu korkular içinde yaşar.

Ve çocuk da büyüdüğünde çevresine korkuya dayalı bilgiler aktarır.

Korkuyla yaşayan kişiler çevrelerine:

Allah korkusu, cehennem korkusu, Allah cezalandırır korkusu gibi bilgileri aktarırlar.

O kimseler; aklın şahitlik boyutunu kapattırarak, Allah'ın idrak edilmesinin önüne geçerler.

O kimseler; içlerindeki korkunun getirdiği sıkıntıları, panikleri taşırlar.

O kimseler; dedikodu, arkadan çekiştirme gibi haller içinde olurlar.

Dünya menfaati üzere yaşarlar.

Hep kendi çıkarı üzere yaşarlar

İnançlarını, ibadetlerini kendi menfaatlerine aracı yaparlar.

İnsanları inançlarına, ibadetlerine, milletlerine, cinsiyetlerine, makamlarına göre ayırırlar, kimilerini küçük görürler, kimilerini yüce ilan ederler.

Kendileri gibi inanmayanları, kendi ibadetlerine uymayanları, kâfir ilan ederler ve cihat diyerek, kâfirler öldürülmeli söylemlerinde bulunurlar.

Ve sonuçta korku ile yaşayan kişiler, öncelikle kendi psikolojilerine büyük zulüm ederler ve çevresindeki kişilerin sağlıklı bir akla sahip olmasına engel olurlar.

Allah'ı idrak edip ona teslim olan kimselerde ise korku değil sevgi vardır.

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki, korku Allah'ı idrak edemeyenlerde, hakikatleri anlayamayanlarda oluyor.

Allah nedir hakikatine ulaşanın gönlüne ise sevgi ırmakları akıyor.

Ve kişi ne yaparsa yapsın hep sevgi içinde yapıyor.

Allah sevgisine ulaşan kişi hep Salih amel üzere yaşıyor, yâni iyi insan olabilme makamına ulaşıyor.

Ve iyi insan olan, tüm varlığı sevgi üzere kucaklayan Allah sevgisine ulaşıyor ve o sevgiyle yaşıyor

İşte her an o sevgiyle yaşayan kişi:

Zerre kadar kibir içinde olmuyor, yâni hiçbir kimseyi ve hiçbir varlığı küçük görmüyor, kendini asla yüce görmüyor.

Kimsenin hakkına girmiyor.

Kimseye kötülük yapmıyor.

Asla fâsıklık, ikilik içinde olmuyor.

Kimseyi çekiştirmiyor, arkasından konuşmuyor, zarar verici sözlerden ve hallerden uzak duruyor.

İnsanları inançlarına, ibadetlerine, milletlerine, renklerine, mesleklerine, cinsiyetlerine göre ayırım yapmıyor.

Kimseyi küçük görmüyor, kimseyi yüce saymıyor.

Tüm varlığı Allah'ın kulu biliyor ve varlıktan sevgisini ve saygısını eksik etmiyor

Ve sonuçta her an Allah sevgisi üzere hareket ediyor.

Ve Allah'ın ona sunduğu karşılık olan, cenneti yâni huzuru, mutluluğu, sevgiyi her an içinde hissederek yaşıyor.

Evet, anlıyoruz ki korku şeytana mahsustur, kötü hallerde olan kişilerde görülür

Sevgi ise, Allah hakikatine ulaşanların yâni iyi insanların gönlünde olan ilâhi bir duygudur.

Meleklerle soruldu; "Cennet nedir?"

Onlar fısıldadı; “sevginin olduğu her yerdir.”

Meleklerle soruldu; “cehennem nedir?”

Onlar fısıldadı; “sevginin olmadığı kâlbttir.”

Sevginin olmadığı kâlbte korku olur.

Korkunun olduğu yer cehennemdir.

Evet, sonuçta anlıyoruz ki sevgi, Allah’ı layıkıyla anlayan kimselerde gelişen bir duygudur.

Bakara Sûresi 165: “Vellezîne âmenû eşeddu hubben lillâh.”

Meâli: “İmanlarında güçlü olan kimseler, Allah sevgisiyle yaşarlar.”

O’nun sevgisine erişen, her yere sevgi ile bakar.

Evet, Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki Allah gönüllere sevgisini, muhabbetini bahşediyor.

Şeytani alan ise gönülleri korku ile kirletiyor.

Burada lütfen Allah var şeytan da var gibi düşünüp, ikiliğe düşmeyelim.

Şeytan zalim insandan çıkar.

Gönlünde Allah sevgisine erişmemiş, o sevgiden düşmüş, benlik içinde kalmış, kibre düşmüş kişi zalimleşir.

Ve zalimleşen kişiden şeytan açığa çıkar.

Şeytan denilen Allah sevgisinden uzaklaşmış, çevresine kötülük yapan kimsedir.

Her insanı halk eden Allah’tır.

Allah’ı layıkıyla anlayan sevgiye erişir.

Allah anlayamayan, kibre düşer, şeytanlaşır.

Şeytanlaşan korkular verir.

Sevgiye erişen, huzur verir, sevindirir.

Sevgiye erişen, Tevhîd için, birlik için mücadele eder.

Âyette ne güzel belirtilmiştir.

Saff Sûresi 4: “İnnallâhe yuhıbbullezîne yukâtılüne fî sebîlihî saffen ke ennehum bunyânun mersûs.”

İnne Allah yuhıbbu	: Muhakkak, Allah sevgisi, aşkı için,
Ellezîne yukatilune	: Onlar, mücadele ederler, gayret göstermek,
Fî sebîli hî saffen	: Onun yolunda, saflar, topluca, hep birlikte, birlik,
Keenne hum bunyânun	: Sanki, gibi, onlar, binalar, beden, sağlam binalar,
Mersûs	: Birleştirilerek, kaynaşmış, sağlam, kenetlenmiş,

Meâli: “Muhakkak ki içlerinde Allah sevgisi olan o kimseler; O’nun yolunda hep bir birlik için mücadele ederler. Onlar sanki kenetlenmiş bedenler gibidirler.”

İşte âyetle belirtildiği gibi sevgi her zaman birleştirir, bir eyler.

Bir bedende olan sonsuz hücreler sevgi ile kenetlenmişlerdir.

Sevgi ile bir bedenın işlemesine vesile olurlar.

Sevgi her zaman insanı Allah yolunda gayretli kılar.

Gönlünde sevgi olan insan, çalışkandır, üretkendir, azimlidir.

Heyecanlıdır, anlamak için çırpınır.

Anlatmak için çırpınır.

Sevgi kâlblerin düzgün çalışmasına vesile olur.

Sevgi kâlbın neşesidir huzurudur, düğündür.

Sevgi olan kâlbde melekler bayram eder.

SEVGİ VE SAYGI

Sevgi ve saygı kâmil insanların yaşam tarzıdır.
Onlar her varlığa Hakk nazarıyla bakarlar.
Onlar hiçbir varlıktan sevgilerini saygılarını eksik
etmezler.

Çünkü onlar bilirler ki;
Sevgi, korumaktır.
Sevgi, koruyuculuktur.
Sevgi, birliktir.
Sevgi, şuurlu olmaktır.
Sevgi, aşkla sarılmaktır.
Sevgi, şüpheyi düşmemektir.
Sevgi, imandır.
Sevgi kâlblerinizin ziynetidir.
Sevgi, kırmamaktır.
Sevgi, kızmamaktır, öfkeni yutmaktır.
Sevgi, hikmetlere kapılar açmaktır.
Sevgi, kibre düşmemektir.
Sevgi, hor bakmamaktır.
Sevgi, varlığın özünde Hakk'a nazar edebilmektir.
Sevgi, adalettir.
Sevgi, inanmaktır, emin olmaktır, güvenmektir.
Sevgi, sarılmaktır, bırakmamaktır.
Sevgi, sevindirmektir.

Sevgi, umut vermektir.
Sevgi, ilâhi aşka erişmektir.
Sevgi, hevâdan kurtulmaktır.
Sevgi, eğilmektir.
Sevgi, secdede durmaktır.
Sevgi, tebessüm etmektir.
Sevgi, nezakettir.
Sevgi, tenezzüldür.
Sevgi, mütevâzi olmaktır.
Sevgi, hayattır, yaşamın sırrıdır.
Sevgi, muhabbettir.
Sevgi, varlığın muhabbetine gönül vermektir.
Sevgi, tüm varlıktan gelen ilâhi huzurdur.
Sevgi, cennetin nefesidir.
Sevgi, batmayan güneştir.
Sevgi, Allah'ın nefesidir.
Sevgi, gönülde çağılayan bir ırmaktır.
Sevgi, dudaklardan akan Allah kelimidir.
Sevgi, gönülde olan Allah'ın ışığıdır.
Sevgide kendini düşünmek yoktur.
Sevginin yükü ağırdır, herkes çekemez.
Sevgi ehlinin kâlbi hep başkaları için atar.
Sevgi ehlinin kâlbinde Allah bulunur.
Sevgi ehli her şeye göğüs gerer.
Sevgi ehli sabırlıdır.
Sevgi ehli her an tevekkül içindedir.
Sevgi ehli her an Allah'a teslimiyet içinde yaşıyandır.
Sevgi ehli her türlü yükü çekendir.

Sevgi ehli herkese koşturandır.

Sevgi ehli başkasının acısını hissedendir.

Sevgi ehli acılar bitsin, merhamet tecelli etsin diye koşturur.

Sevgiye erişen, kırmaz, üzmez.

Sevgiye erişen, alay etmez, hor bakmaz, kendini yüce görmez.

Sevgiye erişen, dedikodu yapıp kimseyi çekiştirmez.

Sevgiye erişen, sevginin ışığında yürür.

Sevgi ehli, sevindirendir, umut verendir, karamsarlığı alandır.

Sevgi ehli; dürüsttür, şefkatlidir, adaletlidir.

Mümtehin Sûresi 8: "İnnallâhe yuhıbbul muksitîn."

Meâli: "Muhakkak ki Allah sevgisine erişenler, adaletli, dürüst kişilerdir."

Allah sevgisine erişenler, cümle mahlukâta karşı saygılıdır.

Çünkü onlar her varlıkta tecelli edenin Allah olduğunu bilirler.

Hucurât Sûresi 7: "Allâh habbebe ileykumul îmâne ve zeyyenehu fî kulûbikum."

Meâli: Allah sevgisi, sizi iman sahibi yapar ve sevgi kâlblerinizin ziynetidir."

Her gününü sevgiyle geçirmek gerekir.

Sevgiye erişenin her anı sevgidir.

Sevgiyi hisseden hep sevgiyle davranır.

Sevgi, aşk ile sarılmaktır.

Sevgi, aşk ile davranmaktır.

Sevgi, gönülde çağlayan bir ırmaktır.

Sevgi, gönülde doğan bir güneştir.

Sevgi, huzuru hissettirmektir.
Sevgi, mütevâzi olmaktır.
Sevgi, ısınmak, ısıtmaktır.
Sevgi, birliktir.
Sevgi, şuurlu olmaktır.
Sevgi, imandır.
Sevgi kâlblerin ziynetidir.
Sevginin yeri gönüldür.
Gönül Allah'a teslimiyet halindedir, tevekkül halindedir.
Sevgi, gönülde olan Allah'ın ışığıdır.
Sevgiye erişen, sevginin ışığında yürür.
Sevgi ehli; sevindirendir, umut verendir, karamsarlığı
alandır.
Sevgi ehli; dürüştür, şefkatlidir, adaletlidir.
İnsan çevresine karşı her zaman saygılı olmalıdır.
Şefkâtli davranmalıdır.
Saygı içinde, sevgi içinde olmalıdır.
Baktığı her varlıkta Hakk'ı görerek hareket etmelidir.
Unutmayalım hiçbirimiz kendimizi var etmedik, hepimiz
bir var edici olan Allah'ın farklı farklı tezahürleriyiz.
Bitkilere, hayvanlara, insanlara saygını göster.
Herkese belli ölçüler içinde, abartmadan saygını göster.
İnsanlara yargısız yaklaş, kimseyi yargılama, kimseye
hor bakmadan yaklaş.
İnsanların düşüncelerine, fikirlerine, saygı göster.
Sen de düşüncelerini, ilmi değerlere dayalı olarak, belli
bir edep içinde sun.
Kimseye câhil diyerek hor bakma.

Kendini de asla bilmiş görme, insanlara bilmişlik hâliyle yaklaşma.

Hiç unutma, Allah'ın sonsuz ilmi karşısında senin bilgin hiç ölçüsündedir.

Ve yine hiç unutma, senin edindiğin bilgi sana ait değildir, varlığa aittir.

Varlık da Allah'a aittir.

Onun için her zaman saygılı davran, şefkâtli davran.

Bir konuda bilgini; tevâzu içinde, tane tane, konudan dağılmadan anlat.

İnsanların inançlarına, ibadetlerine, ibadethanelerine saygını göster.

Unutma ki herkes anne babadan gelen inanca uyar, ona göre davranır.

Saygını göster, şefkâtini göster.

Unutma her varlığın sahibi Allah'tır.

Allah, her varlıkta kendini gösterir.

Hiç unutma! Varlığa olan saygı, varlıkta olan Allah'a saygıdır.

Neden, dünya hayatına aldanır, dünyanın çıkarına esir düşeriz?

Neden, başkasının inancına, ibadetine saygı duymayız?

Neden, benim ki doğru onun ki yanlış deriz?

Hayatın her alanında nice egosal davranışlar görüyoruz.

Sadece kendi egomuz için yaşıyor olduk.

Önce ben egosunu her yerde gösterir olduk.

Birbirimize kendi çıkarımız için yaklaştık.

Neden her alanda ille de ben, önce ben derdine düştük?

Neden bu hâle düştük?

Neden saygıdan, sevgiden uzaklaştık?

Yoksa saygı, sevgi, şefkât nedir hiç bilemedik mi?

Allah'ı bilen insan, hiç saygısız olabilir mi?

Allah'ı bilen insan, hiç şefkâtsiz olabilir mi?

Her varlıkta Allah'a nazar eden insan, hiç sevgisiz davranabilir mi?

Allah'ı bilenler, O'na teslimiyet içinde olanlar, şefkâtlidirler, saygılıdırlar, sevgi içindedirler.

Enbiyâ Sûresi 28: "Hakikatleri anlamak isteyenlerden başkası şefaât bulamaz ve onlar önlerinde ve arkalarında ne varsa her şeyi ilmiyle var edenin Allah olduğunu bilirler ve onlar her zaman çevresine karşı sevgi içinde, saygı içindedirler.

Âyette belirtildiği gibi, her yeri tecellileri ile saran Allah hakikatini bilenler, her zaman tüm varlığa karşı sevgi ve saygı içindedirler.

Çünkü onlar her varlıkta Hakk'a nazar ederler.

Varlığa olan saygının Allah'a olduğunu bilirler.

Tüm bedenlerin sahibinin Allah olduğunu bilirler.

Onlar hiç kimseye zarar vermezler.

Onlar dünya hayatının çıkarına esir olmazlar.

Onlar kendi çıkarları için başkalarına zarar vermezler.

Hadîd Sûresi 20: "Ve mâ el hayâtud dunyâ illâ metâul gurûr."

Meâli: "Yaşamınızda sadece kendi çıkarınız ve egonuz içinde olmayın."

Gel kardeşim!

Öncelikle Allah hakikatine erelim.

O'nun ne olduğunu bilelim.

Her varlıkta O'nu, O'nunla görelim.

Baktığımız varlığa, O'nun zâhir yüzü olarak bakalım.

Varlığa, Allah'ı taşıyan bir gemi olarak bakalım.

O gemide Allah'ın olduğunu bilerek bakalım.

O geminin de Allah olduğunu bilerek bakalım.

Ve varlığa olan saygının Allah'a olduğunu bilelim.

Kendimizde ve her varlıkta her an tecelli edenin Allah olduğunu bilerek yaşayalım.

Birbirimize şefkâtli davranalım.

Birbirimize saygı içinde davranalım.

Birbirimizin sıkıntısında koşalım, beklentisiz yardım edelim.

Kimseyi hor görmeyelim.

Hiçbir varlığa zarar vermeyelim.

Sokaklarda birbirimize selam verelim, tebessüm edelim.

Yardımlı olana koşalım, ona öncelik verelim.

Yolda hızla giden bir arabanın içindeki kimseler, belki bir hastaya yetişeceklerdir, belki bir yere yetişeceklerdir, saygı duyalım, yol verelim.

Önce ben demeyelim, buyur kardeşim diyelim.

Gel kardeşim! Birbirimize saygı duyalım.

İnancımıza, ibadetimize, giysimize saygı duyalım.

Fikirlerimize, bildiklerimize saygı duyalım.

Kültürümüze, geleneklerimize saygı duyalım.

Birbirimizi yargılamayalım, küçük görmeyelim, dışlamayalım.

Birbirimize zarar vermeyelim.

Hiçbir varlığa kötülük yapmayalım.

Beyinlere, birilerine ya da bir topluluğa karşı hedef gösterici bilgiler ekmeyelim.

Gel kardeşim! Saygılı olalım, şefkatli olalım.

Birbirimizi saygıyla dinleyelim, anlamak için dinleyelim.
İçimizdeki yargıları yok edelim.

Hiç unutmayalım; içimizde yargı olduğu müddetçe, birbirimize karşı saygılı olamayız, şefkâtli olamayız.

İçimizde yargı olduğu müddetçe, saygılı gibi görünen her davranış, gerçek değildir, sahtedir.

Gel kardeşim! "Saygı nedir, şefkât nedir?" bilelim.

Saygılı olalım, şefkâtli olalım.

Birbirimize, varlığa her zaman saygı içinde, şefkât içinde davranalım.

Hiç unutmayalım! Birbirimize ve varlığa olan saygının, Allah'a olduğunu bilelim.

Her varlıkta tecelli edenin Allah olduğunu bilelim.

Varlığa olan saygının Allah'a olduğunu bilelim.

Bilelim ki Allah her an her varlıkta olandır.

Varlığın içini dışını sarandır.

Varlığa saygı gösteren Allah'a saygı gösterecektir.

Bundan dolayı kardeşim!

Çevrene karşı saygılı ol.

Şefkâtli davran.

Saygı içinde, sevgi içinde ol.

Baktığın her varlıkta Hakk'ı görerek hareket et.

Unutma hiçbirimiz kendimizi var etmedik, hepimiz bir var edicinin farklı farklı tezahürleriyiz.

Kimseyi cahillikle, avamlıkla suçlama.

Unutma ki her bedende âlim olan Allah'tır.

Her beden Allah'ın ilmiyle işlemektedir.

Gözde, kulakta, elde, ayakta, hiçbir organda cahillik yoktur.

Saygılı ol, şefkatli ol.

Önce ben deme.

İlle de ben deme.

Biz de, hepimiz de, Allah de.

Neden, ille de ben diye yaşıyoruz?

Neden, önce ben egosuna esir oluruz?

Neden, insanların sözünü keseriz?

Neden, kendimizi bilmiş sayarız?

Neden, birilerini cahil, avam olarak niteleriz.

Neden, birbirimize karşı anlayışlı olmayı yitirdik.

Neden, her yerde önce ben egosuna göre hareket ediyoruz.

Neden, benim bildiğim doğru karşımdakinin yanlış egosuna düşeriz?

Gel kardeşim!

Öncelikle Allah'ı bilelim.

Her varlıkta O'nu görelim.

Baktığımız varlığa, varlığın kendisi olarak bakmayalım.

Varlığın sahibini varlıkta görerek bakalım.

Varlıkta Allah'a şahit olmak ve varlığa Hakk nazarıyla bakmak, kişiyi saygı ve sevgi makamına erİştirecektir.

Allah'a saygı, ancak insanın kötü hallerden sıyrılıp, kendine arif olmasıyla kazanılır...

İnsanın kötü hâli, kibirli olması ve Allah karşı şerik koşmasıdır.

İnsan kendine ârif olursa, yâni kendi yaratılışının hakikatine ulaşırsa, kendini yaratanın tüm varlığı da yaratan olduğunun hakikatine ulaşır.

Ve nereye bakarsa baksın var edenin işaretlerini, niteliklerini var edilende görür yâni "semme vechullah" hakikatine erer.

İşte insan her nereye bakarsa baksın, var edilende var edeni görebiliyorsa, sevgi ve saygı duygusuna erişir.

Allah, tüm sıfatlarıyla kendini tüm varlıktan gösterir.

Allah saygısına ulaşan insan, nereye bakarsa baksın Hakk'sal bakışına ermiştir.

Varlığa olan Hakk'sal bakış kişiyi tenezzüle erdirir.

Tenezzül makamına eren kişi her varlığa saygıyla davranır.

İşte saygı makamına erişen kişi...

Kimseyi yargılamaz...

Gurur, kibir içinde olmaz...

Allah'a asla ortak koşmaz...

Asla ve asla, öldüremez...

Asla ve asla, hiçbir varlığa zerre kadar zarar veremez...

Asla ve asla, ötekileştiremez, fâsıklık yapamaz, gıybet edemez...

Dedikodu, çekiştirme edemez...

İnsanları inançlarına, ibadetlerine, dillerine, milletlerine, renklerine, cinsiyetlerine göre büyük ya da küçük göremez...

Çünkü o bilir ki:

Tüm kâlbleri Allah attırır...

Tüm bedenlerde her an işleyip duran O'dur...

Tüm bedenleri her an tutup duran O'dur...

O tüm kâinatın sahibidir...

O tüm sıfatların sahibidir...

Tüm insanlara şah damarından yakındır...

İşte bunun için insanın, Allah hakikatine erişmesi gerekir.

Allah'ın ne olduğunu layıkıyla bilmesi gerekir.

ALLAH HAKİKATİ

Allah'ın ne olduğunu anlamak, kişiyi insan makamına erİştirecektir.

İnsan makamına erİşen, sevgi makamına erİşecektir.

Sevgi makamına erİşen, Allah'a teslimiyet içinde olacaktır.

Varlığa sevgiyle saygıyla yaklaşacaktır.

Allah'a teslimiyet, İslâm makamıdır.

İslâm makamına erİşen, gönlünde Allah sevgisiyle yaşayan kimsedir.

İşte bunun için Allah hakikatine erİşmek gerekir.

Allah'ı layıkıyla anlayanlar, mü'min kimselerdir.

Mü'min Allah'tan emin olan demektir.

Allah'tan emin olmak için kişinin kendine arif olması gerekir.

Kendi yaratılış hakikatine ermesi gerekir.

Mü'min kimsenin gönlünde sevgi tecelli etmiştir.

Allah hakikati insanın korkulardan kurtarır.

Bir teslimiyet içinde olmaya kapılar açar.

Gönlünde huzur oluşur, sevinç oluşur.

Bunun için insan Allah hakikatine erİşmelidir.

Toplumda hep Allah korkusundan bahsedilerek, Allah hakikatine erİşilmesine engel olundu.

Toplumda hep korkulardan bahsedilerek, "Allah'ı nasıl bilirim?" duygusu örtüldü.

Çocukken en saf bir duyguyla “Allah ne anne?” sorgulaması bitirildi.

Toplumda hep Allah denildi, ama “Allah nedir?” bilemedi.

Allah’a nerede, nasıl şahit olunur bilemedi.

Ezanda her gün 20 defa okunan “Eşhedü-şâhit ol” sözünü duyduk.

Ama şahitliğin yolu nedir, yöntemi nasıldır bilemedik.

Allah dedik inandık, fakat kendisini göremedik.

“Görünür mü görünmez mi?” onu dahi bilemedik.

Allah’a kendi vücûd varlığımızda şahit olmayı öğrenemedik.

Allah’ı Allah ile tanımayı bilemedik.

Allah bize; “size şah damarınızdan yakınım” diye bildirdi, bizler onu göklerde bir yerlerde sandık.

Allah’a olan yolculuk, kendi içsel boyutumuza idi, seyr-i sulûk yapmak nedir, öğrenemedik.

Miracın sırrı, tenden cana olan ilmi, idrâki yolculuktu, göklere çıkılıyor sandık.

Miraç, kendi vücûd şehrimizde nice hakikate erişmekti, nasıl olur öğrenemedik.

Sadece Allah’a inandık, O’na şahit olmadık.

Her inanç kendine göre bir Allah’a inandı.

İnandığı Allah ile kendi gibi inanmayana saldırdı.

Her inancın inandığı Allah farklı mıydı?

Neydi Allah denilen?

Neydi şâhitlik makamı?

Allah dedik inandık.

Sözünü duyduk, özü ne bilmedik.

Var mı yok mu anlamadık.

Allah dediğimiz nedir?

Var mıdır, yok mudur?

Varsa nerededir?

Peki yoksa, Allah denilen nedir?

Bedensel bir boyut mudur, bir güç müdür, beyaz bulut
misali bir nûr mudur?

Şekli, şemâli var mıdır?

Bizim gibi biri midir?

Bir şeye benzer mi?

Hiçbir şeye benzemez mi?

Yoksa her şeye benzer mi?

O'nu biz mi var ettik, biz mi isimlendirdik?

Korkularımız, ihtiyaçlarımız, sonucu sığınacağımız
bir güç mü hayal ettik?

O mu bizi var etti, biz mi O'nu var ettik?

Bizi var eden kimdir, varsa onu var eden kimdir?

Bu evren nasıl var olmuştur?

Yoksa! Evren hep var mıydı?

Bu evren kendiliğinden mi olmuştur?

Biz nasıl var olduk?

Biz de hep var mıydık?

Bizde mi kendiliğinden oluştuk?

Bu Evreni de bizi de var eden midir?

O da var ise, O da var olmuş mudur?

Varsa O'nu kim var etmiştir?

Evet, neydi Allah?

Hiç görünmeyen midir?

Yoksa! Her an görünüp duran mıdır?

Gökte bir yerde midir?

Yoksa! Her an her varlıkta olan mıdır?
Varlığın dışında mıdır, içinde midir?
Varlığın içini de dışını da saran mıdır?
Şekli, şemâli, gözü, kulağı, bir vücûdu var mıdır?
Görür, işitir mi?
Görür işitirse, görmesi işitmesi nasıldır?
Kızması, öfkelenmesi olur mu?
O'nun da bizim gibi ihtiyaçları olur mu?
Gökte midir, yerde midir, nerededir?
Gökte ise, nerededir, evrenin içinde midir, dışında mıdır?
Yalnız başına mıdır?
Yanında yardımcıları var mıdır?
Evet, nedir Allah?
İyiliği de kötülüğü de veren miydi?
Şer gerçekten O'ndan mıydı?
Yoksa kötülükleri biz yaptık, O'nun üzerine mi attık?
Yaptığımız kötülükler nereden geliyordu?
Her varlığa bir kader çizmiş ise, varlık da o kaderi mi
oynuyordu?
Yaptığımız kötülükler de kaderin yazılımı mıydı?
Kader neydi?
Hâl ve davranışlarımız, amellerimiz, tercihlerimiz,
kararlarımız, tembelliğimiz ya da çalışkanlığımız, hep
onlar da kader miydi?
Küçük bir çocuğa yapılan zulmü, vahşice öldürülen
kadına yapılan zulmü de mi o yazmıştı?
Kötülüklerin kaynağı neydi, O muydu?
Kötülükler bizden miydi O'ndan mıydı?

O'na isnat ederek, dinler, peygamberler, kitaplar, cennetler, cehennemler, oluşturduğumuz muydu?

Yoksa! Bunların başka karşılıkları var mıydı?

Allah ismini sunan kimdi, O muydu?

Yoksa! Bu ismi insanoğlu mu koymuştu?

İnsanoğlu neyi g6rd6 de Allah dedi?

Doğumlar, 6l6mler nedir?

Bu geliş bu gidiş nereyedir?

Bu varlıktaki işleyiş nedir?

Bu nasıl olmaktadır, bunu kim yapmaktadır?

Yoksa! Kendiliğinden mi olmaktadır?

Varlığın geldiği kaynak nedir?

Aktığı yer neresidir?

Varlık nasıl şekillendi?

Varlık nasıl sıfatlandı?

Varlık nasıl bedenlendi?

Varlıktaki hareketlilik neydi?

Haraketliliği yapan kuvvet neydi?

Zamandan 6nce zaman var mıydı?

Mekândan 6nce mekân var mıydı?

Bizden ayrı mıydı?

Her an bizimle miydi?

G6r6nen şu v6c6dlarımız nasıl 6alışmaktadır?

Kâlblerimiz nasıl atmaktadır?

Nefes alıp veren biz miyiz?

Kanımız her an nasıl v6c6dumuzu dolaşmaktadır?

H6crelerimiz her an nasıl bir işleyişle 6alışmaktadır?

Bunlar hep nasıl olmaktadır?

Tesad6fen mi olmaktadır, yoksa bir g66 m6 yapmaktadır?

Kendi vücûdumuza neden hâkim değiliz, yaşlanmayı ölümü neden durduramıyoruz, akan zamana neden hükümümüz yok?

Kendi vücûdumuzda olan işleyişte bile, zerrece bizim yaptığımız bir şey yok.

Evet, neydi Allah?

Var mıydı, yok muydu, Allah dediğimiz neydi?

Neden kendini hiç göstermedi?

Yoksa! Hep gösterip duruyor da biz mi göremiyoruz?

Her inancın, inandığı Allah ayrı mıydı?

Müslümanın, Mûsevinin, İsevi'nin, Budist'in vs Allah'ı ayrı mıydı?

Her inancın Allah'ı, o inançta olanı cennete alıyor, diğerlerini kâfir sayıyor, onları cehenneme mi atıyordu?

Her inançta olana farklı bir kitap mı sunuyordu?

Kur'ân, Müslümanların, İncil Hristiyanların, Tevrat Mûsevilerin miydi?

Kitaplar tüm insanlara ortak olarak değil de, bir gruba mı gelmişti?

Kendi gönderdiği kitabı koruyamamış, o kitap bozulunca, onun yerine yeni bir kitap mı göndermişti?

Müslüman ülkede doğan bir çocuğa iltimas geçiyor, diğerlerini kâfir mi yaratıyordu?

Ya da diğer inançta olanlara iltimas geçiyor, diğerlerini kâfir mi yaratıyordu?

Evet, neydi Allah?

Farklı dinler, inançlar, ibadetler, ibadethaneler sunan mıydı?

Yoksa! O'nun adına, farklı dinler, farklı inançlar, farklı ibadetler, farklı ibadethaneler kurduğumuz muydu?

Farklı inançta olanlara, farklı ibadetler öğreten miydi?

Kitap gönderen, sonra da onu bozulmuş deyip yeni bir kitap gönderen miydi?

Cennet, cehennem, huri, gılman sunan mıydı?

İmam, müftü, papaz, haham, gibi kurumlar sunan mıydı?

Yoksa! O'nun adına bunları hep biz mi yaptık?

Kendi elçisi diyerek, insanlar arasından seçerek Resûl, Nebîler mi gönderdi?

Yoksa! Resûl, nebî başka bir mânâ mı içeriyordu?

Erkeği, kadından üstün mü yarattı?

Birini diğerinden üstün mü kıldı?

Kendi yarattığı kullar arasında ayrımcılık mı yaptı?

Kimilerini seven, kimilerini sevmeyen miydi?

Yoksa! Tüm bunları, O'nun adına kendi inancını üstün görenler mi söyledi?

Evet, neydi Allah?

Kadını insan yerine koymayan mıydı?

Kadını dövün diyen O muydu?

Yoksa bu zulmü yapan, O'na iftira atan biz miydik?

Meâlleri buna göre yapan biz miydik?

Kadını, ikişer, üçer, dörder aldırın, cariyeler olarak sunan mıydı?

İstediginde boşattıran, yerine yenisini aldırtan, kadını eşya yerine koyan mıydı?

Kadınların çoğunu, cehennemlik ilan eden miydi?

Cennette de erkeklere sayısız kadın, memeleri yeni çıkmış kızlar sunan mıydı?

Yoksa! Bunlar birilerinin uydurması mıydı?

Evet, neydi Allah?

İstediğine hidâyet veren, istediğini saptıran mıydı?
İstediğine çocuk veren, istediğini kısır yapan mıydı?
Kimini zengin kılan, kimini fakir eden miydi?
Kiminin başını örttüren, kimini açık bıraktıran mıydı?
Kimini kâfir ilan edip, cihat adı altında kendi yarattığı
kulların katline fetva veren miydi?

Bu kadar savaşı, gözyaşını, aç kalmaları, yoksulluğu,
hırsızlığı, hak yemeyi, varlığa zulüm etmeyi, işkenceyi,
vahşice öldürülmeleri, insanların mallarına mülklerine,
ırzlarına çökmeyi O'mu kader olarak sundu?

Yoksa! Bizler mi kaderi zalimce yorumladık?

Hep rahmetten bahseden bir Allah, ufacık bir çocuğa,
zalimce öldürülen bir kadına rahmetini çok mu gördü?

Tüm bu zulümler neydi, nasıl yorumlanmalıydı?

Evet, neydi Allah?

Hep bize bilgiler verdiler, her inanç kendine göre
yorumladı.

Her inanç kendi inandığı Allah'ı anlattı.

Hep korkular verdiler, emirler verdiler.

Her inancının emirleri farklıydı.

Oysa hiç şâhit olmadık.

Hiç görmediğimiz bir Allah'a inandık.

Hiç aramadık, hiç sorgulamadık.

Hiç merak da etmedik.

İşte varlık ortadaydı, görünüyordu.

Vücûdumuz ortadaydı, görünüyordu.

Duygularımız vardı, ihtiyaçlarımız vardı.

Doğuş vardı, ölüm vardı.

Geliş gidiş vardı.

Neydi tüm bunlar?

Bu âlem nereye akıyordu?

Bu âlem ne sırları saklıyordu?

Bu âlem nasıl bir âleme dönüşüyordu?

Hiç derinlemesine bakmadık, hiç anlamak için incelemedik.

Neydi tüm bunlar?

Neydi bu görünen âlem?

Nasıl var olmuştu?

Tesadüfen mi oldu, bir güç mü var etti?

O güç âlemden ayrı mıydı, âlem ile aynı mıydı?

Evet, neydi Allah dediğimiz?

Varsa neredeydi, nasıldı, şekli şemâli var mıydı?

Görünen bu âlem O'nun kendisi miydi?

Yoksa! Bu âlemin dışında bir yerde miydi?

Kendinden kendini mi açığa çıkardı?

Nasıl bir boyutta, nasıl bir şekilde açığa çıkış oldu?

Görünen bu âlemi inkâr etmek mümkün müdür?

Peki, görünen bu âlemi anlarsak, neye Allah dendiğini anlayabilir miyiz?

Geçmiş zamanda yaşamış, o derin düşünen kâmil kişiler bu âlemde neye şâhit oldular, neyi gördüler?

Evet, neydi Allah?

Yoksa! biz O muyuz?

Yoksa! O, biz mi?

Yoksa! O, hiçbir şey mi, O her şey mi?

Evet, neydi Allah?

Korkular sunan mıydı?

Yoksa sevginin makamı mıydı?

O nasıl bilinirdi?
Yeri nerede bulunurdu?
Adını kim koymuştu?
Neden her farklı dilde adı farklıydı?
İbrânîcede “El Hû” olarak kelâma döküldü.
Arapçaya “Allah” diye dönüştü?
“Hû” diye söylenmesi mi “Allah” diye söylenmesi mi
daha doğrudu?
“Hu” da dense “Allah”da dense neydi Allah?
“Lâ”nın sırrı, “İllâ”nın sırrı neydi?
Bir varlık cihetinde miydi?
Yoksa tanımlanamaz bir şey miydi?
Âlemlerin içinde miydi, yoksa ayrı bir yerde miydi?
Hep dillerde söylendi, ama hangimizde şâhitlik oluştu?
Evet, insanoğlu hep bu soruların cevaplarını arar.
Lâkin saf düşünmenin, aramanın, sorgulamanın önün-
deki engel olan korkudan kurtulmak gerekir.
Bilhassa dini alanlarda, düşünmeyi, araştırmayı teşvik
etmekten çok, Allah korkusundan, cehennem korkusundan
bahsedilir.
Allah yakar, cehenneme atar.
Allah’tan kork.
Allah aşağılık maymun eder.
Allah gökten başına yıldırım atar.
Allah belanı verir, cezanı verir.
Allah kör eder, sağır eder, hor hakir eder.
Allah’ın cezası çok şiddetlidir.
Hep böyle sözlerle büyütüldük.

Korkulara düşürüldük, sağlıklı düşünmekten uzaklaştırıldık.

Allah hakikatine erişmekten uzaklaştırıldık.

Evet, bilinmelidir ki korku, hakikatleri anlamaya engeldir.

Korku, düşünmekten uzaklaştırır.

Anlamadan uzaklaştırır.

İnsan, Allah hakikatine erişmek istiyorsa, korkulardan arınmalı, sıyrılmalı, kurtulmalıdır.

Korkusuzca hakikatleri araştırmalıdır.

Kur'ân'da ne güzel bildirilmiş; "hakikatlere ulaşanlara korku yoktur." (Neml Sûresi 10)

Allah, korkunun değil; sevginin, merhametin, şefkatin yeridir.

İnsan korkudan arınmalı, korkutanın korkutmasına kanmamalıdır.

Beyinlere korku duyguları ekilmemelidir.

Allah'ı layıkıyla anlayan her insan, korkulardan kurtulur.

Anlamak, idrak etmek, şâhit olmak için varlıktan nice işaretler sunulmuş.

Kur'ân'ı incelediğimizde anladık ki korku şeytandan, korkusuzluk Allah'ı idrak etmekten geliyor.

Bakara Sûresi 38: "Men tebia hudâye fe lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenûn."

Fe men tebia : Artık, kim, tâbi olan, uyan, o yol üzere olan,

Hudâye : Dosdoğru yol üzere, yol gösteren, yolun,

Fe lâ havfun aleyhim : Artık, korku yoktur, onlara,

Ve lâ hum yahzenûn : Onlar mahzun olmazlar,

Meâli: “Kim dosdoğru yolumuz üzere olursa, artık onlara korku yoktur ve onlara mahzun olmak da yoktur.”

Kim, Allah'ın gösterdiği yol üzere olursa, ki o yol kişinin kendi vücûdu ve varlığın kendisidir, nice hakikatlere erişecektir.

Hakikatlere erişen gönül, korkulardan sıyrılır, anlama heyecanı içinde olur.

Allah hakikatini anlamamanın yolu öncelikle korkulardan kurtulmaktır.

Yoksa kendi hevâmıza, zannımıza göre var ettiğimiz bir Allah inancı içinde oluruz.

Bu durum Kur'ân'da çok güzel belirtilmiştir.

Furkân Sûresi 43: “E raeyte men ittehaze ilâhe hu hevâ.”

Câsiye Sûresi 23: “E fe raeyte men ittehaze ilâhe hu hevâ.”

E raeyte	: Gördün mü, anladın mı?
Men ittehaze	: Kim, kimse, edinen, sarılan,
İlâhe hu	: İlâh, sığındığı, o,
Hevâ hu	: Hevâ, ego içinde, kendi çıkarında, haktan düşmek,

Meâli: “Hevâsını ilah edinen kimseyi gördün mü?”

Kendi hevâsına, zannına göre var ettiği bir ilâha tapmak, sığınmak.

Ve inandığı ilâhla, kendi gibi inanmayana saldırmak, onu cehennemlik görmek.

Bizler hangi Allah'a iman ettik?

Hevâmıza göre inandığımız bir Allah'a mı, yoksa kendimizde ve her varlıkta şâhit olduğumuz ilâhi bir kudrete mi?

Hevâ; hava kelimesinden gelir, boşluk, boş olan, iki şeyin arasındaki uzaklık, batıl olan, aslı olmayan şeye yö-

nelmek, düşmek, kişinin bâtil olan, zarar vermeye yönelik istekleri gibi anlamlara gelir.

Hevâsını tanrı edinmek; kendi yetiştği aileden gelen bilgilere dayalı olarak zannına göre oluşturduğu hayali bir tanrıya inanmak anlamındadır.

Her inanç kendi atalarından miras kalan bir tanrıya inanır.

Hangi Allah'a inanıyoruz, çok iyi düşünmemiz gerekir.

Anne babamızdan miras olarak öğrendiğimiz, asla şâhit olmadığımız bir Allah'a mı?

Yoksa kendimizde ve her varlıkta şâhit olduğumuz sonsuz güç olan bir Allah'a mı?

Kur'ân buna en güzel cevabı veriyor.

Zuhruf Sûresi 22: "Bel kâlû innâ vecednâ âbâenâ alâ ummetin ve innâ alâ âsârihim muhtedûn."

Bel kâlû innâ vecednâ	: Hayır, bilakis, dediler, biz bulduk,
Âbâe nâ alâ ummetin	: Atalarımız, bir yol, inanç üzerine,
Ve inna alâ âsârihim	: Biz, iz üzere, işaret, gösterge, adet, onlar,
Muhtedûn	: Gösterilen yol üzere olan, yolunda olan,

Meâli: "Bilakis, dediler ki: Biz atalarımızı bir inancın yolu üzerine bulduk ve biz onların gösterdikleri yol üzere, onların âdetleri üzere oluruz."

Âyette belirtildiği gibi, ne yazık ki atalarımızdan miras gelen bir inancın getirdiği bir tanrıya inanıyoruz.

Annem babam, Allah'a inan dedi, ben inandım.

Ama önemli olan O'na şâhit olmaktı.

Ama bizlere şâhitlik nasıl olacak öğretilmedi.

Onun için Hazreti Muhammed, bu hassasiyeti çok iyi bildiğinden dolayı, ezanda günde 20 defa “eşhedü-şâhit ol” sözünü insanlığa duyurdu.

Hepimiz, aileden gelen, zannımıza, hevâmıza göre inandığımız, hiç şâhit olmadığımız bir Allah’a inandık, yöneldik.

Her çocuk, hangi ailede doğmuşsa, inancı da o ailenin inancına göre oluyor.

Tanrı inancı, din inancı, ibadetleri, cennet cehennem yorumları oraya kimin gireceği hep aileden gelen inanç mirasına göre oluyor.

Tanrı adına, din adına yaptığı yorumlar hep aileden gelen inanca göre oluyor.

Ve tâbii ki bu inanç, diğer farklı olan inançlara uymuyor, çünkü her çocuk hangi ailede doğmuşsa inancı da ona göre oluyor.

İşte kişi, kendi hayalinde kendi hevâsına göre inandığı tanrıyı yok etmeden, kendine dönmeden, kendini ve varlığı okumadan Allah hakikatine ulaşamıyor.

Aileden gelen miras olarak öğrendiğimiz tanrı inancımızı, yâni kendi hevâmıza göre var olduğunu düşündüğümüz tanrıyı yok etmeliyiz.

Yoksa Allah denilen ilâhî güçle hiç tanışamayız.

Her inanç, inandığı tanrıyı kendi yanında görür.

O tanrıya, kendi inancında olanları destekler, onları cennete alır, diğerlerini cehenneme atar diye inanır.

Her inanç, kendini seçilmiş, farklı görür.

Yalnızca kendi inanç grubunda olanların, gerçek iman edenler olduğuna inanır.

Kişi hakikati arıyorsa; ailesinden gelen hevâyâ dayalı, zanna dayalı bir tanrı inancını, din inancını, ibadet

inancını bir kenara bırakmalı ve hakikatin ne olduğunu araştırmalıdır.

İnsan, din adına anlatılan bâtil şeylere yâni aslı olmayan şeylere yâni hurâfelere yönelmemelidir.

Yâni hevâsına göre hareket etmemelidir.

İnsanları inançlarına göre, cinsiyetlerine göre, mesleklerine göre, renklerine göre, milletlerine göre ayırma dönemini bitirmelidir.

İnsanlar birbirlerini; dinsiz, cehennemlik, kâfir gibi görme zulümlerini bitirmelidir.

Hazreti Mûsâ, ayrı bir din mi kurdu?

Hazreti İsâ, ayrı bir din mi kurdu?

Hazreti Muhammed ayrı bir din mi kurdu?

Yoksa hepsi Allah'ın dinini mi anlattı?

Hayır, hiçbiri ayrı bir din kurmadı.

O kâmil insanlar, kendini bilmeyi, varlığı okumayı, tüm varlığın birbiriyle ortak bağlarını görmeyi ve sonuçta, her varlıkta olan ve tüm kâinatı tutan ilâhî kudreti anlamayı tavsiye ettiler.

Onlardan gelen hakikatleri neden unuttuk ya da anlamlarını değiştirdik.

Neden bu öğütleri unuttuk.

Elbette unutmayanlar da vardır, tertemiz sulplerden yetişenler de vardır.

Kâdim emanete aşkla bağlı olanlar da vardır.

Allah ne, düşündük mü, araştırdık mı, şahit olduk mu?

Dinin hakikati ne, düşündük mü, araştırdık mı?

Sünnet ne, şeriât ne, düşündük mü, araştırdık mı?

Ne anlattılsa inandık, sorguladığımızda ise korkular, dayatmalar verilerek düşünmekten, sorgulamaktan uzaklaştırıldık.

Ve her inanç grubu, kendi inancını üstün gördü, diğerini imansız gördü, kâfir gördü. Ve ona ama diliyle ama eliyle ama silahla saldırdı.

Hristiyan, Müslümana kâfir diye saldırdı.

Müslüman, Hristiyana kâfir diye saldırdı.

İnançlar hep böyle birbirine saldırdı.

Oysa yaratıcı tek değil miydi?

Hepimizde tecelli eden, O değil miydi?

Neden insanlar ayrı ayrı inançlara bölündü ve neden birbirlerini kâfir görüp cehennemlik ilan ettiler, çok iyi düşünmek gerekir.

Benim dinim diyerek bölünenler, yetmiyor kendi aralarında cemaat, tarikat, mezhep gibi ayrı yollara bölünüyorlar.

Yetmiyor her bir cemaat, tarikat bile kendi aralarında onlarca ayrı yollara bölünüyorlar.

Bizleri var eden Allah mı bunu istiyor?

Her bir inancın, Allah inancı bile farklı farklı.

Hep bunlar aileden, toplumdan miras kalan bilgilere göre oluyor.

Peki, gerçek nedir?

Kişi gerçeğe nasıl ulaşacaktır?

Hangi yola gitmeliyiz, hangi inancı takip etmeliyiz?

Kimin tanrısına inanmalıyız?

Nereye yönelmeliyiz, hakikati nerede aramalıyız?

Hakikate erişmek için kişinin aklı ve gönlü temiz olmalıdır.

Akıl ve gönül çocuk saflığında temiz olmadan, gönülde Allah hakikati tecelli etmeyecektir.

Allah hakikatini arayan kişinin, yöneleceği tek şey; kendi vücûd kitâbı ve varlık kitâbı olmalıdır, oradaki ilmî değerler olmalıdır.

İnsan kendini ve varlığı okumalı, incelemeli, gözlemlemelidir.

Hazreti Mûsâ'ya, kutsal Tuvâ vadisinde nalinlarını ve asasını terk ettirilmesinin hikmetini çok iyi düşünmeliyiz.

Allah, mûsâ'ya bildirdi.

Nalinlarını çıkar.

“Fe ehlea naley ke-nalinlarını çıkar, terk et.” (Tâ-Hâ Sûresi 12)

Allah, mûsâ'ya ayakkabılarını çıkar diye bildirdi.

Ayakkabı, ayakların giysisidir.

Ayaklar, gidilen yolun göstergesidir.

Gidilen yol, kişinin aklındaki duygu ve düşüncelere göre gittiği yoldur.

Nalınlardan maksat, kişinin gittiği yoldur.

Allah, mûsâ'ya; “gittiğin yolu terk et, o yoldan dön” diye bildirdi.

“Gideceğin yol, hakikatin yolu olsun” diye bildirdi.

Gittiğin yol; senin yolun değil, Benim yolum olsun.

Yâ Mûsa! Ayakların seni hangi yola götürüyor?

O ayakkabılarla hangi yolda yürüdün?

O ayakkabılarınla firavunun sarayında kibir içinde yürüdün.

Ben benim dedin, ego içinde yürüdün.

Gittiğin yol firavunun yolu idi.

O yolda o ayakkabılarla yürüdün.

Gittiğin yol; atalarından öğrendiğin, içinde yargı barındıran, öfke barındıran, kibir barındıran bir yoldur.

O yolu bırak, Bana şâhit olacağın yolu bul.

Yâ Mûsa! Bir düşün, anla, gittiğin yol nedir?

Gittiğin yol benliğin, gururun, kibrin yoludur, anla.

Gittiğin yol; hurafelerin, gafletin yoludur, anla.

Gittiğin yol; başkasını hor görmenin, kendini yüce görmenin yoludur anla.

Gittiğin yolda, bana şâhit olmak yoktur.

Gittiğin yolda, bilmişlik, bencillik vardır, anla.

Gittiğin yolu bırak, o yolu terk et.

Gittiğin yolda; öfke, hiddet, kin, nefret vardır, anla

Gittiğin yolda; gıybet, hasetlik, fesatlık vardır, anla.

Gittiğin yolda; senlik benlik kavgası vardır, anla.

İşte bu yolu terk et.

Seni bu yola götüren ayakkabılarını çıkar, artık o yolda gitme.

Gel benim yolumda ol.

Gel hakikatlerin yolunda ol.

Gel bana şâhit olma yolu olan, ilim yolunda ol.

Gittiğin yol; benlik yolu, benliği terk et.

Gittiğin yol; kesret diye gördüğün yoldur, terk et.

Gittiğin yol; vücûdu kendine nispet etme yoludur, terk et.

Ya Mûsa! Gittiğin yolu anladın mı?

Ayakkabıların seni nereye götürüyor anladın mı?

Attığın adımlar seni nereye götürüyor anladın mı?

Duygu ve düşüncelerin seni nereye sürüklüyor, anladın mı?

Gittiğin yol; seni dünyaya, şöhrete esir ediyor, anla.

Gittiğin yol; seni paraya, mala, mülke esir ediyor, anla.

Gittiğin yol; firavunun yolu anla.

Yâ Mûsa! Seni kibre düşüren yolu terk et, o yola seni götüren nâlinlarını çıkar.

Seni sûrette bırakan, özü görmekten uzaklaştıran yolu terk et.

Allah, mûsâ'nın üzerinden hepimize bildirdi.

Gittiğiniz yolu anlayın.

Duygu ve düşüncelerinizi anlayın.

Atalarınızdan gelen, hevâya, zanna göre bir Allah inancı barındıran o yolu terk edin.

Kibir yolunda yürümeyin.

Kin, nefret yolunda yürümeyin.

Benlik senlik kavgasında yürümeyin.

Gittiğiniz yol, edep yolu olsun.

Gittiğiniz yol, ilim, tefekkür yolu olsun.

Gittiğiniz yol, bana şâhit olduğunuz yol olsun.

Gittiğiniz yol, Tevhîd yolu olsun.

Gittiğiniz yol, bana teslimiyet ve tevekkül içinde olduğunu yol olsun.

Gittiğiniz yol, benim ulvîyet yolum olsun.

Allah hepimize bildirdi; Ey insanoğlu!

Kibir yolunda yürüdüğün nâlinlarını çıkar, o yolu terk et.

Benim yolum olan, ilim ve edep yolunda ol, o yolun nâlinlarını giy.

Tâ-Hâ Sûresi:

9- Mûsâ'nın yaşadığı olayların bilgisi sana geldi değil mi?

10- Bir nûrun varlığını anladığında, ailesine demişti ki: O nûru anlamak için bekleyin, fark ettiğim o nûrdan

umarım ki size bir bilgi getiririm ya da o nûr üzere bir yol bulurum.

11-12- Böylece o nûra ulaştığında, o kutsal nidayı işitti: Ey Mûsâ! Seni vücûdlandırıran şüphesiz Benim. Artık gittiğin yolu bırak, dünyaya olan meylini, kendine nispet ettiklerini bırak. Elbette sen, mukaddes bir yol olan birlik yolu üzeresin.

13- Sen Beni bir arayışla aradın. Öyleyse tüm kâinattan vahyolunan şeyi dinle.

14- İlah yoktur, sadece Ben varım, muhakkak ki ben Allah'ım. Bundan sonra Benim kulum olduğunu bil ve her an Bana bağlı olmanın şuuruyla hareket et. Hakikatleri anlama, anma içinde ol.

15- Muhakkak ki hakikati anlayacağın o vakit gelecektir. Aradıklarına karşılık bulmak için, içindeki o gücü anlamaya çalış. Herkes hakikatleri anlamak için gayret gösterecektir.

16- O hakikatlere inanmayan kimseler ve hevâlarına tâbi olanlar, seni hakikatlerin arayışından alıkoymasın, yoksa kendine yazık edersin.

17- Doğru diye bilip taşıdığın o şey nedir ya Mûsâ?

18- Dedi ki: Benim bilip taşıdığım, dayanağımdır ve onunla yaşam için gerekli nimetlere ulaşırım, benim için onda başka faydalar da vardır.

19- O bilip taşıdıklarını bırak ya Mûsâ, diye bildirdik.

20- Böylece o bilip taşıdıklarını bıraktı. Artık o yaşamın hakikatini arayan olmuştu.

21- Bildirdik: O hakikatleri ara ve hiç korkmadan arayışına devam et. Görünen âlemin ilk doğduğu kaynağın o hakikatini sana sunacağız.

22- İçindeki seni var eden bağlı olduğun o gücü anla. Diğer delillerimizle fenalardan geçerek o gücü tertemiz bir halde ortaya çıkar.

23- Sen âyetlerimizin yüceliğini anlayıp nurumuz üzere ol.

Sûrede ne güzel işaretler var.

Gittiğimiz yolda, hevâlarına tâbi olanlar, kibir yolunda yürüyenler, hakikatin arayışından uzaktırlar.

Yâni tanrı inancını aileden gelen bilgilerle taşıyanlar, hakikatleri düşünmeyenlerdir.

Kişi aradığı hakikate ulaşmak istiyorsa, aileden gelen bâtil olan, tüm bildiklerini, inançlarını, ibadetlerini bırakmalıdır.

19. âyette bu hakikat ne kadar güzel belirtiliyor.

“Bilip taşıdıklarını bırak.”

Yâni bilgi olarak aileden gelen, yargılayıcı, kibir içeren, ayrımcılık içeren inanç mirasını bırak.

Hakikati, kendinde ve varlıkta ara.

Bu kâinattaki her şey bir âyettir.

Yâni hakikatleri gösteren işarettir.

Anlatılan hurafeler, bizi varlık kitâbını incelemekten alıkoysa, asla hakikatlere ârif olamayız.

Hakikatler bizzat bu kâinat kitabının içindeki varlık sayfalarında vardır, yeter ki oraya bakalım, yeter ki oradan okuyalım, yeter ki gece gündüz orayı araştıralım.

İnsana verilen akıl bunun içindir, bakmak, gözlemlemek, araştırmak, düşünmek, insanı gerçeğe ulaştırır.

Kişi neden dünyaya yönelik düşünür de, kendi öz hakikatini düşünmez?

Neden başımıza gelen bir şeye isyan eder, o sıkıntıya kendimizi kilitleriz?

Neden dünya çıkarları ile ilgili bu kadar sıkıntılar, kaygılar yaşarız?

Neden başımıza gelen şeyler, bizi hemen üzüntüye, isyana, ümitsizliğe sürükler?

Neden dünya şanına, makamına, parasına gösterişine esir oluruz?

Neden para için birbirimizi yeriz?

Neden birbirimize tahammül edemeyiz, neden birbirimizi yargılar dururuz, kötüler dururuz, birbirimizin arkasından konuşur dururuz?

Neden para için mesleklerimizde bile halka zararlı olan şeyler yediririz de hiç vicdanımız bile sızlamaz.

Neden bize sunulmuş olan akıllı, düşünmeyi, şuuru, varoluşu anlamak için de kullanmıyoruz?

Neden bize sunulmuş bedeni, havayı, toprağı, suyu, ısıyı, ince ince düşünmüyoruz?

Aldığımız bir arabanın, giysinin, eşyanın kıymetini biliyoruz da neden aldığımız bir nefesin kıymetini düşünmüyoruz?

O nefes bize ağaçlardan geliyor.

Neden arabamıza, eşyamıza sarılıyoruz da bir ağaca aynı sevgiyle sarılmıyoruz?

Neden, aciz olduğumuzu anlamıyoruz?

Bir ağaç, kuş, toprak, bitkiler, su, hava, hayvanlar, biz olmadan yaşayabilir.

Ama bizler onlar olmadan, hatta topraktaki bir mineral bile olmadan yaşayamayız.

Kişi içsel huzura ulaşmak istiyorsa, hevâsından kurtulmalıdır, kendine dönmelidir.

Bütün put edindiğı dünya çıkarlarından sıyrılmalıdır.

Kendi varoluşunu anlamak için tefekkürî bir yolculuğa adım atmalıdır.

İşte kişi, hevâsına göre, yâni aileden miras olarak gelen tanrı inancını yok etmelidir.

Kişi, gün gelir tüm ayrımcılık sunan inançlardan, din, mezhep, tarikat, cemaat ayrımcılığından sıyrılır kendindeki ve tüm varlıktaki tek olan ilâhî gücü anlar ve “Ben bir İnsanım” diyebilirse, İslâm’a yâni selamete, yâni içsel huzura ulaşır.

İnsan düşünmeli, bize nasıl bir Allah inancını kodladılar?

Bize, kendi zanlarında var ettikleri bir Allah’ı mı dikte ettiler?

Yoksa bizi ve cümle varlığı var eden bir Allah inancına mı yönlendirdiler?

Bize, Allah diye neyi anlattılar?

Yoksa anlattıkları, öfke dolu, hiddet dolu, zalimlik dolu olan, kendi duygularımı idi?

Yoksa bize anlattıkları, kendi zanlarımı idi?

Yoksa anlattıkları, kendileri mi idi?

Herkes anne babadan gelen bilgilerle bir Allah’a inandı.

Peki, bize inandırılan ve bizim de inandığımız Allah neydi?

Biz nasıl bir Allah’a inandık?

Anne babamızın ve toplumun zanlarla anlattığı, ama hiç şâhit olmadığımız bir Allah’a mı inandık?

Yoksa, varlıkta tecellileriyle kendini gösteren, şâhit olduğumuz bir Allah’a mı inandık?

Yâni, anne babamızın ve toplumun hevâsıyla inandığı, zanlarıyla kendilerinin var ettiği bir Allah’a mı inandık?

Yoksa, bizi var eden, her an bizde tecelli eden, her yeri kudretiyle saran bir Allah’a mı inandık?

Yapılan Kur’ân meâllerinde nasıl bir Allah tarif edildi?

Bizlere nasıl bir Allah anlatıldı?

Bir bir inceleyelim.

(Aşağıdaki örnekler mevcut meâllerden alıntıdır.)

Acı çektirmek isteyen bir Allah tasviri...

“İnkâr edenleri ateşe sokacağız, derilerini pişirip acı çektireceğiz.” (Nisâ Sûresi 56)

Öfkelenen bir Allah tasviri...

“Geberesice, kahrolasica, lanet olasica, canı çıkasica.”
(Abese Sûresi 17, Müddessir Sûresi 19)

Kuluna; soysuz, zina mahsulü, soyu belirsiz, fırıldak diyen bir Allah tasviri...

“Zorba, soysuz, damgalanmış, çirkin, kötü huylu soysuz, kaba, şerefsiz, zina mahsulü, damgalı dalkavuk, soyu belirsiz, soysuz yordakçı, kaba, kof, asalak, fırıldak.”
(Kalem Sûresi 13)

Kuluna sinirlenip, canları çıksın dediğine inanılan bir Allah inancı...

“Yalancılığı itiyat edinenlerin, bilgisizliğe saplanıp kalanların canları çıksın!” (Zâriyat Sûresi 10-11)

Gökten yıldırım gönderen kulunu çarpan bir Allah tasviri...

“Yıldırımları gönderir de onlarla dilediğini çarpar.”
(Ra’d Sûresi 13)

İntikam alan, suda boğan bir Allah inancı...

“İntikam aldık da hepsini denizde boğduk.” (A’râf Sûresi 136)

“Günahkârlardan intikam alacağız.” (Secde Sûresi 22)

Lanetleyen, gözleri kör eden, kulakları sağır eden bir Allah inancı...

“Allah’ın lanetlediği, sağır kıldığı ve gözlerini kör ettiği bunlardır.” (Muhammed Sûresi 23)

Kulu dua etmediği zaman, kuluna küsen, ona değer vermediğine inanılan bir Allah inancı...

“Duanız olmasa, Rabbim size ne diye değer versin.”
(Furkân Sûresi 77)

İnsanların çoğunu cehennemlik yarattığına inanılan bir Allah inancı...

“İnsanların çoğunu cehennem için yarattık.” (A'râf Sûresi 179)

Kadınları dövmeyi emrettiğine inanılan bir Allah inancı...

“Yataklarında onları yalnız bırakın, nihâyet dövün.”
(Nisâ Sûresi 34)

Dilediğine çocuk veren dilediğini kısır yapan, bir Allah inancı...

“Dilediğine çocuk verir, dilediğini de kısır kılar.” (Şurâ Sûresi 50)

Erkeklere memeleri yeni çıkmış sayısız kız verecek diye inanılan bir Allah inancı...

“Ve memeleri yeni sertleşmiş yaşıt kızlar.” (Nebe Sûresi 33)

Erkeklere dullar bakireler sunacak diye inanılan, bir Allah inancı...

“Dul ve bâkire eşler.” (Tahrîm Sûresi 5)

Kulunun üzerine gökten taş attığına inanılan, bir Allah inancı...

“Gökten üzerinize taş yağdırırım” (Mülk Sûresi 17)

Bazıları günah işledi diye; çoluk çocuk, kadın yaşlı demeden hepsini helak eden, suda boğan, toprak altında bırakan, yaşadığı yerleri altına üstene getiren bir Allah inancı...

Hûd Sûresi 82-83: “Emrimiz gelince oranın altını üstüne getirdik ve üzerlerine sağanak halinde, rabbın katında işaretlelenmiş taşlar yağdırdık.”

Kasas Sûresi 58: “Oysa biz, bolluk içinde azmış nice şehir halkını helâk etmişizdir.”

Necm Sûresi 53: “Altı üstüne getirilmiş şehirleri devirip yıktı.”

Gökten kullarının üstüne taş, mermi yağdıran, kasırğa gönderen, bir Allah inancı...

Mülk Sûresi 17: “Üzerinize taş, mermi yağdıran bir kasırğa göndermeyeceğinden emin misiniz?”

Maymunu da aşağılayan ve insana aşağılık maymunlar olun, diyen bir Allah inancı...

Bakara Sûresi 65: “Aşğılık maymunlar olun demiştik.”

Kuluna taş olun, demir olun, dediğine inanılan, bir Allah inancı...

İsrâ Sûresi 50: “İster taş olun ister demir!”

Zalimi zalimlikte bırakan, zalimin zalimliğine göz yuman, zalimin topluma zalimlik yapmasına engel olmayan, zalimi doğru yola getirip, zalimliğini bitirmeyen bir Allah inancı...

Cumâ Sûresi 5: “Allah, zalimler topluluğunu doğru yola erdirmez.”

Kuluna; ateşten elbise giydiren, başlarından kaynar su döktüren, kulunu demir kamçılarla dövdüren bir Allah inancı. (Hacc Sûresi 19-22)

Tuzak kuran bir Allah inancı...

A'râf Sûresi 183: “Onlara mühlet veririm, şüphesiz benim tuzağım çok çetindir.”

Kuluna beyinsiz dediğine inanılan, bir Allah inancı...

Bakara Sûresi 142: “İnsanların beyinsizleri.”

Hırsızın elini kesin dediğine inanılan, bir Allah inancı...
(Mâide Sûresi 58)

Şairleri sapık, kötü, akılsız gören, bir Allah inancı...
(Şuâra Sûresi 224)

Şeytanı görevlendiren, şeytanın şeytanlık yapmasına izin veren bir Allah inancı...

Mücadele Sûresi 10: “şeytan, Allah’ın izni olmadıkça, mü’minlere hiçbir zarar veremez.”

Kuluna kötülük dileyen, bir Allah inancı...

Ahzâb Sûresi 17: “Allah size bir kötülük dilerse.”

Râd Sûresi 11: “Allah bir topluma kötülük diledi mi, artık onun için geri çevrilme diye bir şey yoktur.”

Bazılarını köle, bazılarını efendi yapan, bir Allah inancı...

Rûm Sûresi 28: “Size verdiğimiz rızıklarda, emrinizde bulunan kölelerinizin de.”

Verdiği rızıkta kimini aç bırakan, kimin üstün kılan bir Allah inancı...

Nahl Sûresi 71: “Allah, rızıkda kiminizi diğerlerine üstün tutmuştur.”

İncinen, incindi diye lanet eden, horlayıcı azap hazırlayan bir Allah inancı...

Ahzâb Sûresi 57: “Allah ve resûlünü incitenlere Allah, dünyada ve ahirette lânet etmiş ve onlar için horlayıcı bir azap hazırlamıştır.”

Kulunun elinden, diğer bir kulunu öldüren bir Allah inancı...

Enfâl Sûresi 17: “Onları siz öldürmediniz, onları Allah öldürdü.”

Evet, bizlere meâllerle hep böyle bir Allah inancı sundular.

Meâllerden böyle daha nice örnekler verebiliriz.

Kur'ân'da değildir sıkıntı, yapılan meâllerdedir.

Allah'ı doğru anlayabilmek ve anlatabilmek, Kur'ân'ı doğru okumak ve anlamakta gizlidir.

Maalesef, Kur'ân'ı anlamak için okumadık.

Sevap için okuduk.

Cennete gitme derdi için okuduk.

Sadece Arapçasını okuduk.

Anlamak isteyenlere de meâl okuma, dinden çıkarsın, diye korkuttuk.

Oysa anladık ki Kur'ân'ın mânâsı çok derinlerde kalmış, üstüne nice zalimce yorumlar konulmuştu.

Yapılan meâlleri incelediğimiz zaman, sanki erkeğe indirilmiş, her şeyi erkeğe sunmuş bir Allah algısı sunulmuştur.

Erkekerkil bir sesleniş algısı vardır.

Şimdi kendimize lütfen soralım:

Nasıl bir Allah'a inandırıldım?

Anne baba ve toplumumun zannına, hevâsına göre var ettiği bir Allah'a mı inandım?

Yoksa beni var eden, her şeyi var eden, her şeyde kudretini gösteren bir Allah'a mı iman ettim?

"İnanç boyutunda mı kaldım, iman boyutuna ulaşabildim mi?"

"Şâhit olmadığım bir Allah'a inanmam doğru muydu?

Ezandaki "Eşhedü" kelimesi bunun cevabını en güzel veriyor.

Allah'a şâhitlik yoluna girebildim mi?

Kendi vücûduma dönüp, vücûdum nasıl var oldu, vücûdumda ve diğer varlıkta her an olmakta olan bu işleyiş nedir ve bunu kim yapıyor, anlayabildim mi?

Varlığın varoluşunu düşünüp, varlıktaki delillere bakıp, varlığı var edene şâhit olabildim mi?

Bizzat varlıkta olan âyetleri görebildim mi?

İlimle hareket edebildim mi?

Delillere, ispatlara dayalı hareket edebildim mi?

Ezanda, günde 20 defa okunan “Eşhedü” kelimesinin işaret ettiği, şâhitlik makamına erebildim mi?

Eminlik, mü’minlik, kâmillik nedir anlayabildim mi?

İslâm makamı nedir, Müslüman kimdir, Sâlih kimse kimdir, anlayabildim mi?

Varoluşu ve var edeni anlayabildim mi, şâhit olabildim mi?

Ve lütfen kendimize soralım:

Benim inandığım Allah ne?

Anne babamın anlattığı, atalarının da inandığı, zanlarıyla var ettiği bir Allah mı?

Yoksa, varlıkta kendini âyetleriyle gösteren, benim bedenimi ve tüm bedenleri, tüm kudretiyle saran bir Allah mı?

Allah hakikatine erişmenin yolu, kişinin yönünü kendine ve varlığa döndürmesidir.

İnsan nasıl bir kaynaktan gelmiştir?

İnsan nasıl açığa çıkmıştır?

Bir ağaç bir tohumdan açığa çıkıyorsa, insanın tohumu nedir?

Nasıl ki ağaç, tohumun özünde gizli ise, enfüsten âfâka adım adım çıkıyorsa, insanın yaratılışı da böyledir.

Yeter ki insan düşünsün, açığa çıkışı tefekkür etsin.

Enfüsten âfâka olan çıkış, enfüste olanın kendini göstermesidir.

Kendini gösteren beşeri âlemin içinde de görünmeyen nice âlem vardır.

Zâhirde görünen her şey, rûhun üflenışıyle açığa çıkar.

Açığa çıkan her şeyde rûh üflenmeye devam eder.

Çünkü enfüsten âfâka çıkış her an devam eder.

Fussilet Sûresi 53: “Fîl âfâk ve fî enfusihim.”

“Enfüste ne varsa, âfâka o çıkacaktır.”

Enfûs, Allah’ın evvel boyutudur.

Âfâk, Allah’ın zâhir boyutudur.

Hadîd Sûresi 3: “Hû el evvel, Hû el zâhir.”

Özde ne varsa o tezâhür edecektir.

Yâni tohumda ne varsa açığa o çıkacaktır.

İşte bu ilmi akışı okumak, kişiyi Allah hakikatine eriştirecektir.

Âlem kelimesi, âlim kelimesiyle de bağlantılıdır.

“Ma ya’lemu” âyeti, her şeyde ilmiyle kendini göstermesi demektir.

Allah’ı bilmek için, Allah’a ait olan ilimle tanışmak gerekir.

Allah’a şâhit olmanın yolu ilimdir.

İlim varlığın kendindeki tecellilerdir, niteliklerdir.

İnsan kendine sormalıdır.

Allah nedir, sorusunun cevabına nasıl ulaşırım?

Allah nedir, nerededir, sorusunun cevabına nasıl ulaşabilirim?

Okuduğumuz kitaplardan mı?

Kişilerden duyduğumuz sözlerden mi?

Bir cemaate gidip oraya teslim olduğumuzda mı?

Yoksa kendimizi ve varlığın sistemini “Oku”yup idrak etmemiz sonucu mu?

Allah ismi nereden gelir, bu isim kim tarafından ortaya çıkarıldı ve bu ismi ortaya koyan kişi kendinde ve kâinatta neyi gördü, neyi anladı?

Önce bilginin kaynağı nedir bunu inceleyelim.

Konuştüğümüz zaman ağzımızdan çıkan sözler nereden gelir.

Bilginin kaynağı nedir?

1- Duyumlar, yâni birilerinden duyduklarımız.

2- Okuduğumuz kitaplar.

3- Varlığın içinde satır satır yazılı olan sistem.

4- Varlığın geldiği kaynak olan Ulvî Âlem.

Ulvî Âlem dediğimiz tüm kâinatın geldiği âlemdir.

Yâni varlığın geldiği kaynaktır.

Varlığın geldiği kaynak; rûh boyutu, nûr boyutu, âmâ boyutu, diye adlandırılmıştır.

İnsanların çoğu, duyumlardan ve kitaplardan edindikleri bilgileri konuşurlar.

Toplumun tamamına yakını, duyumlardaki ya da okuduğu kitaplardaki bilgileri doğru sanıp konuşurlar.

İlk iki bölüm bunlara işaret eder.

Kişiler, duyduklarını ya da okuduklarını konuşurlar.

Duyduklarını kitaplaştırır, ya da kitaplardan okuduklarını söze dökerler.

Her çocuk dünyaya geldiğinde kendini bir inanç grubunun içinde bulur ve oradan öğrendiklerini doğru bilir ve duyduklarına göre, gördüklerine göre, kendi inanç sistemine uyan kitapları okuduklarına göre hareket eder.

Bugünün toplumunda olan inanç grupları ilk ikisiyle oyalanır.

Ve kişiler kendi toplumlarında olan kendi inanç gruplarında duyduklarını ve okuduklarını doğru bilirler ve bunları konuşurlar, bunları aktarırlar, bunları kitaplaştırırlar.

Ve diğer toplulukların bilgileri, kendi bildiklerine uymadığından dolayı reddederler.

İşte bu ilk iki bölümde; inanç bölünmeleri, kendi bildiklerini doğru diye iddia etme, kavgalar, ayrımcılık, bilmişlik, kâfir ilan etmek, çıkar, ego, zarar verme gibi duygular vardır.

Hatta bir kişi bir kitap almak için bir kitapçıya gitse, kendi inanç grubundan öğrendiğine uyan kitapları alır.

Diğerlerini okunması tehlikeli kitaplar olarak görür.

Ve kendi inanç gruplarından olan kişilere de bu kitapları okumayın der.

Batıl olan şeyler burada vardır.

Burayı süzmeden kabul eden kişiler, buradaki bilgileri sorgulamayan kişiler 3 ve 4 de geçemez.

3. ve 4. bölüm neydi dersek:

3- Varlığın içinde satır, satır yazılı olan sistem.

4- Varlığın geldiği kaynak olan Ulvî âlem.

3. ve 4. bölüm ile ilgilenen kişi hakikate ulaşır.

Çünkü varoluş ve var eden hakikati ancak burası incelendiğinde anlaşılır.

3. bölüm yâni, varlığın kendisindeki sistem, hakikatlerin olduğu yerdir.

Varlığın bünyesinde hakikatler satır satır yazılıdır.

Varlığın varoluş hakikatleri buradadır.

İlim burada gizlidir, bilim buradan çıkar.

Kur'ân'ın ilk âyeti "İkra-Oku" varlığın varoluşunun okunması gerektiğini bildirir.

Kur'ân bildirir; oku kendini, oku varlığı, oku âlemi, seni ve varlığı tutan ilâhi gücü anla.

Bil ki hakikate ulaşmak okumakla mümkündür.

Gördüğün her varlık okunası bir kitâbtır.

Okumaktan murad, varlığın varoluşunu ve işleyişini anlamaya çalışmaktır.

Kur'ân oku ile başlar.

Varlık nereden gelmiştir, nasıl var olmuştur, her an nasıl bir işleyiş içindedir ve nereye gitmektedir.

Bunlar hep okunacak konulardır.

Varlığı okuyabilecek, ilmî olarak anlayabilecek tek varlık insandır.

Varlığı okumak, halk oluşu okumaktır.

Alâk Sûresi 1: "İkra bismi rabbikellezî halâka."

İkra	: Oku, idrak et, anla, araştır, incele, analiz et,
Bi ismi	: İle, delilleriyle, ad, işaret, tüm varlıktaki deliller,
Rabbi ke	: Rabbinin, seni vücûdlandırıran,
Ellezi halâka	: Hangi, ki o, olan, yaratılış, halk edilme, oluşum,

Meâli: "Oku, seni vücûdlandırıranın delilleriyle, yaratılışı araştır anla."

İnsan kendi vücûdunu okunacak Kur'ân bilmelidir.

Her varlığı okunacak Kur'ân bilmelidir.

Kur'ân diye okuduğun Mushâf-ı Şerîf'i de Kur'ân bilmelidir.

Ve üçünü birbirinden ayırmadan okumalıdır.

İnsanın kendini okuması, kendi yaratılışını anlamaya çalışmasıdır.

Kendi yaratılışını anlayan insan, Allah hakikatine erişecektir.

Çünkü insan kendini var etmiş olan değildir.

Kendi vücûdunu işleten değildir.

Kendi vücûdundaki kudretin sahibi değildir.

4. üncü bölüm varlığın geldiği kaynak boyutudur.

Her şeyin kaynağı, özü, aslı Allah'tır.

Bu kaynak Ulvî sistemdir.

Ulvî sistem varlığın açığa çıkmadan önceki nûranî boyuttur.

“Kanallahu ve lem yekûn meahu şey’a!”

Kane; kaynak, aslı, anı, menbaı, özü anlamlarına gelir.

“Allah kaynaktır, özdür, hiçbir şey ondan ayrı değildir.”

Tüm varlığın geldiği kaynak, öz, Allah'tır.

İşte, “Allah nedir, Allah nerededir, neye Allah denir?” sorularının cevabı, insanın kendi vücûdunda ve varlığın vücûdunda gizlidir.

İnsan, kendi vücûdundaki işlevselliği, hareketliliği düşünmelidir.

İnsan, her varlığı saran ilâhi kudreti anlamaya çalışmalıdır.

İnsan, geldiği özü, kaynağı düşünmeli, anlamaya çalışmalıdır.

Hûd Sûresi 4: “İlâllâhi merciu kum ve huve alâ kulli şeyin kadîr.”

İlâ Allah merciu kum : Allah'tır, dönülecek yer, merkez,
kaynak, siz,

Ve huve alâ kulli şeyin : O, bütün her şeydeki,

Kadîr : Kudret, güç, her şeye muktedir olan,

Meâli: “Kaynağınız ancak Allah’tır ve O bütün her şeydeki kudrettir.”

Âyetle muhteşem bir şekilde belirtildiği gibi, hepimizin geldiği kaynak Allah’tır.

Allah hakikatinin cevabını arayacağımız yer, âyetle belirtildiği gibi “alâ kulli şeyin kadîr” varlığın kendinde olan kudret boyutudur.

Anlıyoruz ki Allah denilen, bütün her şeydeki kudrettir.

Bakara Sûresi 20-106-109-148: “İnne Allah alâ kulli şeyin kadîr.”

İnne Allah : Muhakkak, Allah,
Alâ kullu şeyin kadîr : Bütün her şey, kudret, güç,

Meâli: Muhakkak ki Allah, bütün her şeydeki kudrettir.

Mâide Sûresi 17-19-40: “Ve Allah alâ kulli şeyin kadîr.”

Meâli: “Allah bütün her şeydeki kudrettir.”

Mâide Sûresi 120: “Lillâhi mulkûs semâvâtî vel ardı ve mâ fîhin ve huve alâ kulli şeyin kadîr.”

Li Allah mulku : Allah, mülkü, sahip, hükümdar,
idare eden,
El semâvât ve el ardı : Gökler, ulvî âlem, arz, yeryüzü,
yer,
Ve mâ fî hinne : Şey, değil, ne, içinde, onda, orada,
Ve huve alâ kulli şey : O, bütün her şeydeki kudret,
kadîr

Meâli: “Göklerdeki ve yerdeki her şeyin sahibi Allah’tır ve O bütün her şeydeki kudrettir.”

İşte insan, Allah hakikatini, varlığın kendinde olan kudretin tecellisinde aramalıdır.

Varlığın varoluşunu araştıran kişi, mutlaka hakikate erişecektir.

Varlık, belli bir kudretin tecellisi ile var olmuştur, şekillenmiştir, bedenlenmiştir.

Ve o kudret, her an bedenlenen varlıkta kendini ispat eder.

Varlığın özünde olan kudreti, yâni gücü, kuvveti kimse inkâr edemez.

Varlığın kendinde olan hareketlilik, bir kudret sayesinde olmaktadır.

Doğada hiçbir şey, yâni hiçbir varlık, durağan değildir.

Durağan gibi görünen her bir varlık, özünde bir hareketlilik taşır.

Varlığın atomik yapısı, bir hareketlilik içindedir.

Varlığı oluşturan atomlar ve atom altı parçacıklardır.

Bu parçacıklar da parçacıklardan oluşur.

Bu alt parçacıklara, şimdilik “kuarklar” denilmiştir.

Kurakların da alt parçacıkları vardır ve henüz keşfedilmemiş nice alt âlemde mikro zerreler, parçacıklar vardır.

Tüm bunların hepsi bir hareketlilik halindedir.

Bu hareketlilik, bir kudretin tecellisidir.

Evrende durağan bir şey yoktur.

Her şey ama sükûn olarak ama hareke olarak, bir kudretin tecellisidir, her şey bir hareketlilik içindedir.

Bu kudret, varlığın, Evrenin hareketliliğini oluşturur.

Hareketliliği yapan kudret, nice hareketliliğin oluşumuna kapılar açar.

Hareketliliği oluşturan kudret, kendi özünden nice varlığın açığa çıkışına kapılar açar.

Rahîmiyette ne varsa rahmâniyete o çıkar.

Aynen bir tohumdan açığa çıkan ağacın, zaman içinde adım adım şekillenmesi gibi...

İşte âyette belirtildiği gibi; “Allah alâ kulli şeyin kadır” Allah hakikatine ancak ve ancak varlığın kudretini anladığımız zaman erişebiliriz.

Her varlıkta bir kudret vardır, her şeyde bir kudretin bir akışı vardır.

Varlık bir kudret denizinin içinde akar gider.

Her varlık o kudretin şekillenmesidir.

Hiçbir şey yoktur ki, o kudret deryasının içinde olmasın.

İnsan dönüp kendi vücûduna baktığında, nefes alıp vermesi de, kâlbini atması da, her hücrenin çalışması da o kudretin göstergesidir.

Kişinin bu kudreti inkâr etmesi mümkün değildir.

Allah’ı layığıyla anlamak, varlıkta olan kudreti anlamakla mümkündür.

Allah’ın sübûtî sıfatlarından biri “Kudret” sıfatıdır.

Kudret sıfatı, tüm sıfatların işleyişinde vardır.

İnsan, vücûdunda olan kudreti, yâni gücü anlamaya çalışmalı, o gücü o kudreti asla kendine nispet etmemelidir.

İnsan, kendindeki kudretin sahibini anlar, O’na teslimiyet içinde yaşarsa, mü’minlerden olur, Sâlih kimse olur.

Bütün varlık, Allah’ın rahîmiyet boyutundan açığa çıkmıştır.

Bakara Sûresi 163: “Ve ilâhukum ilâhun vâhid lâ ilâhe illâ huver rahmânûr rahîm.”

Meâli: “Sizi var eden, tek var edicidir, O’ndan başka var eden yoktur. O tüm varlığı özünden var edendir, tüm varlığı rahmetiyle sarandır.”

Allah, her varlıkta tekliğini gösterir.

Allah, fiiliyle tektir, O’ndan başka işleyen yoktur.

Allah, sıfatlarıyla tektir, O’ndan başka sıfat sahibi yoktur.

Allah, zâtıyla tektir, O'ndan başka vücûd sahibi yoktur.

Allah, zâtıyla ehâddır, sıfatlarıyla vâhiddir.

Allah, zâtıyla da tekliğini gösterir, sıfatlarıyla da tekliğini gösterir.

Cümle vücûdları tutan tek zât Allah'tır.

Her bir sıfatıyla varlığı ihâta eden Allah'tır.

Her varlıkta Allah'ın hayy sıfatı vardır, tüm varlıktaki hayy sıfatı tek sıfattır.

Allah, hayydır, kayyumdur.

O'ndan başka hayat sahibi yoktur, O'ndan başka kudret sahibi yoktur.

Âl-i İmrân Sûresi 2: "Allah lâ ilâhe illâ huvel hayyul kayyûm."

Allah lâ ilâhe illâ huve : Allah, ilah, güç, yok, ancak, o vardır,

El hayyu : Diri olan,

El kayyûm : Diriliği ile sürüp giden, diriliğiyle tutan,

Meâli 1: "Allah'tan başka güç yoktur, O'ndan gayrısı yoktur, diri olandır, varlığı diri tutan sürüp gidendir."

Meâli 2: "Allah, edindiğiniz ilâhları yok edin, sadece O'na yönelin, O her varlıkta diri olandır, O her varlıkta sürüp gidendir."

Meâli 3: "Allah, O'ndan başkası yoktur, sadece O vardır, O her yerde diri olandır, O her varlığa hâkim olandır."

Hayy; diri olan, canlı olan, ölümsüz olan demektir.

Varlığın ardında varlığı tutan, varlıkta hayy olan tüm kâinatın tek sahibi olan, tüm vücûdları tutan zât ancak Allah'tır.

Hayy, hayat, hayret, ihya, muhyi, hayal, haydi, aynı kökten gelen kelimelerdir.

Bu kelimelerin aslı “Hû”dur.

Her varlık “Hayy” sıfatıyla yaşam bulur ve yaşamını devam ettirir.

Her varlıkta olan dirilik “Hayy” olan Allah’a mahsustur.

Mü’min Sûresi: 65: “Huvel hayyu lâ ilâhe illâ huve fedûhu muhlisîne lehud dîn el hamdu lillâhi Rabbil âlemîn.”

Meâli: “Diri olan O’dur, O’ndan başka diri olan yoktur. Bundan sonra tüm içtenliğinizle O’na yönelin. Din O’na aittir. Bütün tecelliler, bütün varlığı vücûdlandırıran Allah’a mahsustur.”

Kişinin vücûdundaki diriliğin sahibi, Allah’tır.

Kişi, vücûdunu kendine nispet etmemelidir.

Ve bilmelidir ki, tüm vücûdların tek sahibi vardır, O da Allah’tır.

Hayy esmâsı, Allah’ın sıfat-ı subûtiyesindendir.

Sıfat-ı Sübûtiye: Hayat, ilim, irade, semi, basar, kudret, kelâm ve bunların kaynağı olan Tekvin.

Cümle varlık, hayy olandan açığa çıkar ve hayy olanla hareket eder.

Âlemde cansız diye bir şey yoktur, her varlık Allah’ın hayy sıfatıyla diridir, canlıdır.

Teslimiyet ve tevekkül, hayy olan Allah’adır.

Kişi, yaşamında, her varlığı hayy sıfatıyla ayakta tutanın Allah olduğunu unutmadan yaşamalıdır.

Kişi, hangi varlığa bakarsa baksın, onda hayy olanın Allah olduğunu bilmelidir.

Allah’ın varlıktaki hayy sıfatının varlığa hâkim olması, kayyum sıfatı ile alâkalıdır.

Kayyûm sıfatı “Hayy” sıfatının varlıktaki sürüp giden boyutudur.

Kıyam, kayyum, kıyame, ikame, aynı kökten gelen kelimelerdir.

Allah kayyûm esmasıyla, her varlığı ayakta tutar, kontrol eder.

Allah varlığı, işleyişiyle ve nitelikleriyle ayakta tutar, kontrol eder.

İşte bu kayyûm esmasının tecellisidir.

Kayyûm esmâsı, her varlıkta ikâme boyutudur.

İkâme, her varlıkta olan işleyiş boyutudur.

Tüm varlıkta fiiliyle fâil olan Allah'tır.

İkâme kelimesi, kıyam-kayyûm kelimesinden gelir.

Kıyâm'ı incelediğimiz zaman; varlığı ayakta tutanın, varlığın vücûdunu tecellileri ile tutanın Allah olduğunu anlıyoruz.

Varlığın beşeri vücûdunun ayakta durması, Allah'ın kayyum boyutu iledir.

İnsanın namazda ayakta durması da kıyam-kayyum kelimesiyle anılır.

Namazda ayakta durma, yâni kıyam etme, Allah'ın varlığı kayyûm esmasıyla ayakta tutmasına işaret edilir.

Her varlık, kayyûm esmasıyla ayakta durur ve sürüp gider.

Her varlığı hayy esmâsıyla ve kayyûm esmâsıyla ihâta eden Allah'tır.

Her varlığı kontrol eden Allah'tır.

Her varlıkta her an işleyen Allah'tır.

Her varlığı sıfatlarıyla kuşatan Allah'tır.

Her varlık Allah'ın hâkimiyetini gösterir.

Fiiliyle fâil olan Allah'tır.

Namazda kıyâmda durmanın hikmeti şudur:

“Allah’ım! Benim vücûdumu ve her varlığın vücûdunu her an ayakta tutan sensin.”

“Allah’ım! Her varlıkta her an fiilinde fâil olan sensin” idrâkidir.

Hiçbir varlık kendi vücûdunu tutamaz, o vücûdun özünde olan kudret, vücûdu ayakta tutar.

Toplumda, bir şirket için “Kayyum atandı” sözü de “Kayyûm” kelimesinden gelir.

Kayyum atandı sözü, “Devletin kontrolüne geçti” demektir.

İşte her varlığı her an ikame eden, yâni kontrol eden Allah’ın “El Kayyûm” esmâsıdır.

Allah her varlıkta, tüm esmalarıyla yüceliğini gösterir.

Her varlıkta yüce olan Allah’tır, Allah yüceliğini varlıktaki tecellileri ile gösterir.

Açığa çıkan her varlık, içiyle dışıyla Allah’ın tezahürüdür.

Her varlığın çeşit çeşit olması, her varlığın vücûdunda bir işleyişin olması, Allah’ın kendine mahsus tecellileridir.

Hiçbir varlık kendini var edemez, kendine şekil veremez, kendi vücûdunda olan işleyişi yapamaz.

İnsan kendi vücûdunu var edemez, kendi vücûdunu şekillendiremez, kendi vücûdunda olan sıfatların sahibi değildir.

İşte insan bunları çok iyi düşünmeli ve kendi vücûdundaki bir kudretin işleyişini anlamaya çalışmalıdır.

İnsan Allah’a, öncelikle kendinde şâhit olmalı ve O’nun her varlıkta olduğunu idrak edebilmelidir.

Kur’ân göklerde bir yerde Allah olduğundan bahsetmez.

Her şeyin özünde olan, her şeyi içiyle dışıyla saran bir Allah’tan bahseder.

Tüm kâmil insanlar bizlere; “O’nu göklerde bir yerde aramayın, kendinizde arayın” diye öğütler vermişlerdir.

Varlığı incelemeyi, varlığın birbiriyle bağını anlamayı tavsiye etmişlerdir.

Kur’ân’da bu çok güzel belirtilir.

Kâf Sûresi 16: “Ve nahnu akrebu ileyhi min hablil verîd.”

Meâli: “Ve Biz ona şahdamarından daha yakınız.”

İnsan, kendine şah damarından yakın olan Allah’ı, kendi vücûd şehrinde aramalıdır.

Kur’ân’ın tamamı, Allah hakikatine nasıl erişileceğini her âyetinde açıklar.

İsrâ Sûresi 14: “İkra kitâbek kefâ bi nefsikel yevme aleyke hasîbâ.”

Meâli: Oku, kendini tanımak için kendi vücûd kitabın sana yeter. Her an kendindeki niteliklerin sahibini anlama içinde ol.”

Bakara Sûresi:

47: “Sizlere, Beni ve tüm varlığı anlayacak şuuru verdik.”

67: “Allah, sizin vücûd varlığınıza her an işleyendir, eski cehalet hallerinizdeki o tapınmalarınızı yok edin.”

98: “Ve aklını, Allah’ı idrak etmek ve sevgiyle varlığı anlamak için değil de düşmanlık içinde kullanırsa, muhakkak ki o hakikatleri görmemezlikten gelip örtendir, Allah’ı anlayamadığından dolayı halleri düşmanlık üzeredir.”

Tüm resûl, nebî dediğimiz kâmil insanlar, hep varlığı okumayı, incelemeyi ve varlığın birbiriyle bağını anlamamızı tavsiye etmişlerdir.

İşte, Allah nedir, nerededir sorusunun cevabı kişinin kendi varlığında ve varlığın sisteminde gizlidir.

Eğer duyduklarımızda ve okuduğumuz kitaplarda kalırsak, varlığı incelemesek, varoluşu ve var edeni düşünmesek, Allah nedir sorusunun cevabını bulamayız.

Ey kardeşim!

“Allah nedir?” sorusunun cevabını mı arıyorsun?

“Allah var mı?” diye bir arayış içinde misin?

“Allah nerede?” diye sorguluyor musun?

“Allah var mı yok mu?” diye merak mı ediyorsun?

Bakacağın yer kendi vücûdundaki kudrettir.

Bakacağın yer her varlıktaki inkâr edilemez kuvvet, kudrettir.

Bakacağın yer tüm âlemi saran muhteşem kudretin kendisidir.

Bakacağın yer bütün mülktür.

Bakacağın yer, kendi bedenindeki ve varlığın bedenindeki işleyiştir.

Bedeninde fâil olan O’dur.

Tüm varlıkta fiiliyle fâil olan O’dur.

Bakara Sûresi 253: “Ve lâkin Allah yefalu mâ yurîd.”

Ve lâkin Allah yefalu : Lâkin, amma, fakat, Allah, fâil olan,
işleyen, yapan,

Mâ yurîd : Şey, ne, değil, irade, istek,

Meâli: “Her varlığın işleyişinde fâil olan Allah’tır, var olan her şey O’nun iradesindendir.”

Nisâ Sûresi 47: “Ve kâne emrullâhi mefûlâ.”

Ve kâne emr Allah : Oldu, iş, hüküm, işleyiş, Allah,
Mefâil : Fâil olan, yapılan, işleyen,

Meâli: “Tüm varlığın işleyişinde fâil olan Allah’tır.”

İşte insan, varlıktaki işleyişi ve işleyişi yapan işleyiciyi anladığında, fiil fâil hakikatini anlayacaktır.

Tüm kâinat bir fiil'in hareket alanıdır, her varlık fiil'in dalgalanması ile hareket eder.

Tüm varlık fâil'in fiil'idir.

Fiil, fâil aynı anda aynıdır.

Fiil fâil'dir, fâil fiil'dir.

Kişi kendi bedeninde kendi fiil'inin sahibi değildir.

Yâni kişi kendi bedeninin işleyişinde asla ve asla muktedir olan değildir.

Çünkü kişi, vücûdunda olan atomdan hücreye, hücreden dokuya, dokudan bedene kadar olan tüm işleyişi yapan değildir.

Bu işleyişi yapan fâil'dir.

Fâil'in vücûdun işleyişi boyutundaki durumu fiil'dir.

Fâil'in fiil boyutundaki adı fiil'dir.

Fiilin fâil boyutundaki adı fâil'dir.

İşte bu kâinat bir fâil'in fiil'idir.

Fâil kendi aslıyetini fiil'ile ispat eder.

Fiil, fâil'in kendini, fiil'ile ispat etmesidir.

Fiil'i yapan kimdir, fâil'dir.

Ortada bir fiil varsa, bu fâil'in kendini açığa çıkarmasıdır, kendini fiil'ile ispat etmesidir.

Her varlıkta inkâr edilemeyecek olan bir fiil yâni bir işleyiş vardır.

Bu işleyişi yapan, hiçbir varlığın kendisi değildir.

Bu işleyişi her varlığın kendi enfûsî boyutunda yapan fâil'in kendisidir.

Eğer kişi, fiil ve fâil hakikatini anlarsa, yaratılışın hakikatine de ârif olur.

Ve böylelikle varlığın işleyişinde Allah hakikatine erişir.

Âyette belirtildiği gibi her varlıkta fâil olan, yâni işleyen Allah'tır.

Her varlıkta fiilin sahibi, sıfatların sahibi Allah'tır.

Onun için, Allah hakikatini kişi öncelikle kendinde bulmalıdır.

O bize şah damarımızdan yakındır. (Kâf Sûresi 16)

O bütün her şeyi ihâta eden muhteşem kudrettir. (Nisâ Sûresi 126)

O bütün her şeydeki kudrettir. (Mülk Sûresi 1)

İnsanın aradığı tüm soruların cevabı, varlığın kendinde olan sistemdedir.

İnsanın Allah'a şâhit olacağı yer kendi vücûdudur.

Allah'a şâhit olacağı yer varlığın özüdür.

Allah birçok dilde farklı kelimelerle anılmıştır.

Tanrı-Tengri, Türkçe.

God, İngilizce.

Dieu, Fransızca.

Dio, İtalyanca.

Hûda, Farsca.

El-Hû El- Hâ El- Eloha, İbrânice.

El Hû-"الله" Allah, Arapça.

El kelimesi; güç, kuvvet, kudret anlamındadır.

El kelimesi, birçok dilde Allah anlamında ifade edilmiştir.

Fenike dilinde El-İl.

İbranice: אל- 'el.

Süryânice il-el-yl.

Arapça; el-'îl.

Akadca; el-il.

Akadcada, İbranicede, Aramicede; İl-El kelimesi Tanrı anlamında kullanılmıştır.

Böylece bu kelime Arapçaya “El Hû” olarak akmıştır.

Anlıyoruz ki, o günün Kâmil insanları, varlığı saran muhteşem kudreti anlamışlar ve o kudrete “El; güç, kuvvet, kudret” demişlerdir.

Kâmil insanların; “her varlıkta Allah’ın eli vardır” diye söyledikleri, “her varlığı idare eden güç, kudret Allah’tır” anlamındadır.

İbraniceden gelen “Hû-Hâ” kelimesi de “O” demektir.

Hû El; güç, kudret, kudret O’dur, anlamındadır.

Yâni, Allah denilen, tüm varlığı, tüm âlemi saran, kudrettir.

El Hû-Allah-Tanrı-God-Deus-Dieu; güç, kuvvet, kudret O’dur.

Hangi dilde anarsak analım, varlığın özündeki kudret Allah’ın kendisidir.

İşte insan, kendinde ve varlığın özünde olan, hareketliliği meydana getiren o muhteşem kudreti inkâr edebilir mi?

Edemez elbette.

İşte, “Allah nedir-Allah var mı?” sorusunun cevabının olduğu yer; kişinin kendi bedenindeki ve varlığın özündeki o muhteşem kudrettir.

İnsan, Allah’ın ne olduğunun hakikatine, varlığın canlılığını, işleyişini, hareketliliğini tefekkür ettiğinde erişecektir.

Tüm kâinatı hareket ettiren, tüm kâinatı işleten bir kudret vardır.

Kuantum fiziği dediğimiz; molekül, atom ve atom altı parçacıkları ve daha ötesini hareket ettiren bir kudret vardır.

İşte asıl olan bu kudreti anlamaya çalışmaktır.

Bu kudretin meydana getirdiği canlılık, hareketlilik, işleyiş, hakikatin idrâk edileceği yerdir.

Tüm kâinatta Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojik sisteminin bir işleyişi vardır.

Bu işleyişi yapan bir kudret vardır.

Allah nedir, sorusunun cevabı, varlıktaki bu kudreti anlamakta gizlidir.

Bunu anlamanın kapısı da insanın kendi vücûdudur.

Aradığı tüm soruların cevabı da insanın kendinde gizlidir.

Allah insana şah damarından daha yakındır. (Kâf Sûresi 16)

Onun için Hazreti Muhammed: “Kendini bilen Rabbini bilir.”

“Men reânî fekad reel Hakk-beni gören-kendi özünü gören Hakk’ı görmüştür.”

Hazreti İsâ: “Ben O’yum.”

Hazreti Mûsâ: “Ben O’nu kendimde gördüm” demiştir.

Kişi kendi vücûdunu inkâr edemez, ona yok diyemez.

Kişi, görünen varlığı inkâr edemez.

Ben yokum, bu görünen varlık yok diyemez.

Görünen bir şey inkâr edilebilir mi?

Kişi, nefes alıp verendir, duyguları olandır, acıları olandır, hep bunlar kişinin kendi vücûdunun varoluşunun ispatıdır.

Kişi, kendi vücûduna dönmeli, onun yaratılışını anlamaya çalışmalıdır.

İnsan kendi vücûdunda olan muhteşem kudrete bakmalı, muhteşem işleyişe bakmalı, bunların nasıl olduğunu anlamaya çalışmalıdır.

Kişi dönsün kendine, nefes alıp verişini düşünsün.

Gözlerinin nasıl gördüğünü, nasıl var olduğunu düşünsün.

Kişi vücûdunun her organını her hücresini düşünsün.

Bunlar nasıl var oldu, nasıl şekillendi desin?

Vücûdunda olan sonsuz niteliklere baksın.

Ey kardeşim!

Geç aynanın karşısına, aynadaki görüntüye bak.

Sen olmasaydın, aynada görüntün de olmazdı.

Şimdi de;

Dön evrene, Evrenin muhteşem kudretine bak, muhteşem işleyişine bak.

Görünen çeşit çeşit varlığa bak.

Varlığın oluşumuna, şekline bak.

Her varlık bir kudretin tecellisidir.

Her varlığın özündeki işleyiş, o kudretin işleyişidir.

Hakikate ulaşmak istiyorsan, o kudretle tanış.

O kudretin işleyişle meydana gelen enerjiyle tanış.

Her varlığın özünde, muhteşem bir güç kudret vardır.

Kâinatın kendinde, insan aklının alamayacağı bir kudret vardır.

Ateşte, havada, suda, toprağın kendinde, sonsuz bir kudret vardır.

Her varlık, o kudretten şekillendi, o kudretle devam etmekte.

Bir atomun, bir molekülün, bir hücrenin çalışması o kudret sayesinde.

O kudretin işleyişiyle meydana gelen enerji, evrenin kendisidir.

Bir damla sudaki enerji, Evrenin kendisidir.

Suyu oluşturan hidrojen ve oksijenin enerjisi hesaplara sığmaz.

Vücûdunda ve her varlıkta olan, o muhteşem kudret, Allah hakikatinin cevabının olduğu yerdir.

Gel o kudreti anlamaya çalış.

O kudretin ardını hissetmeye çalış.

Ve Allah'ın ne olduğunu, o kudreti hissederek anla.

Her yeri saran, o muhteşem kudretin ne olduğunu idrâk etmeye çalış.

Öncelikle, gökte bir yerlerde olan Allah inancını terk et.

Öncelikle sana anlatılan bir Allah inancını terk et.

Gökte bir yerde olduğuna inandığın, görünmeyen bir Allah inancını bıraktığın an, kapılar sana açılmaya başlayacak.

Hevâna göre var ettiğin Allah inancını bıraktığın an, hakikatler sana bir bir açılacaktır.

Gel hevâna göre inandığın, hiç şâhit olmadığın Allah inancını bırak.

Bir din kavgasında olma, cemaat, tarikat, mezhep ayrımcılığının içine düşüp, kendi inancını yüce görmeyi bırak.

Cennet, cehennem kavgasında olma.

Kendini cennete sokup, senin gibi inanmayanları cehenneme sokmayı bırak.

Hevâna göre bir inancın içinde olma.

Bâtıl alanı bırak.

Hevâna göre inandığın Allah'a değil, seni kudretiyle kuşatan Allah'a dön, O'na şâhit ol.

Her varlıkta kudretiyle kendini gösteren Allah’a şâhit ol.

Ve bil ki O, bütün her şeydeki kudrettir.

Ve bil ki, “Sana şah damarından yakınım” âyetinin açılımı, “Senin vücûdundaki kudret benim” hakikatidir.

O kudreti reddetmek mümkün mü?

Ve bil ki sen, o kudretin ispatısın.

Ve bil ki sen, o kudretin şekillenmiş boyutusun.

Mülk Sûresi 1: “Tebârekellezî bi yedihil mulku ve huve alâ kulli şeyin kadîr.”

Meâli: “O Zatiyla yüce olandır, tüm kâinat O’nun yönetimindedir ve O bütün her şeydeki kudrettir.”

Yerde olanlara, göklere bakalım.

Tüm varlığa bakalım.

Varlıktaki o muhteşem kudrete, işleyişe, niteliklere bakalım.

Bu âlem nasıl var oldu düşünelim, anlamaya çalışalım.

Allah hakikati varlığın özünde gizlidir.

Allah hakikati vücûdumuzda gizlidir.

Görünen hiçbir şeyi inkâr etmen mümkün değildir.

Görünen âleme yok demek, Allah’ı inkâr etmektir, O yok demektir.

Gel bu âlem nasıl var oldu anlamaya çalışalım.

Her varlıkta olan canlılık nedir bir düşünelim?

Hadîd Sûresi 2: “Lehu mulkus semâvâtî vel ard yuhyî ve yumît ve huve alâ kulli şeyin kadîr.”

Meâli: “Göklerin ve yerin hükümrânlığı O’nundur. Hayat verendir ve sınırlayandır ve O bütün her şeydeki kudrettir.”

Hadîd Sûresi 3: “Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtın ve huve bi kulli şeyin alîm.”

Meâli: “Evvel ve sonsuz olan, zâhir olan ve bâtın O’dur ve O bütün her şeydeki ilmin sahibidir.”

Bu âlem O’nun zâhire çıkmış boyutudur.

Bu âlem evveliyle, âhiriyle, bâtınıyla, zâhiriyle O’ndan başka bir şey değildir.

Bu görünen varlık, O’nun zâhir görüntüsüdür.

Senin vücûdun, bizzat O’ndan gelen, O’nu gösteren, O’nun zâhir boyutudur.

Senin O’nu inkâr etmen, kendini inkâr etmendir.

Senin varlığı inkâr etmen, O’nu inkâr etmendir.

Gel, her varlıkta olan ve tüm âlemde olan o kudreti anla.

Senin vücûdunu kuşatan o kudreti anla.

Ve Allah hakikatine er.

O, düşüncelere sığmaz, kelimelerle anlatılmaz.

Gözle görülmez, ama görünen her şey O’nun zâhir boyutudur.

Varlığın ardı, görünmeyen boyutu, O’nun bâtın boyutudur.

Kelimelerle anlatılmaz, ama varlıktaki kelâm O’nun sonsuz ilmidir.

O’nun şekli olmaz, ama O tüm şekillerin sahibidir.

Menzili yoktur, O bir yerlerde değildir, O her yerededir, O her varlığa varlıktan yakın olandır.

Doğmuş değildir, doğurmuş değildir, tüm doğanlar O’ndan gelen O’nun tecellileridir.

Hayy olandır, kayyûm olandır.

Bâki olandır, Ulvî olandır.

Ekber olandır, Kadir olandır.

Tüm esmalarıyla kendini ispat edendir.

Allah her varlıktan vechini gösterir.

Bakara Sûresi 115: “Fe eynemâ tuvellû fe semme vechî Allah.”

Meâli: “Nereye dönerseniz dönün Allah’ın yüzü oradadır.”

Âyette belirtildiği gibi Allah, her varlıktan vechîni-yüzünü gösterir.

Niyazi Mısri bir ilâhisinde bunu çok güzel belirtmiştir.

Ol sana açmış durur dâim gözün
Sen yitirmişsin ya ararsın izin
Bî-cihet göstermiş eşyâda yüzün
Âdem isen “semme vechullâh”ı bul
Kande baksan ol güzel Allah’ı bul

Ârife eşyâda esmâ görünür
Cümle esmâda müsemmâ görünür
Bu Niyâzî’den de Mevlâ görünür
Âdem isen “semme vechullâh”ı bul
Kande baksan ol güzel Allah’ı bul

Allah, insandan ve cümle varlıktan zâhir olarak tecelli eder.

Allah, insandan ve cümle varlıktan yüzünü gösterir.

Âriflik makamına gelen, varlığa eşya olarak bakamaz.

Allah’ın tezahürü olarak bakar.

Allah’ın vechi-yüzü olarak bakar.

Varlığın özünde fiil fâil yüzü, sıfatlar mevsûf yüzü, vücûd zât yüzü, rûh yüzü, nûr yüzü vardır.

Varlığın görüntüsü, beşer yüzüdür, nefis yüzüdür.

Varlığın dış yüzü ve iç yüzü vardır.

Sonuçta şunu anlıyoruz ki, varlığın iç yüzüyle dış yüzüyle her yönü, Allah'ın vechî boyutlarıdır.

Allah'ın zâtına mahsus, sıfatlarına mahsus, fiillerine mahsus tecellileri, tecellilerinin yüzü vardır.

Aynı zamanda anlıyoruz ki zâhir demek sadece dış yüz demek değildir.

Allah tüm tecellileri ile tezahür eder, yâni kendini zâhir eyler.

Görünen varlığa Allah'ın görüntüsü diyemeyiz, ayrı da diyemeyiz.

Görünen varlığa Allah'ın vechi-yüzü diyemeyiz, ayrı da diyemeyiz.

Hiçbir şey Allah'tan ayrı değildir, ama hiçbir şey, şey cihetiyle yâni eşya cihetiyle Allah da değildir.

Allah hakikati; evveliyle, âhiriyle, zâhiriyle, bâtınıyla bir bütünlük içinde idrak edilmelidir.

Varlığın evveli, âhiri, zâhiri, bâtını, Allah hakikatine erişeceğimiz boyutlardır.

Hadîd Sûresi 3: "Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtin."

Allah, kendi evvelinden, yâni kendi özünden varlığı halk eyledi.

Allah, varlığın yüzünden zâhir yüzünü tecelli ettirdi.

Allah, görünenin görünmeyen boyutunda kendini bâtin eyledi.

Allah, halk eylediği varlığı kendine döndürdü, âhir eyledi.

Allah âhirdir, yâni sonu yoktur.

Varlık ise sonludur, varlığın sûret yönü sona erse de, özü sonsuzdur.

Çünkü her şeyin özü Allah'tır, tüm âlem o özün yansımasıdır.

Bir varlık sûreten bitse de, onun tohumundan yeni bir oluşum meydana gelir.

Mesela, bir buğday tohumu diksek, buğday meydana gelir.

Daha sonra buğday bitkisi sararır solar ve toprak olur.

Ama tohumu kalır, yeni bir buğday bitkisi meydana getirir.

İşte, bir şeyin sona ermesi, ama o şeyin tohumundan yeni bir oluşum meydana gelmesi Allah'ın âhir esmasıdır.

Allah varlığın, evvelinde, âhirinde, zâhirinde, bâtınında her an tecelli edendir.

Cümle evrenler, cümle varlık, O'ndan ayrı değildir.

Allah, bir yerlerde oturan bekleyen değildir.

Her an her varlıkta tecelli edendir.

Evveliyle, âhiriyle, zâhiriyle, bâtınıyla O, O'dur.

Hadîd Sûresi 3: "Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtın ve huve bi kulli şeyin alîm."

Huve el evvelu	: O ilk, evvel, önce, evveli olmayan, başlangıç
Ve el âhiru	: Son, sonsuz, ahir, sonu olmayan,
Ve el zâhiru	: Açık, apaçık görünen, dışsal ve zahir,
Ve el bâtinu	: Bâtın, içsel, görünmeyen, gizli,
Ve huve bi kulli şeyin	: O, bütün her şey,
Alîm	: İlmin sahibi, ilmiyle var eden,

Meâli: "O evveli olmayandır, O sonu olmayandır, zâhir olan da O'dur, bâtın olan da O'dur."

Varlığın evveli vardır, ama Allah evvelsizdir.

Varlığın sonu vardır, ama Allah sonsuzdur.

Zâhir olan, yâni görünen, açığa çıkan, tezâhür eden ancak O'dur.

Bâtın olan, yâni görünmeyen, bilinmeyen, varlığın iç âlemi olan ancak O'dur.

“Hû el zâhiri-zâhir O'dur-görünen O'dur.”

Görünen O'dur, yâni zâhir olan Allah'tır.

Allah zâhirdir, yâni görünür ne demektir?

Allah hangi boyutuyla görünür?

Allah, insanın kendinden ve her varlıktan her an apaçık görünür.

Bir tohumu düşünelim; tohumun içinde ağaç vardır, ama görünmez.

Tohum yarılp, filizden ağaca akış başlayınca, tohumun içindeki zâhire çıkmış olur.

İşte görünen ağaç, tohumun özünden başka bir şey değildir.

İşte bu âlemin de açığa çıkması, görünmesi, Allah'ın kendinden başka bir şey değildir.

İşte Allah, kendinden kendini zâhire çıkardı.

Bu görünen âlem, onun apaçık zâhire çıkmış boyutudur.

Fakat bu görünen Allah demek, Allah'ı görüneneye kayıt etmek demektir.

Ki bu doğru değildir.

Bu görüneneye, Allah'ın zâhir boyutu demek daha doğrudur.

Ki insanın gördüğü varlığın eşya boyutu, sonsuz evrenlerin bir noktası bile değildir.

Allah'ın, evvel yönü, âhir yönü, zâhir yönü ve bâtın yönü vardır.

Bu dört boyutu anlamak, Allah hakikatini hissetmektir.

Bu görünen âlem O'nun “El Zâhir” esmasının tecellisidir.

Bu âlem; görünen, görünmeyen, evvel, âhir yönüyle O'ndan başka bir şey değildir.

Varlığın sûret boyutu, O'nun zâhir boyutudur.

Zâhir boyutunda her an bir değişim vardır.

İşte Allah'ın zâhir boyutu; varlığın görünen boyutudur.

O'nun zâhir boyutuna; beşer denilir, sûret denilir, Dünya denilir, Evren denilir, Evrenler denilir, tecelliler boyutu denilir.

Görünen her varlık, O'ndan gelir, O'nunla kuşatılır, O'nunla işler, O'nunla O'na döner.

Zâhir boyutunun içinde, bâtın boyutu vardır.

Bu boyutlar evvelden âhire her an akar durur.

İşte özden açığa çıkmış boyuta zâhir boyutu denir.

Tohumun özünden açığa çıkana, ağaç denildiği gibi.

Allah "El zâhir" esmasıyla kendini aşikâr eyler.

Allah "El zâhir" esmasıyla kendini zâhir eyler.

Allah "El zâhir" esmasıyla kendini, kendiyile her an gösterir.

O'nu görende O'dur.

Aynada kişinin kendini gördüğü gibi.

Allah'ta varlık aynasından her an kendini görür.

"Gizli hazine idi, zâhir olmak istedi

Allah kendi özünden, kendini halk eyledi."

"Beşer denen âlemde, zâhir oldu göründü.

Kendinde ne var ise, onu aşikâr eyledi."

Hadîd Sûresi:

1- Göklerde ve yerde ne varsa, Allah'ın tecellileridir. Tüm değerlerin yüce sahibi, tüm varlığa hâkim olan O'dur.

2- Göklerin ve yerin hükümranlığı O'nundur. Hayat verendir ve sınırlayandır ve O bütün her şeydeki kudrettir.

3- Evvel ve sonsuz olan, zâhir olan ve bâtın O'dur ve O bütün her şeydeki ilmin sahibidir.

4- Ki O'dur yerleri ve gökleri, bir intizam bir güzellik içinde yaratan, bütün her yeri saran. Yerin içine ne girer, ondan ne çıkar, gökten ne iner, oraya ne yükselir, her şey O'nun ilmiyledir. Nerede olursanız olun O sizinle beraberdir ve Allah, yaptığınız şeylerden her an hakikatlerini incelikleriyle gösterir.

5- Göklerin ve yerin hükümrânlığı O'nundur ve tüm varlıkta her an işleyen Allah'tır.

6- Geceyi gündüzle birleştirir ve gündüzü geceyle birleştirir ve O gönüllerdeki ilmin sahibidir.

Mülk Sûresi:

1- O Zâtıyla yüce olandır, tüm kâinat O'nun yönetimindedir ve O bütün her şeydeki kudrettir

2- Ki O'dur halk eden, hayat veren ve sınırlayan. Siz hakikatleri anlama içinde olun. Sizden hanginiz hakikatleri anlarsa güzel amellerde olur. O tüm değerlerin yüce sahibidir, mağfiret edendir.

3- Ki O'dur sizleri belli merhalelerle bir yücelik içinde halk eden. Rahmetiyle yaratmasında bir eşitsizlik görmezsin. Haydi, çevir döndür bakışlarını, bir yarık bir çatlak görüyor musun?

4- Sonra tekrar tekrar bakışlarını döndür, incele, bakışlarını kendine çevir, acizliğini ve hiçbir şeyin sahibinin sen olmadığını anla.

5- Yerde ve gökte ne varsa, nûrumuzu yansıtır bir halde sıfatlandırdık ve var olan her şeyi Biz düzenledik. Şeytani haller içinde olan kimse, o hakikatleri anlamaktan uzaktır. Bizi anlayamayıp ötekileştirmenin cehaletinde kalanlara sıkıntılar vardır.

Âl-i İmrân Sûresi:

1- Elif, Lâm, Mîm

2- Allah; ilah yoktur, O vardır, diri olandır, varlığı diri tutan sürüp gidendir.

3- Hakikatleri tüm varlık kitabından sana sunandır. Gerçek olduğunu tüm varlıktaki gücü ile gösterendir. Yasaları ve huzur veren bilgileri sunandır.

4- Önceden beri insanlara yol gösterendir, hakk ile batılı fark edecek şuuru sunandır. Allah'ın âyetlerini görmemezlikten gelip örtenler, daha fazla sıkıntılarda kalırlar. Allah, tüm varlıktaki niteliklerin yüce sahibidir, her varlıktaki gücün sahibidir.

5- Yerde ve gökte bir şey yoktur ki Allah'tan ayrı olsun.

6- Ki O'dur rahîmlerde sizi şekillendirip vücûdlandırıran. Nasıl irade ederse öyle şekil verir. İlah yoktur, O vardır. Tüm varlıktaki niteliklerin yüce sahibidir, tüm varlığa hâkim olandır.

En'am Sûresi:

1- Allah tüm niteliklerinin sahibidir. Ki O'dur gökleri ve yeri halk eden ve karanlıklardan, aydınlığa çıkaran. Böyle iken hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler, kendilerini Rablerine eş tutuyorlar.

2- Ki O'dur sizi özünden halk eden. Sonra belli bir vakit takdir eden ve belirlenmiş vakit O'na aittir. Böyle iken siz şüphelerde kalıyorsunuz.

3- Allah O'dur ki; göklerde ve yerde bulunanları, gördüklerinizi ve göremediklerinizi ilmiyle var edendir. Yaptığınız eserlerdeki ilmin sahibidir.

4- Onlara her varlıktan her an sunulan şeyler bir delildir, onları vücûdlandırıranın delillerindendir. Ancak onlar onu anlamaktan yüz çevirdiler.

97- Ki O'dur her şeyi bir ölçü ile düzenleyen. Sizler o yıldızların ölçüsü ile karada ve denizde, karanlıkta yol bulursunuz. İnsanlar hakikatleri bilsinler diye âyetleri tüm varlıktan en ince ayrıntısına kadar açıklıyoruz.

98- Ki O'dur sizleri tek nefisten var eden. Sonra vücûdlarınızı kararlı bir halde durduran ve vücûdlarınızı bir emanet olarak size sunan. İnsanların iyice anlayıp bilmeleri için âyetlerimizi en ince ayrıntısına kadar açıklıyoruz.

99- Ki O'dur gökten suyu indiren ve onunla her türlü nebatlar çıkaran. Sonra da ondan yeşillikler var eden. Ondanda iç içe geçmiş daneler var eden. Hurma ağacının dallarından sarkmış hurma salkımları var eden. Birbirine benzeyen ve benzemeyen, üzüm, zeytin ve nar bahçeleri var eden. Artık onların olgunlaşmış meyvelerine bakın görün. Muhakkak işte bunların içinde inanan kimseler için elbette deliller vardır.

Tîn Sûresi:

1- Öze ve özden gelen sıfatlara.

2- Sıfatlarla donatılmış insan vücûduna.

3- Emin olunan gönül şehrine.

4- İnsanı Ahsen-i Takvîm üzere halk ettik.

5- Sonra onu tüm saflığıyla kendi dünyasına bıraktık.

6- Bundan sonra ancak iman edenler ve dosdoğru hakk yolunda çalışanlar, işte onlara tükenmeyen karşılıklar vardır.

7- Artık bundan sonra sana yaratılış yasalarını ne yalanlatabilir.

8- Allah hükümleriyle bütün her şeye hâkim olan değil midir?

Bakara Sûresi:

22- Ki O'dur; sizi sıfatlarıyla düzenleyen, yeryüzünü yayıp döşeyen ve gökyüzünü kuran ve gökten suyu indiren, sonra da onunla ürünler çıkartan. Sizler onlardan faydalanırsınız. Artık Allah'a eş koşmayın ve siz bilenlerden olun.

115- Doğu da ve batı da Allah'ındır. Nereye dönerseniz dönün Allah'ın yüzü oradadır. Muhakkak ki bütün her şeyi ilmiyle kuşatan Allah'tır.

255- Allah; O'ndan başka güç yoktur, O vardır. Diri olandır. Varlığı ayakta tutan, sürüp giden diriliğin sahibidir. O'nun yaşı olmaz, uyuması olmaz. Göklerde ne varsa ve yerde ne varsa her şeyin sahibidir. Ki O'dur şefâat eden. Bütün her şeyin varoluşu O'ndandır, O'nun yetkisindedir. Geçmişteki var olan şeyler, gelecekteki var olacak şeyler hep O'nun ilmiyledir. O'nun ilmi olmadan hiçbir şey kavranamaz. Her şey O'nun isteğiyle var olur. O'nun kürsüsü; gökleri ve yeri, her şeyi kuşatmıştır. O, bütün her şeyi muhafaza edendir, O'na zorluk yoktur ve O, ilmiyle yüce olandır, varlığın varoluşunda karar sahibidir.

İhlâs Sûresi: "Anlat: Allah'ın tekliğini, Allah'ın samedliğini, doğmuş olmamasını ve doğurmuş olmamasını, tekliğinde O'nun denginin olmamasını."

MUAŞAKA-SEVİŞMEK

Aşkta birleşmek.

İlâhi aşka erişmek.

Aşkın meşkinde kaybolmak.

Sevgide meşk etmek.

Tüm varlığın birbiriyle olan sevgisinde buluşmak.

Aşkın duygusunda bir olmak.

Senlik benlik içinde olmamak, biz olmak.

Âşıkla maşuğun bir olması.

İki damlanın bir damla olması.

Maşuğun makamında meşk etmek.

Maşuğun nefesinde meşk etmek.

Maşuğun zikrinde kendinden geçmek.

Âşığın her yerde mâşuğunu görmesi.

Cümle varlıktan akan ilâhi terennüme erişmek.

Halk aşk makamıdır.

Hakk mâşuk makamıdır.

Halkın Hakk'ta kaynaşması, birliği, muaşaka-aşk kelime kökünden gelir.

Kelime Uygur kökenli diye bilinir.

Aşk, ışk kelimesinden gelir.

Türkçe kökenli bir kelimedir.

Yûnus Emre'nin "ışkun-aşkın aldı benden beni" ilâhi-sinin orijinal yazılımı şöyledir.

*"İşkun aldı benden beni
Bana seni gerek seni
Ben yanaram dünî günü
Bana seni gerek seni"*

*"Ne varlığa sevinürem
Ne yokluğa yirinürem
İşkunla avınuram
Bana seni gerek seni"*

*"İşkun âşıklar öldürür
'İşk denizine taldurur
Tecellîyle toldurur
Bana seni gerek seni"*

Bu ilâhîde de görüldüğü gibi, aşk "ışk" kelime kökünden gelir.

İşık kelimesi de bu kelimeyle ilintilidir.

Muşaka kelimesi, aşkın ulvî boyutunu ifade eden bir kelimedir.

Maşûğuna vuslat edenler, sevginin, muhabbetullahın, deryasında yok olurlar.

Aşk yokluğun duygusudur.

Muşaka, sevişmek, sevgide kaybolmak anlamındadır.

Sevişmek beden olarak düşünölmemelidir.

Gönölde ilâhi aşkın huzuruna erenler, tüm varlıkla sevişme içinde olurlar.

Tüm varlık, Allah'ın sevgisiyle halk edilmiştir.

Allah'ın sevgisiyle kuşatılmıştır.

Tüm varlık Allah'ın sevgisinde sevişir.

Sevişmek aynı zamanda, birbirine seven kişinin aynı duyguda kaybolmasıdır.

Birbirine ayrılmaz bir duyguyla bağlanmasıdır.

Hücrelerin birbirine bağıllığı gibi, sevgi bağlayıcı bir etkidir.

Her dokunun hücreleri, birbirine aynı frekansta bağılıdır.

Bir bedenin tüm organları bir sevgide kenetlenmiştir.

Sevginin benzer frekansı vardır.

Bu frekansa erenler birbirlerine kenetlenirler.

Seven birinin sevgisine, aşkına, aynı hislerle karşılık vermek aynı sevgide buluşmaktır.

Sevgi, iki bedende birbirine karşılık gelen duyguların birleşimidir.

İki kişinin birbirini eşit derecede, aynılıkla bağlanması sevgidir.

Muaşaka, bir aşkta kaynaşmak, birleşmek demektir.

Sevişmek kelimesi ile benzerlik gösterir.

İki su damlası birleşir, bir damlaya döner.

İşte bu sevişmektir, muaşakadır.

İkinin bir olması muaşakadır.

İşte sevgi öyle ulvî bir duygudur ki her varlıkta Hakk'a nazar ettirir.

İşte ey kardeşim!

Sevginin ulvî duygusuna erişelim.

O ulvî duyguyu gönlümüzde hissedelim.

Sevginin ulvî duygusu, gönülde açan gül bahçelerinden gelen Hakk kokusudur.

O gülün kokusu sevginin kokusudur.

Gönlünden sevgi kokusunu yayanlar çevrelerine huzur verirler.

İlâhi sevgiyi çevremizden hiç eksik etmeyelim.

Sevgiyle sarılalım, saralım.

Gönlümüzdeki sevgi güneşi hiç batmasın.

Doğayı sevelim.

Hayvanları sevelim.

İnsanları sevelim.

Yaşamı sevelim.

İnsan doğanın bir parçasıdır.

Doğa bize suyunu veriyor.

Doğa bize nefesini veriyor.

Doğa bize topraktan yiyeceğini veriyor.

Sevgiyle yaklaşalım.

Ağaçlara sarılalım, teşekkür edelim

Toprağa saygılı davranalım.

Cümle hayvanlara saygılı davranalım.

Gönülleri okşayalım.

Gönüllere umut olalım.

Gönüllere çare olalım.

İhtiyacı olana beklentisiz koşalım.

Sevgiyle koşalım.

Başkasının derdini kendi derdimiz bilelim.

İçimizden öfkeyi atalım.

İçimizden karamsarlığı atalım.

Doğada hiçbir varlıkta karamsarlık yoktur.

Doğada hiçbir varlıkta öfke yoktur.

Gönlümüzü temiz tutalım.

Gönlümüz temiz olduğu müddetçe, oradan sevgi pınarı
akacak.

İyilik yapmaktan vazgeçmeyelim.

Sevindirmekten vazgeçmeyelim.

Çaresize çare olalım.

Hastalara şifa olalım.

Sevginin duygusunu hissedelim, hissettirelim.

Sevginin umudunu hissedelim, hissettirelim.

Bilelim ki sevgi rûhun esintisidir.

Bilelim ki sevgi nefesin sırrıdır.

Allah sevdi yarattı.

Sevgisiyle kuşattı.

Gözün sevgiyle gördü.

Kulağın sevgiyle işitti.

Kalbin sevgiyle attı.

Kanın sevgiyle dolaştı.

Hücrelerin sevgiyle çalıştı.

Bedenin sevgiyle hareket etti.

Sen de sevmekten vazgeçme.

Sevgini yay çevrene.

Yüzünden tebessümü eksik etme.

Çevrene selamı esirgeme.

Biz kendimizi halk etmedik.

Biz bedenimizi şekillendirmedik.

Bizi Halk eden sevgiyle halk etti.

Her varlığı sevgiyle şekillendirdi.

Her an tevekkül içinde yaşayalım.

Her an teslimiyet içinde yaşayalım.

İman makamına erişelim.

Allah'tan emin olalım.

Sevgi Allah'a aittir.

Allah'ın sevgisine erişelim.

O sevgiyi hissedelim.

O sevgiyle sevelim.

Gönlümüzden sevgiyi eksik etmeyelim.

Sevelim, sevillelim.

Îlâhî huzura erişelim.

Çevremize huzur verelim.

Bakara Sûresi 165: "Vellezîne âmenû eşeddu hubben lillâh."

Meâli: "İman eden kimseler Allah sevgisiyle güçlenmişlerdir."

Her an muaşaka duygusuyla hareket edelim.

Gönüller sevişsin.

Rûhlar sevişsin.

Cânlar sevişsin.

Allah sevgisiyle gönüller kuşatılsın.

Kaynaşma sevgiyle olsun.

Mesafelenme sevgiyle olsun.

Ayrılma sevgiyle olsun.

Bak âyette ne güzel bildirilmiş.

"Güzellikle-sevgiyle ayrıl-Hecren Cemilen" (Müzzemmil Sûresi 10)

Müzzemmil Sûresi 10: "Vasbir alâ mâ yekûlûne veh-curhum hecren cemilâ."

Ve isbir : Sabret, bekle,
Alâ mâ yekulune : Dedikleri şeylere, söylüyorlar, yapıyorlar,
Ve uhcur-hum : Hariç, uzaklaş, ayrıl, onlar
Hecran cemîlen : Bir ayrılış, güzel, iyi, hoş, sevgi,

Meâli: “Söylenenlere, sana yapılanlara sabret, bir yerden ayrılacağın zaman güzellikle sevgiyle ayrıl.”

Şu âyetin muhteşem mesajına kulak verelim.

Şu âyeti kâlbem duyalım.

Şu âyeti hayatımıza geçirelim.

Bir yerden ayrılırken, güzellikle ayrılalım, sevgiyle ayrılalım.

Birinden ayrılırken güzellikle ayrılalım, sevgiyle ayrılalım.

Biriyle arkadaşlığımızı bitirme durumuna geldiysek, güzellikle, sevgiyle bitirelim.

Gün gelir duygular düşünceler uyuşmayabilir.

İşte ayrılma günü geldiği zaman, o gün, güzellikle, sevgiyle ayrılalım.

Şartlar gereği eşinden ayrılman mı gerekti, güzellikle ayrıl.

Çalıştığın bir yerden ayrılırken güzellikle, sevgiyle ayrıl.

Gönlünü Allah'ın sevgisine rabıta ederek ayrıl.

Bil ki ayrılıklar da hayır getirir.

Bil ki her ayrılık çok kıymetlidir.

Bil ki her ayrılık yeni bir yolun açılımıdır.

Bil ki her ayrılık, farklı bir dünyaya açılan kapıdır.

Bir yerden, birinden ayrılırken sabret ve güzellikle, sevgiyle ayrıl.

Kâlbini kırsalar da sen kırma.

Seni üzseler de sen üzme.

Sana öfkelenmeler de sen öfkelenme.

Sana kötü sözler etseler de, sen sabret.

Sakın sevgiden düşme.

Sakın güzellikten düşme.

Seni aldatsalar da sen aldatma.

Seninle alay etseler de sen etme.

Sen hep bedenlerin ardını görmeye çalış.

Bedenlerin sahibi olan Allah, bedenlerde işleyişiyle, sıfatlarıyla, zâtıyla her an tecelli etmektedir.

Bunu gör ve bu şuurdan sakın ayrılma.

O zaman senin gönlünde "Hecren Cemilen" âyeti tecelli edecektir.

Ancak o zaman bir yerden, birinden ayrılırken güzellikle, sevgiyle ayrılabilirsin.

Zaman gelir insan, arkadaş bildiğinden ayrılması gerekir.

Zaman gelir insan yıllarca evlendiği eşinden şartlar gereği ayrılması gerekir.

Zaman gelir insan, bir ortamdan ayrılması gerekir.

Ayrılık her zaman, güzellikle olmalı.

Bedenlerin ardında Allah'ın olduğunu bil ve bu duyguyla mesafelen.

Şunu bilelim ki, her ortam her kişi bizlere dersler sunuyor.

Dersimizi iyi alalım, ayrılmak gerektiği zaman da güzellikle ayrılalım.

Yıllarca evli olduğun eşinden şartlar gereği ayrılmak mı icabet etti?

Şartlar seni artık o duruma mı getirdi?

Evlenirken nasıl ki mutlu olarak evlendinse, ayrılırken de sabret ve güzellikle ayrıl.

Evliliğinde elbette güzel duygular yaşadın.

Ama gün geldi şartlar seni ayrılığa sürükledi.

İşte mutlu olduğun o anları unutmadan, yaşadığın güzel duyguları unutmadan “Hecren Cemilen” güzelliikle, sevgiyle ayrıl.

Ayrıldığında eşinin ardından konuşma, onu birine kötüleme, sadece sabret, onun güzel yönlerinden bahset.

Çocukların varsa, sakın onların yanında ayrıldığın eşini kötüleme.

Çocuklarının da hayatını etkileme, onları karamsarlığa ümitsizliğe düşürme.

Çocuklarına muaşaka duygusunu hissettir.

Çocuklarının gönlüne sevişme duygusunu nakşet.

Çevrene bu duyguları hissettir.

Bil ki Allah sevgisi gönüllerde tecelli ederse, kişi her zaman, her durumda, her varlığa, her insana sevgiyle bakar, sevgiyle yaklaşır, sevgiyle davranır.

İşte muaşaka-sevişme duygusu budur.

HAŞYET

Haşyet Allah'a tutulmaktır.

Allah'ta yok olmaktır.

Allah'ta dirilmektir.

O'nunla nefes almaktır.

Her hücrenin O'na bağlı olduğunu bilmektir.

O'na secde etmek, her dâim o secdede durmaktır.

O'na bağlanmak, o bağdan bir an bile olsa kopmamaktır.

Her yerde O'nun cemâlini seyretmektir.

O cemâlde cemâl olmaktır.

O cemâlin kendinden yansıdığını hissetmektir.

Haşyet gönlün titremesidir.

O titreyişin Allah'ın zikri olduğunu bilmektir.

O zikire tutulmak, dâim zikir içinde olmaktır.

Allah'ın yüceliğinde, O'ndan damla olduğunu anlamaktır.

Allah'ın zâtında çarmıha gerilmektir.

Haşyet kelimesi, Allah'ın zâtına karşılık gelen ulvî derinliği olan bir kelimedir.

Haşyet, Allah'ın zâtının karşısında tutulmak, saygıyla secde etmek, varlığından geçmek, kendini unutmak demektir.

Huşu kelimesi de buradan gelir.

Kur'ân'da geçen "haşyet" kelimesini de müellifler genelde, maalesef korku diye çeviriyorlar.

Fâtır Sûresi 28:

Diyanet İşleri Meâli (Eski): Allah'ın kulları arasında O'ndan korkan, ancak bilginlerdir.

Diyanet İşleri Meâli (Yeni): Allah'a karşı ancak; kulları içinden âlim olanlar derin saygı duyarlar.

Diyanetin eski meâlinde “haşyet” kelimesi korku diye meâl edilirken, yeni meâlinde “saygı” diye meâl edilmiştir.

Bu bile çok düşündürücüdür.

Elmalılı Meâli (Orijinal): Ancak Allah saygısını kullarından bilenler duyar.

Elmalılı Hamdi Yazır Meâli: Kulları içinde Allah'tan ancak âlimler korkar.

Elmalı'nın meâlinin orijinalinde “haşyet” kelimesini Elmalı “saygı” diye çevirmiştir.

Ama maalesef Elmalı'nın meâlini kendi anlayışlarına göre sonra tercüme edenler, “haşyet” kelimesini “korku” diye çevirmişlerdir.

Bu yapılan, Elmalı'ya büyük saygısızlıktır.

Fâtır Sûresi 28 âyeti kelime kelime inceleyelim.

Kezalik innema	: İşte böyle, muhakkak,
Yahşâ Allâh	: Huşu, saygı, tevâzu, Allah,
Min abid hi	: Kullarından, kulluğunu bilen o kimseler,
El ulemâu	: Hakikatin bilgisine ulaşanlar, bilgi sahipleri, bilginler,

Meâli: “Muhakkak ki hakikatlerin bilgisine ulaşmış kulluğunu bilen o kimseler, Allah'a karşı saygı, tevazu içindedirler.”

Mü'minûn Sûresi 57:

Diyanet İşleri Meâli (Eski): Rablerinden korkarak titreyenler,

Diyanet İşleri Meâli (Yeni): Rablerinin azametinden korkup titreyenler.

Burada görüldüğü gibi Diyanet'in eski meâlinde de yeni meâlinde de "haşyet" korku diye çevrilmiştir.

Bu âyeti de kelime kelime inceleyelim.

Mü'minûn Sûresi 57: "İnnellezîne hum min haşyeti rabbihim müşfikûn."

İnne ellezîne hum	: Muhakkak o kimseler,
Min haşyet	: Saygı, korku, çekinme
Rabbi-him	: Rab, vücûdlandırıran, onlar,
Müşfikûn	: Şefkat, sevgi, her varlıktaki sevgisi,

Meâli: "Muhakkak bir saygı içinde olan kimseler, onları vücûdlandırıranın sevgisiyle hareket ederler."

Burada da çok güzel bir şekilde belirtildiği gibi, kendini vücûdlandırıranın kim olduğunu bilenler haşyet makamına ereceklerdir.

Tâ-Hâ Sûresi 3:

Diyanet İşleri Meâli (Eski): Ancak Allah'tan korkanlara bir öğüt...

Diyanet İşleri Meâli (Yeni): Ancak (Allah'ın azabından) korkacaklara bir öğüt (bir uyarı) olsun diye indirdik.

Bu âyeti de kelime kelime inceleyelim.

Tâ-Hâ Sûresi 3: "İllâ tezkireten li men yahşâ."

İlla tezkireten : Ancak, öğüt, anlamak, anmak, hatırlamak, tekrarlamak

Li men yahşâ : Kimse için, saygı duyan, huşu, alçak gönüllü, tevâzu,

Meâli: “Ancak düşünüp hakikatleri anlaman, tevazu, saygı içinde olan kimselerden olman için sunduk.”

Burada da belirtildiği gibi sunulan bilgiler, öğütler, kişinin saygıya, tevâzuya ulaşması içindir.

Allah’tan korkması içinde değildir.

Enbiyâ Sûresi 28:

Diyanet İşleri Meâli (Eski): Allah, onların yaptıklarını ve yapmakta olduklarını bilir. Onlar Allah’ın hoşnut olduğu kimseden başkasına şefaath edemezler; O’nun korkusundan titrerler.

Diyanet İşleri Meâli (Yeni): Allah, onların önlerindeki de arkalarındaki de (yaptıklarını da yapacaklarını da) bilir. Onlar, O’nun razı olduğu kimselerden başkasına şefaath etmezler ve hepsi O’nun korkusuyla titrerler.

Şimdi bu âyeti de kelime kelime inceleyelim.

Enbiyâ Sûresi 28 : “Yalemu mâ beyne eydîhim ve mâ halfehum ve lâ yeşfeûne illâ li men irtedâ ve hum min haşyetihî muşfikûn.”

Yalemu : Bilir, ilmin sahibi, ilmiyle var eden,

Mâ beyne eydîhim : Ne, şey, önlerinde olan bir güçle hareket eden,

Ve mâ halfe hum : Ne, şey, onların arkalarında olan,

Ve lâ yeşfeûne : Yok, şefaath, şefaath bulamaz,

İllâ li men irtedâ : Ancak, benimseme, kucaklama, arzu duyma,

Ve hum min : Onlar, sevgi, saygı, dehşet, en derin
haşyethi sevgi,
Müşfikûn : Huzur, saygı, sevgi, şefkat, en derin
saygı,

Meâli: “Hakikatleri anlamak isteyen başkası şefaât bulamaz ve onlar önlerinde ve arkalarında ne varsa her şeyi ilmiyle var edenin Allah olduğunu bilirler ve onlar her zaman çevresine karşı sevgi içinde, saygı içindedirler.”

İşte incelediğimiz zaman anlıyoruz ki “haşyet” kelimesini korku olarak çevirmek doğru değildir.

Haşyet, derin sevgi içinde olmak demektir.

Huşu; haşye, haşyet, haşin kelimeleriyle bağlantılıdır.

Haşyet; tutulup kalmak, kendinden geçmek, kendini unutmak, yere yığılmak, yok olmak, boyun eğmek, teslim olmak demektir.

Damlaların birleşerek birbirinde yok olması, haşyettir.

Haşyet, sevgiden, aşktan daha derin bir duygudur.

Haşyet, Allah’ın yüceliği karşısında kendini unutmaktır.

Haşyet, Allah’a tutulmaktır, hiç kırpırdıyamamaktır.

Haşyet, hayranlığın, hayretin duygusudur.

Haşyet, ben duygusundan uzaklaşmak, “her dâim sen” duygusuyla yaşamaktır.

Haşyet, “her şey sensin” duygusudur.

Haşyet, “İllâ Sen” diyebilmektir.

VEFÂ SEVGİ ŞEFKAT İLİŞKİSİ

Vefâ, sevgi ve şefkat birbirini tamamlayan makamlardır.

Vefâ ve vefât birbirine bağlı makamlardır.

Vefât, Allah'a vefâ içinde teslim olmanın makamıdır.

Vefâ makamına gelen, sevgi makamına erişecektir.

Sevgi makamına erişen her zaman vefâ içinde olacaktır.

Vefâ ve sevgi makamına erişen, şefkatli olacaktır.

Müşfik kimse olacaktır.

Vefâlî olmak, sevginin duygusudur.

Vefâlî olmak, sadâkatin duygusudur.

Vefâlî olmak, Allah'ın dostluğuna sığınmaktır.

Allah'da vefât edenler, vefâ makamına erişeceklerdir.

Allah'da vefât etmek, Allah'ın ulviyetinin karşısında kendine zerre kadar bir şey nispet etmemektir.

Allah'da fenâfillah makamına erenler, vefât ederler.

Onların vefâsı öyle güçlüdür ki Allah'a tastamam teslim olurlar.

Âl-i İmrân Sûresi 55: "İz kâlellâhu yâ îsâ innî muteveffike."

Meâli: Allah bildirdi: "Yâ İsâ! Bütün her şeyinle bana teslim ol."

Âl-i İmrân Sûresi 57: "Ve emmellezîne âmenû ve amilûs sâlihâti fe yueffîhim."

Meâli: "İman edenler ve sâlih âmelde olanlar vefâlıdır."

Vefâ makamına erişenler ilâhi sevgiye erişeceklerdir.

Vefâ, Allah'a her şeyiyle teslimiyetin adıdır.

İlâhi sevgiye, ancak Allah'da vefât edenler erişeceklerdir.

Allah'ta vefât etmek, O'nda dirilmektir.

Allah'a vefâlı olan, Allah'tan gelen tüm mahlukâta sevgiyle saygıyla davranacaktır.

İşte bu sevgi ve saygı, şefkat duygusunu getirecektir.

Vefâlı olmak; ilâhi sevgiyle aramanın, sormanın, sarılmanın duygusudur.

Vefâlı olmak; sevgi içinde, saygı içinde davranmanın duygusudur.

Vefâlı olmak; kendine yapılan hiçbir iyiliği unutmamak, başkasına yaptığın iyiliği unutmaktır, orada burada bahsetmemektir.

Vefâlı olmak; her varlığın yaşam hakkına, yaşam çevresine zarar vermemektir.

Vefâlı olmak; komşun aç iken ona koşturmaktır, sıkıntısı var iken sıkıntısını çözmeye çalışmaktır.

Vefâ, bedenlerin ardında Hakk'ın olduğunu bilerek hareket etmektir.

Vefâ, sevgini eksik etmeden ve hiçbir şey beklemeden koşturmaktır.

Dostluğunu, arkadaşlığını her zaman göstermektir.

İlgili davranmak, alâkadar olmaktır.

Vefâ, ne olursa olsun, ilginin alâkanın koparmamaktır.

Vefâ, bıkmadan iyilik yapmaktır.

Vefâ, benim senin kavgasına girmemektir.

Vefâ, "mülkün sahibi Allah, biz emanetçisiyiz" diyebilmehtir.

Vefâ, bizlik şuurunda yaşamaktır.

Vefâ, kötülükten kaçınmak, zulme engel olmaktır.

Vefâ, bir ihtiyacı olana koşmak, ona yardım etmektir.

Vefâ, ziyaret etmek, hâl hatır sormaktır.

Yaşlıları ziyaret etmek, onların gönüllerini almak, onların ihtiyaçlarını gidermektir.

Vefâ, öğretmenlerini, dostlarını aramaktır, ziyaret etmektir.

Vefâ, iyiliği karşılık beklemeden yapmaktır.

Vefâ, sevap beklemeden yardım etmektir.

Vefâ, anneni, babanı, kardeşlerini, akrabalarını arayıp sormak, onlara ilgiyle, şefkatle davranmaktır.

Hasta olanı ziyaret etmek, onu mutlu etmektir.

Onun iyileşmesi için, onun güçlü olmasını hissettirmektir.

İkramda bulunmak, hediyeleşmektir.

Hazreti Muhammed, ihtiyar bir kadına ikramda bulundu.

Bunu görenler sebebini sordular.

O da dedi ki: "Bu kadın Hazreti Hatice hayatta iken bize gelir giderdi."

Ve devam etti: "Ahde vefâ imandandır."

Vefâ, unutmamaktır, gönül almaktır, gülümsemektir, huzur vermektir.

İnsan asla vefâyı unutmamalıdır.

Her zaman vefâlı olmalıdır.

Allah'a vefâlı ol.

Anne babana vefâlı ol.

Eşine ve evlatlarına karşı vefâlı ol.

Dostlarına, akrabalarına, komşuna vefâlı ol.

Kardeşlerine vefâlı ol.

Çevrendeki kimselere karşı vefâlı ol.

Ülken için vefâlı ol.

Meslek alanında vefâlı ol.

Çevrende olan hayvanlara ve bitkilere vefâlı ol.

İhtiyarlara karşı vefâlı ol.

Hiç unutmama bir gün gelecek sen de yaşlanacaksın.

Bir tebessüm edeni, bir ziyaret edeni arayacaksın.

Elini öpecek, koşup sana gelip sarılacak torunlar,
çocuklar, akrabalar bekleyeceksin.

Birbirimizi arayıp sormanın o ulvî duygusu olan vefâyı
toplum olarak neden unuttuk?

Karşılıksız koşmayı neden unuttuk?

Hangimiz üzerimizde emeği olan kişileri arayıp soru-
yoruz, gönül alıyoruz?

Oysa vefâ hepimizin ihtiyacı olan bir duygu.

Karşılık beklemeden, hangimiz koşuyor, hâl ve hatır
soruyoruz?

Bir tanıdığımızın başına bir sıkıntı geldiğinde, ona
koşup gidiyor muyuz?

Hemen “yardım için ne yapabilirim” diyebiliyor muyuz?

İyi günde koşmak değil, dostunun başına kötü bir şey
geldiğinde, bir sıkıntıya düştüğünde koşup gitmektir maksat.

Şefkatli olabilmektir.

Arayıp, sorabilmektir.

Derdine çare olmaktır.

Şefkat, korumaktır, sarmalamaktır.

Gerçek dostluğu gösterebilmektir.

Şefkatli olan vefâlıdır.

Şefkatli olan müşfik kimsedir.

Annenin evladını sarmalaması, onu korumak için
cırpınması, şefkat duygusunun göstergesidir.

Sevgi saygı şefkat iç içe olan duygulardır.

Yapılan iyiliği unutmamaktır vefâ.

Kendine yapılan her türlü olumsuz davranışa karşı, olumlu davranmaktır.

Şimdi vefâlı olmayı ince ince açalım.

Önce “Allah’a vefâlı olmak nedir?” düşünelim:

“Takva ve vefâ nedir?” anlamaya çalışalım.

Vefâlı olmak, takva makâmına erişenlerde gelişen bir duygudur.

Takva, Allah’ın ulviyetinin yanında kendine varlık nisbet etmemektir.

Takva Allah’a ortak koşmamaktır.

Takvalı olan vefâlı olur.

Takva sahipleri Allah’a karşı vefâlıdırlar.

Allah’a vefâlı olmak, ona ortak koşmamaktır.

İbrâhîm’in dediği gibi; “mâ ene minel müşrikîn-ben ortak koşan değilim” diyebilmektir. (En’âm Sûresi 79)

Allah’a vefâlı ol ki, gurura, kibire düşme.

Allah’a vefâlı olmak, O’nu bilmek, O’nu tanımak, O’na tevekkül ve teslimiyet içinde olmaktır.

Allah’a vefâlı olan, “kulluk nedir?” çok iyi bilir.

Ve her an kulluk şuuru ile yaşar.

Her varlığın özünde Hakk vardır şuuruyla yaşar.

Ve varlığa o şuurla davranır.

Allah’a vefâlı olmak, ezanda günde 20 defa okunan “eşhedü-şahit olmak” boyutuna erişebilmektir.

Her varlıkta onun tecellileriyle O’na şahit olmak, her yerde O’nun vechîni görmeye kapılar açar.

Allah'a vefâlı olmak, O'nu bilip, O'na teslimiyet içinde olmaktır.

Her yerde O'nun vechîni görerek hareket edebilmektir.

Allah'a vefâlı olan, O'nun var ettiği tüm varlığa vefâlı davranır.

İnsan her zaman Hazreti İbrâhîm gibi sormalı, hakikati aramalıdır.

Allah'a şahit olmayan, O'na teslimiyet içinde olmayan kimse, vefânın ne olduğunu bilemez.

İnsan, mutlaka varlığın var oluş hakikatini araştırmalıdır.

İnsan, Allah'ı tanımadan O'na ârif olmadan, O'na karşı vefâlı olmanın ne olduğunu bilemez.

Sevgiyle saygıyla olan davranış, Allah'a vefâlı olmanın davranışdır.

Allah'ın sevgisini içinde hisseden:

Hiçbir varlığa zarar veremez.

Kâlb kıramaz

Kırılrsa da kırmaz.

O, alıp verdiğimiz her nefeste bizimleydi, bizden ayrı değildi.

Biz de son nefesimize kadar O'nu hep hatırlamalı ve kulluk şuurundan ayrılmamalıyız.

İşte insan Allah'a vefâlı olmalıdır.

Vefâlı olmalı ki O'nun ulviyetinin yanında kendine varlık nispet etmesin.

Vefâlı olmalı ki O'na ortak koşmasın.

O'nun hakikatlerine uysun.

O'nun ilminden ayrılmasın.

Allah'a vefâlı olan kulluğunu bilir.

Kendine asla yücelik nispet etmez.

Bâtıla sapmaz.

Kibre düşmez.

Şirk koşmaz.

Kötülük nedir bilmez.

Salih kimsedir.

Hayırlı kimsedir.

İhlâslı ve samimi bir kimsedir.

Allah'a layık bir kuldur.

Allah'ın yüceliğine teslim olmuştur.

O'na tevekkül ve teslimiyet içindedir.

İslâm hakikatine erişmiş ve Müslüman olarak yaşamını sürdürür.

Allah'ın halk ettiği tüm varlığa karşı sevgi ve saygı içindedir.

İşte tüm bunlar Allah'a vefâlı olmanın durumudur.

Zümer Sûresi 38: "Kul hasbiyallâh aleyhi yetevakkelul mutevekkilün."

Deki: "Allah bana yeter, tüm her şeyimle O'na teslim oldum, O'na sığındım, O'na tevekkül içindeyim."

İnsan, Allah'ın kendine yeteceğini bilmeli ve her an O'na teslimiyet içinde olmalı.

İşte Allah'a vefâlı olmanın duygusu budur.

Bu duyguyla yaşayanlar Allah'a vefâlı olanlardır.

Zümer Sûresi 66: "Belillâhe fabud ve kun mineş şâkirîn."

Meâli: "Öyleyse sadece Allah'a kul ol ve her an O'na şükür içinde ol."

Allah'a vefâ O'na kulluk etmek ve her an şükür içinde olmaktır.

Allah'a vefâ içinde olanlar, şükür ehlidirler.

Tüm lütufların, tüm yüceliğin, Allah'a ait olduğunu bilirler ve şükür içinde olurlar.

Vefâlı olanların gönülleri sevgi ile donanır, dilleri gönül okşayıcıdır.

Dillerden akan sözler ilim ve edeb üzeredir.

Atalarımız ne güzel söylemiş; “kişi dilinin altında gizlidir.”

İnsanın ağzından ne söz çıkıyorsa kişi odur.

Erdemli kişi ağzından çıkan sözlerle kendini belli eder.

Onların ağzından çıkan sözlerde gönül kırıcı sözler yoktur.

Onlar, özür dileyecek bir davranışta bulunmamaya çok dikkat ederler.

Özür dilemek erdemlilik değildir.

Özür dilemeyi gerektirecek şeyi yapmamak erdemliliklerdir.

Hazreti Muhammed ne güzel söylemiş; “Özür dilemeni gerektiren bir sözü söyleme.” (İbn-i Mâce, Zühd, 15)

Beled Sûresi 9: “Ve lisânen ve şefeteyn-dil ve dudaklara verdik.”

Dudaklarını açtığında, dilinden hangi sözler dökülecek?

Ağzından hangi sözler akacak?

Ağzından akan sözler senin Salih insan mı, zalim biri mi olduğunu belirleyecek.

Ağzından çıkan sözler hayırlara mı vesile oluyor?

Ağzından çıkan sözler; fitneliğe, fesathığa, fâsıklığa, ayrımcılığa, kibire, yâni kötülüğe mi vesile oluyor?

Müslüman diliyle ve yaşantısıyla belli olur, yaptığı ibadetlerle değil.

Müslümanın dilinde dedikodu çekiştirme olmaz. (Hucurât Sûresi)

Müslümanın dilinde, alay etme, hor görme olmaz.
(Hucurât Sûresi)

Müslümanın dilinde ayrımcılık, yargılama, fitnelik, fesatlık olmaz. (Bakara Sûresi 191)

Müslümanın dilinde cana kıymak ile ilgili algılar olmaz.
(En'âm Sûresi 151)

Müslümanın dilinde insanların eksiğini aramak, hatalarından bahsetmek, gizli yönlerini araştırmak olmaz.
(Hucurât Sûresi)

Müslümanın dilinde, övünmek, büyüklenmek olmaz.
(Lokman Sûresi)

Müslümanın dilinde, gösteriş, caka satma, şan, şöhret, dünya süsü, para, mal, mülk olmaz. (Hûd Sûresi)

Müslümanın dilinde, bölücülük, ayrımcılık, öteki görme, olmaz. (Rûm Sûresi.)

Müslümanın dilinde hep hayra dayalı, iyilik getiren, sevgiye kapı açan sözler olur. (Rûm Sûresi)

Müslümanın dilinde, ıslah edici, ara bulucu, barıştırmacı, sözler olur. (Â'râf Sûresi)

Bir gün Muâz bin Cebel, Hazreti Muhammed'e sordu.

"Ya Muhammed! Sen bizden önce vefât edersen, Sen'den sonra hangi ibâdetleri yapalım?"

Hazreti Muhammed sustu cevap vermedi.

Muâz bin Cebel: "Allah yolunda cihâd mı edelim?" diye sordu.

Hazreti Muhammed: "Allah yolunda cihâd güzel şeydir; ama insanlar için bundan daha hayırlısı vardır" buyurdu.

Muâz Bin Cebel: "Yâni oruç tutmak, zekât vermek mi?"

Hazreti Muhammed: "Oruç tutmak, zekât vermek de güzeldir."

Muâz bin Cebel insanın yaptığı tüm ibadetleri sayıp döktü.

Hazreti Muhammed her seferinde: “İnsanlar için bundan daha hayırlısı vardır” buyuruyordu.

Muâz bin Cebel: “Anam-babam Sana kurban olsun, insanlar için bunlardan daha hayırlı olan nedir?” diye sorunca.

Hazreti Muhammed: “Hayır konuşmayacaksa susmak” buyurdu. (Hâkim, IV, 319/7774)

İşte insan, hayr üzere, iyilikler üzere, sâlih ameller üzere olmalıdır.

Bunun içinde insan sevginin, saygının, şefkatin duygularına erişmelidir.

Şefkatli olmalıdır.

Sevgi dolu olmalıdır.

Samimi olmalıdır.

Saygı dolu olmalıdır.

Sadık olmalıdır.

Dürüst olmalıdır.

Mütevâzi olmalıdır.

Sevecen olmalıdır.

Kucaklayıcı olmalıdır.

Koruyucu olmalıdır.

Yardımsever olmalıdır.

Önce kendine şefkatli olmalıdır.

Sonra çevresine şefkatli olmalıdır.

Doğaya, hayvanlara şefkatli olmalıdır.

Ahzâb Sûresi 72: “Eşfekne-Şefkatli ol.”

“Şefkat, rahmet duygusunun kuşatıcılığıdır.”

Merhametli olmalıdır.

Sevgi, saygı içinde olmalıdır.

Gönül yolunda sadık olmalıdır.

Kimsenin canını yakmamalıdır.

Kimseyi üzmemelidir.

Kimseye gözyaşı döktürmemelidir.

Asla incitmemelidir.

Şefkat duygusuyla yaşamalıdır.

Gaddar olmamalıdır.

Gönlü nazik olmalıdır.

Kırıcı olmalıdır.

Dili tatlı olmalıdır.

Umut olmalıdır, şifa olmalıdır, moral olmalıdır.

Alçakgönüllü olmalıdır.

Anlayışlı olmalıdır.

Sevgi, saygı, şefkat ehli merhametlidir.

Şefkat ehli dürüştür.

Şefkat ehli koruyucudur.

Şefkat ehli duygu yüklüdür.

Şefkat ehli samimidir.

Şefkat ehli ihlâslıdır.

Şefkat ehli tevekkül sahibidir.

Şefkat, gönüllere dokunmaktır.

Şefkat, huzur vermektir, mutlu etmektir.

Şefkat, dertlinin derdine derman olmaktır.

Şefkat; kuşatma, koruma, sarmalama, hissetme, her an bir olma duygusudur.

Şefkat, annenin bebeğine sarıldığı gibi, rahmet duygularının bedenleri kuşatmasıdır.

Kelime "Şef" kelimesinden gelir.

Tüm âlemin Şef'i, Hâkimi, Lideri, Sultanı Allah'tır.

Allah her bir varlığı, tecellileri ile sarmalar, korur.

Allah her bir varlığı, ehâdiyet esmasıyla ihâta eder, yâni birliğiyle kuşatır.

Sevgi, rûh makamından gelen duygudur.

Aşk, nûr makamından gelen duygudur.

Şefkat, ulûhiyet makamından gelen duygudur.
Şefkat, her varlığın Allah'ın ulûhiyeti ile sarılıp, kuşatılmasıdır.
Şefkat, merhametin geldiği kaynaktır.
Gönüllerde birliğin doğuşudur.
Şefkat ehli, birlik şuuruyla hareket eder.
Onun için karşısındaki kişinin her şeyini hisseder ve koruma duygusu çok yüksektir.
Şefkat ehli anlayışlıdır.
Şefkat ehli, karşısındaki kişiyi anlamak için samimiyetle dinler.
Şefkat ehli, asla kimseyi yargılamaz, ötelemez.
Kimseye hâkir bakmaz.
Her bir varlığa, o varlığın fitratına göre davranır.
Şefkat ehli, çevresine hep iyilik için koşar.
İnsanların derdi, acısı, sıkıntısı bitsin ister.
Kimsenin kâlbini kırılmasını istemez.
Derdli olanların derdini koşturmak için çırpınır.
Çevresinde olan tüm varlığa karşı duyarlıdır, ilgilidir.
İnsan makamı şefkat makamıdır.
İnsan makamı tüm varlığa karşı merhametli olmanın makamıdır.
Şefkat ehli, her an çevresine merhamet içinde davranır.
Çevresine sevgi sunar, huzur sunar, merhamet sunar.
Allah bizleri, birbirimize merhamet içinde davranalım diye yarattı. (Enbiyâ Sûresi 107)

SEVGİ SAYGI ŞEFKAT EHLİ HÂBİL GİBİ SÖYLER

Sevgi makamına erişmek...

Sevgiyle söylemek...

Hâbil makamından söylemek...

Hâbil gibi söylemek...

Gönlünü Allah’a rabıta ederek söylemek...

Allah’a tevekkül içinde olarak çevresine davranmak...

Sevgiyi gönlünden düşürmemek...

Saygıdan uzaklaşmamak...

Şefkat içinde davranmak...

Şefkatla söylemek...

Bu duygularla söylemek, ancak Hâbil makamına erişmekle mümkündür.

Hâbil olmakla mümkündür.

Mâide Sûresi 28: “Lein besadte ileyye yedeke li taktulenî mâ ene bi bâsitin yediye ileyke li aktulek innî ehâfullâhe rabbel âlemîn.”

Meâli: “Eğer sen beni öldürmek için gelirsen, ben tüm varlığı vücûdlandırıran Allah’a saygımdan dolayı seni öldürmek için gelmem.”

Kâbil, Hâbil’i öldürmek için geldiğinde, Hâbil böyle söyledi.

Nasıl bir duygudur bu!

“Allah’a saygımdan dolayı, ne sana ne kimseye asla zarar veremem.”

“Sana zarar vermek için sana gelemem.”

“Sana zerre kadar zulüm edemem.”

“Sen beni öldürmek için gelsen de ben sana o niyetle gelemem.”

“Ben sana kötü niyetle bakamam.”

Bunlar nasıl duygulardı?

Bunlar nasıl söylemlerdi?

Evet, Hâbil gibi söyleyebiliyor muyuz?

Hâbil’in makamına erebiliyor muyuz?

Hâbil neden öyle söyledi, anlayabiliyor muyuz?

Hâbil’in duygu düşünceleri nasıl oluştu?

Kâlbimizde Hâbil’i hissedebiliyor muyuz?

Hâbil olmak kolay değildir.

Muhabbetullah makamına ermek kolay değildir.

Gönlünde bu kadar yüce bir sevgiyi taşıyabilmek kolay değildir.

Hâbil gibi söylemek hiç kolay değildir.

Evet, şimdi düşünelim!

Duygularım ve düşüncelerim Hâbil gibi olabilir mi?

Ben de Hâbil gibi söyleyebilir miyim?

Hâbil’in makamına erebilir miyim?

Hâbil kimdir anlayabilir miyim?

Düşünelim, derin derin düşünelim.

Sana biri gelse dese ki: “Şu kişi senin hakkında şöyle şöyle dedikodu yapıyor.”

“Ne yaparsın, ne düşünürsün?” bir düşün.

Hâbil kimdir Kâbil kimdir iyi anlayalım.

Mâide Sûresi 27: “Onlara Âdem’in oğullarının hakikatlerinden bahset. Hani onlar Hakk’a yakınlığı anlamak için bir yakınlık içinde olmuşlardı. Onlardan birinin hareketleri uygun, diğerinin uygun değildi. Dedi ki: Seni mutlaka öldüreceğim. Diğer dedi ki: Doğrusu ben sadece Allah’a yönelir, fenalıklardan sakınırım.”

Âdem’in oğullarından maksat Hâbil ve Kâbil’dir.

Burada Hâbil ve Kâbil boyutu iyi bilinmelidir.

Hâbil ve Kâbil’i dışarıda iki kişi olarak düşünmeyelim.

Her ikisini de kendimizdeki duygular olarak düşünelim.

Hâbil’i içimizdeki sevginin, saygının, kardeşliğin boyutu olarak düşünelim.

Kâbil’i ise içimizdeki kibir, benlik, zalimlik duyguları olarak düşünelim.

Unutmamak gerekir ki Hâbil Kâbil kıssasında her ikisi de aynı Allah’a inanıyorlardı.

Lâkin birinde tevâzû vardı, diğerinde kibir ve kıskançlık.

Birinde teslimiyet vardı, diğerinde öfke ve kin.

Birinde sîretsel bakış vardı, diğerinde sûretsel bakış.

Her ikisi de aynı Allah’a inanıyorlardı.

Peki, yeterli miydi inanmak?

Neydi inanmak, neydi iman etmek?

Neydi sözde kalmak, neydi şâhit olmak?

İnanmak değildi maksat, şâhit olmaktı, hissetmekti, her an muhabbetullah teslimiyetiyle yaşamaktı.

Birinin inancı kendi çıkarı içindi.

Diğerinin inancı sadece Allah içindi.

Kâbil; kötülüğün, zulmün, kıskançlığın, öldürme duygusunun oldu yedi.

Hâbil; teslimiyet boyutu idi, kulluk boyutu idi, nafile boyutu idi, nefes boyutu idi, sevgi boyutu idi.

Hâbil duygusunda, sevgi duygusu vardı, şefkat duygusu vardı.

Evet, Hâbil olmak elbet kolay değildir.

Arınmak, temizlenmek, şâhit olmak elbet kolay değildir.

Hakk üzere bakmak, her baktığında Hakk’a nazar etmek elbet kolay değildir.

Akıllar değişmeden, bakışlar değişir miydi hiç?

Hakikate ermeden, davranışlar değişir miydi hiç?

Hâbil olmak kolay mıydı hiç?

Hâbil gibi söylemek için; teslimiyet şarttı, tevekkül şarttı, Tevhîd şuuru şarttı.

Hâbil olan, zerre kadar zarar vermeyi düşünür mü hiç?

Onun için Hâbil Kâbil’e öyle söyledi:

“Eğer sen beni öldürmek için gelsen de, ben seni öldürmek için gelmem.”

Yâni “Sen bana zarar vermeyi düşünsen de, ben sana ve hiçbir varlığa zarar vermeyi düşünemem”

Çünkü Hâbil her vücûdu tutanı biliyordu.

Vücûdun sahibini görüyordu.

Hakk ile Hakk’a nazar ediyordu.

Hâbil olan öyle söylerdi ve Hâbil öyle söyledi.

Peki sen, Hâbil gibi söyleyebilir misin?

Hâbil makamını hissedebilir misin?

Gel, Hâbil gibi söyle.

Gel, Hâbil gibi bakmanın hikmetine er.

Gel, Hâbil gibi söylemenin sırrına er.

Biri sana iftira atsa da Allah’a havale et, hiç karşılık verme.

Gel Hâbil gibi söyle;

“O benim hakkımda dedikodu yapsa da, ben onun hakkında dedikodu yapmam” de.

“O beni kötülese de ben onun kötülemem” de.

“O beni hor görse de ben onu hor görmem” de.

“O bana zarar verse de ben ona zarar vermem” de.

“O benim arkamdan konuşsa da ben onun ardından konuşmam” de.

“Onun içinde kıskançlık olsa da benim içimde olmasın” de.

“O bana zarar vermek için gelse de ben ona zarar vermek için gidemem” de.

Evet, Hâbil gibi ol ve Hâbil gibi söyle.

Bil ki Hâbil olmanın sırrı:

Elhamdulillâhi rabbil’alemin makamına ermekte gizlidir.

İslâm şuuruna ulaşmakta gizlidir.

Merhamet makamına ermekte gizlidir.

İlâhî sevgiye ulaşmakta gizlidir.

Gel, içindeki Kâbil’i bitir.

Gel, içindeki Hâbil’i ortaya çıkar ve Hâbil gibi yaşa.

Hâbil, Allah’a olan saygısından dolayı ne güzel söyledi.

“Ben Allah’a olan saygımdan dolayı sana zarar vermek için sana gelemem.”

Peki, biz böyle söyleyebilir miyiz?

“O bana öldürmek için gelse de ben kimseyi öldürememem.”

Böyle söyleyebilmek için gönülde Allah olması gerekir.

“O bana gıybet etse de ben edemem.”

“O bana fesatlık yapsa da ben yapamam.”

“O benim eksikliği, gediğimi arasa da ben onunkini aramam.”

Evet, bir düşün ben böyle söyleyebilir miyim diye!

Bu duyguyla hareket edebilir miyim diye!
Hâbil olan; her varlıkta varlığını sahibini görendi.
Hâbil olan; Allah hakikatine erendi.
Hâbil olan; varlığa varlık olarak değil, bir elbise olarak bakandı, elbisenin içindeki sahibini görendi.
Hâbil gibi söyleyebilmenin sırrında, her varlığın ardında varlığın sahibini görmek vardı.
Varlığın birbiriyle olan birlik bağını görmek vardı.
Kulluk şuuru vardı.
Kardeşlik şuuru vardı.
Evet, Hâbil olmak elbet kolay değildir.
Arınmak, temizlenmek, şahit olmak elbet kolay değildir.
Hakk üzere bakmak, her baktığında Hakk'a nazar etmek elbet kolay değildir.
Kolay mıydı böyle söylemek?
Hâbil olan söyleyebilirdi ancak.
Her vücûdda vücûdun sahibini gören söyleyebilirdi ancak.
İşte Hâbil olan söylerdi ancak.
Biri sana iftira atsa da Allah'a havale et, hiç karşılık verme.
Evet, bir düşünelim, böyle olabilir miyim diye?
Hâbil gibi bakabilmek gerekir.
Hâbil gibi söyleyebilmek gerekir.
"Ben tüm varlığı vücûdlandırıran Allah'a saygımdan dolayı..." Hâbil böyle söyledi.
Her varlıkta Allah'a nazar eden bir kimse, birine zarar verebilir mi?
Zerre kadar bir zulüm içinde olabilir mi?
Önemli olan Hakk nazarı ile bakmaktır.
Hâbil, Kâbil'e Hakk nazarı ile baktı.
Onun için Kâbil'e kötülük yapmak aklına bile gelmedi.

Hakk nazarıyla bakanın aklına hiç kötülük gelir mi?
Hâbil gibi bakan, Hakk'tan gayri görebilir mi?
Ey kardeşim! Hâbil gibi bak.
Hakk nazarıyla bak.
Varlığın özüne bak.
Buzun buzluğunda kalma.
Aslı olan suyu gör.
Karın karlığında kalma.
Özü olan suyu gör.
Kar erir aslı olan suya döner.
Varlığın sûretinde kalma.
Aslı olan Hakk'ı gör.
Hepimiz Hakk'tan geldik.
Hepimiz Hakk ile beraberiz.
Asla O'ndan ayrı değiliz.
Her an O'nunlayız.
Tenimiz O, cânımız O.
Nefesimiz O, kanımız O.
Her şeyimiz İllâ O.
"Lâ ilâhe İllâ Hû"
O'ndan gayri hiçbir şey yok.
Zâhir olan, Bâtın olan O'dur.
Ayrı görme kardeşim.
Kesrette kalma kardeşim.
Hâbil gibi bak.
Varlığı vücûdlandırıran Allah'tır şuuruyla bak.
Senlik benlik kavgasına girme.
Öteki görme, hor bakma kardeşim.
Yoksa Kâbil durumuna düşersin.
Birlik şuuruyla bak.
Hepimiz aynı ağacın yaprakları gibiyiz.

Hepimiz Allah'ın zâtına bağlıyız.
Hepimiz Allah ile beraberiz.
Her varlık O'nunla sarılıdır.
Her varlıkta Zâtıyla tecelli eden O.
Sıfatlarıyla kuşatan O.
Hiçbir varlık diğerinden üstün değildir.
Düşük de değildir.
Her varlık Hakk'ın zâtının tecellisidir.
Her varlığa Hakk nazarıyla bak.
Halk'ta Hakk'ı gör.
Sûretin Özünü gör.
İnsanları inançlarına göre ayırma.
İnsanları ibadetlerine göre ayırma.
Hiç kimsenin ibadeti diğerinden üstün değil.
Herkes kendi duygusuna göre ibadet eder.
Hepimiz O'nun kuluyuz.
Denizin damlaları gibi, O'na bağlıyız.
Hazreti Muhammed ne güzel söylemiş:
"Ey insanlar! Rabbiniz birdir. Babanız da birdir."
"Hepiniz Âdem'in çocuklarısınız, Âdem ise topraktır."
"Arabın Arap olmayana, Arap olmayanın da Arap
üzerine üstünlüğü yoktur."
Yûnus Emre ne güzel söylemiş:
"72 millete Hakk nazarıyla bak."
Gördüğün her şey gün gelecek helâk olacaktır.
O'nun Zâtından gayrı kalmayacaktır.
Gel Hakk nazarıyla bak.
Gel özü gör.
Dolu, kar, buz, çiğ hepsi sudur.
Gel her şeyin özünü gör.
Kasas Sûresi 88: "Kullu şeyin helâkun illâ veche hu."

Meâli: “Bütün varlık gelir geçer, aslı olan O’nun zâtına döner.”

İşte Hâbil gibi olan, Hakk nazarıyla bakandır.

Hakk nazarıyla bakan her varlıkta Hakk’ı görür.

Hakk’ı görenin gönlü secde halindedir.

Gönlü secde halinde olan, Allah’a olan saygıya erişmiştir.

Saygı ve sevgi içinde olmak, her varlığa sevgiyle bakmaktır.

Saygıyla bakmaktır.

Bakara Sûresi 40: “Ey Hakk yolunda yürüyenler! Nimetleri anlayın. Tüm varlığınızın sahibi Benim. Sözlerinizde samimi olun, siz verdiğiniz sözleri yerine getirin ve yalnızca Bana yönelin ve saygılı olun.”

45: “Sabırla hakikatlere yönelip arayın ve her an Hakk’a bağlı olduğunuzun şuurunda durun ve yüce olanın elbette O olduğunu bilin ve hep saygılı davranışlar içinde olun.”

74: “Elbette öyle kimseler vardır ki, Allah’a saygısından bir tenezzül içindedirler. Yaptıkları şeylerde bir gaflet içinde olanlar ise, Allah’ı bilemezler.”

238: Hakk’a olan yönelmenizi, imanınızı, saygınızı muhafaza edin ve her an Hakk’a bağlı olma şuruyla hareket edin ve tüm tecellilerinin Allah’a ait olduğunu bilip, hep o halde hareket edin.

HUB-MUHABBET VEDÛD-MEVEDDED

Sevginin iki boyutu vardır.

İçteki boyutu, dıştaki boyutu.

İçteki boyutu rahîmiyetteki boyutudur.

Dıştaki boyutu rahmâniyetteki boyutudur.

İçteki boyutu “vedûd” boyutudur.

Dıştaki boyutu “hub-muhabbet” boyutudur.

Vedûd boyutunun zâhirdeki boyutu hub-muhabbettir.

İçteki sevgi, gönüldeki sevgidir.

Dıştaki sevgi, davranışlardaki sevgidir.

“Hub ve Vedûd” Allah’ın esmalarındandır.

“Vedûd-الودود”; rahîmiyetteki sevgi, sevginin kaynağı, sevgiyle yaratan, sevgiyi veren, sevgiyle tutan, çocuk saf-
lığında sevgi, saf sevgi, kirlenmeyen sevgi anlamındadır.

Allah tüm varlığı rahîmiyetinde olan nûranî sevgisinden yaratmıştır.

Açığa çıkan tüm varlığı da muhabbet esmasıyla tutmuştur.

Her bir varlık birbiriyle muhabbet halindedir.

Bu muhabbete şahit olan, Allah’ın varlıktaki kelamına erişir.

Vud, mevedde kelime kökünden gelen, vedûd ve meveddet, ilâhî sevginin boyutudur.

Allah, cümle varlığı, tüm âlemi sevgisiyle kuşatır.

Meveddet, ilâhî sevginin boyutudur.

Meveddet, rahîmiyetten saflığının sevgisidir.

Onun için meveddet, çocuk saflığının sevgisi olarak belirtilmiştir.

Meveddet, yaratılışın akışındaki ilâhî ışıktır.

Meveddet, hakikat kapısının açılma anahtarıdır.

Hakikatin bâtından zâhire çıkış akışıdır.

Hakikati arayış yolunda meveddet, en saf tertemiz arayışın duygusudur.

Çocuk saflığına erişmeden, hakikat yolu açılmaz.

Hakikatin kapıları, çocuk saflığında olanlara açılacaktır.

Hakikatlere, ancak ve ancak, atalarından gelen inanç anlayışının, yargılama, ayrımcılık, üstünlük, bâtıl bilgiler gibi olan alanlarını terk eden kimseler ulaşabilir.

Hakikatlere, ancak ve ancak çocuk saflığının, o saf sevgisini hissedenler ulaşabilir.

Hazreti Muhammed bu konuda şunu söylemiştir; “Allah’a en yakın olan çocuklardır.”

Hazreti İsa da şunu söylemiştir; Allah’ın egemenliğini bir çocuk gibi kabul etmeyen, bu egemenliğe asla giremez.” (Markos 10:13-16, İncil)

Tekvir sûresi 8: “Ve izel mevudetu suilet-çocuk saflığında hakikati aramak.”

Çocuğun saf sevgisi, yaratılışdaki “vedûd” sırrıdır.

Çocuk saflığında sorgulamayan, samimi sorgulama içinde olamaz.

Çocuk saflığında sorgulamayan, hakikatle tanışamaz.

Çocuk saflığında sorgulamaya ulaşmayan, arayış nedir bilemez.

Anneden doğan çocuk meveddet sevgisiyle dünyaya gelir.

Anneden doğan çocuk, en saflığıyla gelir.

O çocukta; inanç, ibadet, ibadethane, giysi, örtü, ayrımcılığı yoktur.

O çocukta; cinsiyet, millet, meslek, ayrımcılığı yoktur.

O çocukta; kâlb kırmak, hor görmek, kibir, gurur, benlik yoktur.

O çocukta; bilmişlik, kendini yüce görmek, inancını, yolunu yüce görmek yoktur.

O çocukta; nefret, kin, intikam, düşmanlık yoktur.

O çocukta; hasetlik, fesatlık, kötülük yapmak, kötülemek, kötü söz etmek yoktur.

O çocukta; zengin, fakir, iyi, kötü, çirkin güzel gibi ayrımcılıklar yoktur.

O çocuk en saflığıyla dünyaya gelir.

O çocuk Allah'a ait olan "vedûd" sevgisiyle gelir.

O çocuk en saflığıyla bakar, en saflığıyla davranır.

O çocuktaki bu saf sevgi, bizzat "meveddet"tir.

Çocuk saflığının sevgisine "vedûd" denir.

Allah'ın o saf sevgisine "vedûd" denir.

Meveddet sevgisi olan, çocuk sevgisini hissedenin içinde yargılama, öteleme olmaz.

O saf sevgiye ulaşmak gerekir.

Hakikat yolculuğu o saf sevgiyle başlar.

O saf sevgide, ayrımcılık, yargılama, kibir, gurur, benlik, bilmişlik, üstünlük olmaz.

O saf sevgide, kin, nefret, öfke, kavgı olmaz.

O saf sevgiyle kendi vücûd kitabına dönenler nice okumalara erişirler.

O saf sevgiyle varlık kitabına bakanlar, yaratılışı anlamaya başlarlar.

Meveddet sevgisi, her varlıktaki varlığı tutan o ilâhî sevgiyi hissetmektir.

O sevgi, Allah hakikatine ulaştırır.

O sevgi, yargılamaları, öteki görmeyi, hor bakmayı terk ettirir.

Kendini, yolunu, inancını yüce görmeyi bıraktırır.

Kendine varlık isnat etmekten kurtarır.

Kişinin gönlünü tertemiz eyler.

Sevgiye engel olan tüm kirlilikten arındırır.

Çocuk saflığının o sevgisine erişenler, nice makamlara kapılar açarlar.

Vedûd makamına ulaşanlar her varlığı sevgiyle kuşatan Allah'ın zâtında fâni olurlar.

Vedûd makamına erenler, meveddet hâli ile yaşarlar ve varlığın birbiriyle olan muhabbetine şahit olurlar.

Allah her varlığı "vedûd" sevgisiyle şekillendirdi.

Her varlık birbirine "vedûd" sevgiyle bağlıdır.

Vedûd, Muhammed boyutunun sevgisidir.

Tohumun içinde olan ağaca ait olan her şey, "vedûd" sevgisiyle tutulur.

Kök, gövde, yaprak, dal, çiçek, meyve, yâni ağaçta olan her şey "vedûd" esmasıyla tecelli eder.

Vedûd, ilâhî muhabbetullah'tır.

Muhabbet makamı, Muhammed makamıdır.

Muhammed makamı ilâhî sevginin sırrıdır.

Muhammed makamı Tevhîd sırrıdır.

Birlik, muhabbet makamının sırrıdır.

Tüm varlık birbiriyle muhabbet halindedir.

Tüm varlık "vedûd" esmasıyla var olur, her varlık "vedûd" esmasıyla birbirine tutunur.

Hidrojen oksijenle muhabbet eder, su tecelli eder.
Toprak su ile muhabbet eder, yeşillikler tecelli eder.
Ateş her varlıkta ölçüsüyle muhabbet halindedir.
Hava her an muhabbetle eser.
Hücreler birbiriyle “vedûd” esmasıyla birleşir beden-
lere dönüşür.

Varlıktaki “vedûd” esmasını anlayan, yaşamını mu-
habbet içinde geçirir.

Bu muhabbet Allah sevgisinden başka bir şey değildir.
Cümle varlık vedûd esmasının aşk-ı ilâhîsinden şe-
killenip gelir.

Bir aşk-ı ilâhîyle halk oluş devam eder gider.

Allah’ın sevgisine ulaşmak, her şeyin o sevgiyle sarılı
olduğunu hissetmek meveddettir.

O sevgiyi yaşantımıza geçirmektir meveddettir.

O sevgiyi hisseden, kimsenin kalbini kıramaz, hakkını
yiyemez, kimse hakkında dedikodu edemez.

Meveddet, Hazreti Muhammed’in makamından sunulan
ilâhî lütûftur.

O makamı hisseden, her anını Halk’ı tutan Hakk’tır
sevgisiyle, Halk’ta Hakk secdesiyle yaşar.

Meveddet, mü’minlik makamıdır.

Mü’min, varlığı tutan Hakk’ı varlıkta her an seyreder.

Mü’min, ilâhî sevginin o derin hissiyle yaşar.

Meveddet boyutuna ulaşan, varlığın nasıl bir sevgi
deryasından şekillenip geldiğine şahit olur.

Muhabbet makamına erişen ise, halkın birbiriyle Hakk
muhabbetine şahit olur.

İşte bu sevgi, mü’min olanların gönüllerinde tecelli
eden ilâhî sevgidir.

Meveddet, Hakk boyutunun sevgisidir.

Hub-muhabbet, Halk boyutunun sevgisidir.

Halk boyutunun sevgisi, suyun damlaları gibi birleşmenin boyutudur.

Nasıl ki iki damla su hemen birleşir.

Muhabbet boyutu da halkın Hakk'ta birleşmesidir.

İşte "Muhammed'den muhabbet oldu hâsıl" denilmesinin hikmeti budur.

Muhammed, halk boyutudur.

Halkın birbiriyle bağılılığı, Allah'ın halkiyetteki muhabbetidir.

Vedûd, tohumun içinde ağacın sevgi içinde durmasıdır.

Açığa çıkış başladığında, yaratılış vedûd esmasının tecellisi ile olur.

Açığa çıkan ağacın yaprakları, dalları, çiçekleri, meyveleri her şeyi hub-muhabbet esmasıyla birbiriyle irtibatlıdır.

İşte sevginin rahîmiyetteki boyutu "vedûd" boyutudur.

Kur'ân'da buna işaret edilir.

Hûd Sûresi 90: "İnne rabbî rahîmun vedûd."

İnne rabbî rahîm : Muhakkak ki, rabbim, rahîm, varlığı
özünden var eden,

Vedûd : Şevkatli, samimi, sevgiyle,

Meâli: "Rabbim tüm varlığı rahîmiyetinden vedûd esmasıyla açığa çıkarır."

Buruc Sûresi 14: "Ve huvel gafûrul vedûd."

Ve huvel el gafûr : O, mağfiret, temizleyen, tertemiz lütufları
sunan,

El vedûd : Samimi, dostça, dostu, seven, sevgiyle
ortaya çıkan,

Meâli: “O lütuflarıyla temizleyendir, sevginin kaynağıdır.”
Görüldüğü gibi, vedûd rahîmiyetteki sevginin kaynağıdır.
Sevginin rahmânîyetteki boyutu ise “hub-muhabbet”
boyutudur.

Açığa çıkan her varlık, birbiriyle muhabbet hâlinededir.
Hakikat yolunda yolculuk eden kişi, vedûd boyutuna
erişir.

Bu boyutta kişi, varlığın adım adım ilâhi bir akışla
nasıl yaratıldığına şahit olur.

Varlığın yaratılışına makam makam şahit olan kişinin
gönlünde, bu makamlar açılır.

Bu makamların açılımı sonrası kişi, şahit olduğu ha-
kikatleri anlatabilir.

İşte bu anlatım muhabbet makamıdır.

Vedûd boyutuna erişen, çevresindeki kişilerle mu-
habbet edebilir.

Muhabbet, Muhammed makamından gelen sohbettir.

Sohbet, muhabbet “hub” kelime kökeninden gelir.

Sohbet, kâmil insanların yapabileceği konuşmadır.

Sohbet, ilim ve edeb üzeredir.

Sohbetteki her söz, Allah ve Allah’ın hakikatleri ile
alâkalıdır.

Sohbetteki her söz, Allah sevgisini hissettirir.

İnsan ilgi duyduğu yere yönelir.

İlgi duyduğu yer için, kâmil insanlardan yardım bulur.

Kâmil insanlar da ilgi duyan kişiye muhabbet eder ve
ona yol gösterir.

İlgi, bir konuya duyulan histir.

Alâka, ilgi duyulan konuyla bağ kurmaktır.

Mânâsına erişmek için oraya bağlanmaktır.

Sevgi, alâka duyulan konunun kişiyi bir duyguyla sarmasıdır.

Sevgi, Hazreti İsa'nın makamıdır.

Aşk, Hazreti Muhammed'in makamıdır.

Hazreti İsa'nın makamında sevgi, sessizdir.

Hazreti Muhammed'in makamında sevgi, seslidir.

Bu ses muhabbettir.

İlgi, hakikati arama, yönelme duygusudur.

Alâka, ilgi duyulan alana rabıta olma durumudur.

Alâka ile yâni alâk ile yâni mânâ boyutuna bağ kurma ile başlayan yolculuk, nice sırlara kapılar açar.

Bu sırlar kapısında önce vedûd esmasıyla tanışılır.

Her bir varlığın nasıl bir özden, yâni rahîmiyetten sevgiyle beden bulunmasına şahit olunur.

Açığa çıkan varlığın sevgiyle yaratıldığına şahit olunur.

Ve açığa çıkan varlık birbirine "hub" esmasıyla bağlıdır.

İşte bu akışlara şahit olmak, kişiyi muhabbet makamına erıştırir ve dilini açar.

Mûsâ'ya dil verilmesi sırrı, artık muhabbet edebilirsin sırrıdır.

Çünkü insanın muhabbet makamına erebilmesi için, ilmî ve edebî bir eğitimden geçmesi gerekir.

Yâni doktor olmadan, hastaya hastalığı anlatılamaz.

Tıp eğitimi, ilmî ve edebî bir eğitimidir.

Doktorluk yapmak, hastalığa teşhis koymak ise, hastaya bunu açıklamak ise, dil boyutudur.

İşte Muhammed makamının sırrı, muhabbetullah makamı olmasıdır.

Muhammed makamı, Halk'ta Hakk'a nazar etme makamıdır.

Halk her an birbirine Allah'ın kelâmı ile bağlıdır.
Her varlıktan Allah muhabbet eder.
Bu muhabbeti dinleyen Allah'ın sırlarına erişir.
Kâmil insanların halka konuşması, muhabbet makamıdır.
Muhabbet, Allah'ın sevgisinden bahsetmektir.
Allah severek yarattı, sevgisiyle kuşattı.
İşte bu sevginin boyutu, muhabbetullahtır.
Muhabbet makamına erişenler, sohbet edebilirler.
Sohbette Allah'ın sevgisinden başka bir şey hissetti-
rilmez, dile gelmez.

SEVGİLİ OLMAK

Sevgiye erişenler, tüm varlıkla sevgili olurlar, meveddet boyutunda dururlar.

Tüm varlık aynı rahîmiyetten gelmiştir, birbiriyle kardeştir, birbiriyle sevgilidir.

Sevgili olmak, aynı sevgide kaynaşmaktır.

Sevgili olmak, Allah'ın sevgisinde buluşmaktır.

Tüm varlık birbiriyle eştir, birbirine Allah'ın sevgisiyle bağlıdır.

Her bir varlık eril ve dişil olarak yaratılmıştır.

İnsanlar da erkek ve kadın olarak yaratılmıştır.

Onların eş olması, sevgili olması, derin sevgi bağı ile birbirine bağlanması için halk edilmiştir.

İnsan her bir varlığa sevgili olmalıdır.

Sevgiyle davranmalıdır.

Varlığın yaratılış fitratına göre varlığa uygun davranmalıdır.

Ayrıca da insan yaşamda eşini bulmalıdır.

Eşiyle sevgili olmalı, onunla huzur bulmalıdır.

Rûm Sûresi 21: "Ve min âyâtihî en halaka lekum min enfusikum ezvâcen li teskunû ileyhâ ve ceale beynekum meveddeten ve rahmeh."

Ve min âyati hî : O'nun âyetlerinden, delil, işaret,

En halaka Lekum : Yaratılan, halk edilişiniz, sizin,

Min enfusu kum : Kendinizden, nefsinizden, kum,

Ezvâcen	: Eşler, zevceler, benzer, tür, cins, aynı yolda olan,
Li teskunû ileyhâ	: Sükûn, güven, yaslanma, huzur, bulmanız için, ona,
Ve ceale beyne kum	: Kıldı, düzenledi, olun, yaptı, sizin aranızda,
Meveddeten	: Sevgi, muhabbet, derin bağlılık,
Ve rahmeten	: Rahmet, merhametli davranma, faydalı olan,

Meâli: “Birbirinizden huzur bulmanız ve aranızda sevgili olmanız ve merhametli olmanız için, kendi türünüzden eşler yaratması da O’nun âyetlerindendir.”

Kur’ân’da ne güzel bildirilmiştir.

Eş olanlar birbirlerinde sevgiyi, huzuru, merhameti bulmalıdırlar.

Birbirlerine olan davranışları âyette belirtildiği gibi “meveddeten ve rahmet” üzere olmalıdır.

Meveddet rahîmiyetten olan sevginin akışıdır.

Rahmet, şefkatten olan sevginin akışıdır.

İşte bunun için insan tüm varlığın sevgilisi olmalıdır.

Ve yaşamda huzuru için kendine uygun bir eş bulmalıdır.

Eşini bul.

Sana eş olanı bul.

Duygularına, düşüncelerine eşit olanı bul.

İlgi alanına, heyecanlarına eş olanı bul.

Aşkını bul.

Bil ki aşk ve eş birdir.

Aşkını, sevgini bul.

Sevgilini bul, onunla aynı sevgide buluş.

Seni heyecanlandıranı bul.

Bil ki huzur ve mutluluk eş olanlardır.

Evlenmek için evlenme.

İkimizin maaşı yeterli olur diye evlenme.

Zengin, varlıklı diye evlenme.

Yakışıklı, güzel, herkesin gözü onda diye sakın evlenme.

Evi var, arabası var, işi var diye evlenme.

Elbette bunların olması da güzeldir.

Ama önemli olan eşini bulmandır.

Önemli olan sevgili olmandır.

Önemli olan huzur bulman, rahmet bulmandır.

Merhametli, şefkatli, sevgi dolu eşini bul.

Eş olabilmek, merhameti, şefkati, sevgiyi arttırır.

Eş sana eş olandır, duyguları ve düşünceleriyle sana benzeyendir.

Sana benzeyeni bul.

Duygularına, düşüncelerine benzeyeni bul.

Rûm Sûresi 21: "Huzur bulmanız ve sevgili olmanız ve merhametli olmanız için size eşler verildi."

Eş sana eş olandır,

Seninle eşit olandır.

Duyguları, düşünceleri sana benzeyendir.

İlgileri, alakaları sana benzeyendir.

Ortak duyguların eşit olmasıdır.

Sana aşk olandır.

Sana sevgi olandır.

Sana sıcaklık verendir.

Seni mutlu, huzurlu edendir.

Kur'ân ne güzel uyarmış.

Eşini bul ve onunla huzurlu, mutlu ol.

A'râf Sûresi 189: "Ceale minhâ zevcehâ li yeskune ileyhâ."

Ve ceale min hâ : Kıldı, yaptı, düzenledi, ondan,
Zevce hâ : Eş, çeşit, tür, aynı yolda olan, benzer,
Li yeskune ileyhâ : Beklemek, durmak, sükûn bulması,
huzur, onunla,

Meâli: "Allah size eşler verdi, onunla mutlu ve huzurlu olmanız için."

Kur'ân'da ne güzel belirtilmiş.

Eşini bulursan, mutlu huzurlu olursun.

Onunla heyecan bulursun, onunla eş olursun.

Evlilik, mutluluk, huzur içindir.

Mutlu olanlar, daha azimli çalışırlar.

Huzurlu olanlar, ailesi için koşarlar.

Eşim, evlatlarım duygusuyla üretken olurlar.

Türkler kapının eşiğine de eş demişlerdir.

Neden? Çünkü kapı da, eşiği de aynı ağaçtan yapılıyor.

O eşikten ancak eş olanlar geçer.

Ne güzel değil mi?

Kur'ân ne güzel bildiriyor; "Allah size eşler verdi sen de eşini bul."

Nahl Sûresi 72: "Vallâhu ceale lekum min enfusikum ezvâcen ve ceale lekum min ezvâcikum benîne ve hafedeten ve rezakakum minet tayyibât."

Ve Allah ceale lekum : Allah, kıldı, yaptı, sundu, size,
Min enfusi-kum : Kendiniz, nefis, siz,
Ezvâcen : Aynı yolda olan, eş, tür, cins
Ve ceale lekum : Kıldı, yaptı, sundu, kıldı, size,
Min ezvac kum : Eş, tür, cins, aynı yolda olan, siz
Benine ve hafedeten : Evlatlar ve torunlar
Ve rezak kum : Rızık, faydalanma,
Mine el tayyibât : Siz, temiz olan, iyi olan,

Meâli: “Allah size eşler verdi, eşinizi bulmanız, evlatlar ve torunlarınızın olması ve onları güzel bir şekilde rızıklandırmanız ve güzel bir hâlde yetiştirmeniz için.”

Âyette ne güzel belirtilmiş.

Eğer eşini bulursan, ondan olacak evlatlar ve torunlar, en güzel bir şekilde büyürler.

Onlar ilim dolu, irfan dolu, edep dolu büyürler.

Onlar da gün gelir eşlerini bulma gayretine düşerler.

Çünkü anne baba onlara en güzel örnek olmuştur.

Onun için eşini bul.

Eşini ara ve ona sarıl.

Seninle eş olanlar senin eşin olurlar.

Eşini bul ve ona sarıl.

Duygularına eş olan birini bul.

Aynı duygularda, aynı düşüncelerde olan birini bul.

İlgin, alakan aynı şeylere olsun.

Aşka bağlı olarak eşini bul.

Eşini bul, aşkla bak ve aşkla sarıl, aşkla davran.

Bil ki güzellik gönülde olan duygudur.

Şefkatli, merhametli, paylaşmayı seven, yardım etmeyi seven biri ol.

Eşini bul ve ona sarıl ve ona vefâlı ol.

Eş olanlar birbirini tamamlar.

Eş olanlar aşka bir olanlardır.

Eş olanlar birbirlerine aşkla, sadâkatla bağlıdırlar.

Eşini bulduysan, onu kırma, onu azarlama.

Zaten eş olabildiysen, onu kırmazsın, onu üzmezsın.

Onun her şeyine koş.

Onu güler yüzle karşıla.

Onun istemediği bir Şeyi yapma.
Onu bir Şeye zorlama.
Onu tehlikelere karşı uyar.
İyi niyetli olmayan kimselere karşı uyar.
EŞ hakları vardır, bunları bil ve asla o hakları zedeleme.
Her tŧrlŧ sıkıntıda eşinin yanında ol.
Ona moral ver, ona gŧc ver.
Saygını, sevgini, ilgini, alakanı asla eksik etme.
EŞ olanlar huzurludurlar, sevgi doludurlar.
EŞ kelimesi eşit kelimesi birbirine bağlıdır.
Her varlığın Allah'ın indinde eşit olduğunu unutma.
Su damlaları gibi her varlık Allah'ın deryasında eŐittir.
İŞte eş olma duygusu da bu eŐitliđin yansımasıdır.
EŞ olamayanlar, eŐitlik duygusuna eriŐemeyenler hiÇbir zaman ilâhi huzura erişemezler.
Onlar dŧnyalık Şeylerde huzur ararlar, o da huzur değildir.
EŞini bul ve ona sıkı sıkı sarıl.
EŞini bul, huzurlu ol ve mutlu ol.
Kur'an'ı cân kulağıyla duyalım.
EŐimizi bulalım.
Aynı duygu dŧŐŧncelerde olan, mizaŐlarımız aynı olan, gayretlerimiz, amaŐlarımız aynı olan kimseleri eş edinelim.
Her Őeyimizle uyum sağlayacağımız eŐlerimiz mutlu- luğumuz olacaktır, unutmayalım.
EŐimiz bizim refikâmızdır.
Bize refikâ olandır.
Refikânı bul.
Cân yoldaŐını bul.

Cân dostunu bul.

Cân eşini bul.

Aynı duyguda olan gönül dostunu bul.

Aynı amaçta olan arkadaşını bul.

Aynı yolda yürüyen eşini bul.

Aynı düşüncede olan gönül dostunu bul.

Aynı heyecanda olan dostunu bul.

“Ulâike rafîkâ-işte onlar aynı duyguda buluşanlardır.

(Nisâ Sûresi 69)

Refikânı bul.

Ve ona sıkı sıkı sarıl.

Ve sakın onu terk etme.

Ve sakın onu kırma, sakın ona kırılma.

Bil ki refikân seni “Refik-i A'lâ”ya erdirecektir.

Refikâ, refakât eden demektir.

Refikâ, sana yoldaş olan demektir.

Refikâ, sana eşlik eden, sana eş olan demektir.

Refikâ, aynı yolda, aynı duyguda, aynı düşüncede olandır.

Refikâ, sadakatle birbirine bağlanan demektir.

Refikâ, eş olmak, aynı duyguda, aynı düşüncede buluşmak demektir.

Duygularının eş olduğu kimse demektir.

Refikânı bul.

Refikâ, aynı sevgide buluştuğundur.

Refikâ, aynı tebessümde buluştuğundur.

Refikâ, ilâhi aşkıta buluştuğundur.

Refikânı bul.

Ve ona sıkı sıkı sarıl.

Ve sakın onu terk etme.

Bil ki refikân seni Refik-i A'lâ'ya götürür.
Refik-i A'lâ ne demek bilir misin?
Refik-i A'lâ, sevgililer sevgilisi Allah demektir.
Refik-i A'lâ, âlemlerin tek dostu Allah demektir.
Refik-i A'lâ, tüm yüceliklerin sahibi Allah demektir.
İşte Allah'ın sevgisinde buluşanlar, birbirine sevgili olurlar.
Allah'ın sevgisinde buluşanlar, tüm varlıkla sevgili olurlar.
Allah tüm varlığı sevgisiyle kuşatmıştır.
Bu sevgiyi hissedenenler de birbirlerini sevgiyle kuşatırlar.

KURÂN'DA SEVGİ-MUHABBET ÂYETLERİ

Sevgi duygusu, insana huzur veren duygudur.

Sevgi; sevincin, huzurun, huşunun, bağlılığın, mutluluğun duygusudur.

Sevgi, iman boyutundan gelen bir duygudur.

Kur'ân'da üç yüze yakın, "hub, muhabbet, meveddet, şefkat, huşu" âyetleri vardır.

Şimdi bunlardan bazılarını inceleyelim.

Bakara Sûresi 165: "Vellezîne âmenû eşeddu hubben lillâh."

Ve ellezine âmenû	: O kimseler, iman eden, inanan,
Eşeddu	: Daha fazla, güçlü, şiddetli,
Hubben li Allah	: Sevgi, aşk, muhabbet, Allah

Meâli: "İman eden kimselerde Allah sevgisi çok güçlüdür."

Burada da belirtildiği gibi, iman ehillerinin gönülleri Allah sevgisiyle donanmıştır.

Çünkü onlar Allah'ın ne olduğundan emin olmuşlardır.

Onlar çok güçlü bir duyguyla varlığa nazar ederler.

Varlığın nasıl bir sevgiyle var olduğunu anlamışlardır.

Varlıktaki sevginin Hakk'a ait olduğunu anlarlar.

Varlıkta Hakk'ı görürler ve varlığa sevgiyle davranırlar.

Nûr Sûresi 22: “Ve li yafu ve li yashefu e lâ tuhibbun en yagfir Allah lekum.”

Ve li yafu	: Affetsinler,
Ve li yashefu	: Vazgeçsinler, hoş görsünler,
E lâ tuhibbun	: Yok, sevgi, muhabbet,
En yagfir Allah lekum	: Mağfiret eden, bağışlama, Allah, size,

Meâli: “Affedici olun, hoş görücü olun. Size Allah’ın mağfireti olan sevgiyi nasıl yok sayarsınız.”

Sevgi Allah’ın kuluna sunduğu mağfiredir.

Mağfiret; “Ga-fe-re” kelime kökünden gelir.

Gafûr, gaffâr, gâfir, mağfiret kelimeleri aynı kökten gelir ve benzer anlamları vardır.

Allah’ın, kulunun günahlarını affetmesi, ona mağfiret etmesi, mağfiret ettiği kuluna lütûflar sunması anlamına gelir.

Gaffâr; temizleyen, arındıran, temiz olanı bahşeden demektir.

Gafûr; temizleyenin, temizleyici olarak sunduğu lütûflardır.

Mağfiret; kirlenmeyecek olanla donanmak demektir.

Kişinin, Allah’a karşı günahları vardır, kullara karşı günahları vardır.

Kulun, Allah’a karşı düştüğü günahlardan temizlenmesi “Gafûr-Gaffar-Mağfiret” esmâsının açılımıdır.

Kulun, kula karşı günahını, kul hatasını anlayıp döndüğünde affedilmesi, “Afüvv” esmâsının açılımıdır.

Her iki esmâ aslında tek esmâdır, her ikisi de Allah’ın kuluna lütûflarını hissettirerek, kulun bir daha günaha dönmesinin engellenmesidir.

“El Afüvv” esmâsı kulun affedilmesidir.

“El Gaffar” esmâsı ise mağfiret edilmesidir.

Arada ince bir durum vardır.

Kişi günahından döndüğünde affedilir.

Kişi, günahından döndüğünde ve bir daha o günaha ve diğer günahlara dönmediğinde ve kul varlıkta Allah'ın tecellilerine şahit olduğunda, o kula mağfiret edilir.

Mağfirette lütûflar vardır, Allah'a ait olan sırlara ulaşmak ve makam makam yol almak vardır.

Kulun "İlm-i Ledün" üzere olabilmesi için o kula "Mağfiret" edilmesi gerekir.

Kişi, bir günah işleyip pişman olduğunda, Allah'a tövbe ettiğinde ve tövbesine uyduğunda affedilir.

Ama kişi, aklını ve gönlünü temizlemediği müddetçe, ona mağfiret kapısı açılmaz.

Mağfiret kapısı açılan kişi, Allah'ın makamlarında yol alır ve kişi birçok hakikatlere şahit olur.

Ve Allah'ın hakikatlerine şahit olan kişi, her makamda Allah'ın vechini görür ve artık o kul mağfirete ermiştir.

Mağfirete eren kul, artık kirlenmez, günaha dönmez, kul hakkına girmek aklına bile gelmez.

Mağfirete erişen kimseye sevgi makamı açılır.

Sevgi makamına erişen kimse de affedici, bağışlayıcı, ıslah edici olur.

Ankebût Sûresi 25: "Ve kâle innemettehaztum min dûnillâhi evsânen meveddete beynikum fîl hayâtid dunyâ."

Ve kale inne ma ittehaztum : Dedi, doğrusu, değil, şey, edindiniz, sarıldınız.

Min dûni Allah : Başka, onu bırakıp ta, Allah tan başka,

Evsânen : Putlar, aslı olmayan şeyler, sûretler,

Meveddete beyni kum : Sevgi, muhabbet, sevgi bağı,
aranızda,
Fi el hayâti ed dünyâ : Dünya hayatında, yaşam, çıkar
içinde olmak,

Meâli: “İbrâhîm dedi ki: Sizler, dünya hayatına fazlaca sevgi muhabbet beslediğinizden dolayı, Allah’ı bırakıp putlar edindiniz.”

Dünyayı, varlığı, Allah’ın sevgisiyle sevmeyip, kendi çıkarı için sevenler, nice putlar edineceklerdir.

Kişinin putları, para, mal, mülk, şöhret, makam olabilir.

Allah sevgisinden uzaklaşan, her şeye kendi çıkarı için yaklaşacaktır.

Hepimiz kendimizdeki putların etkisi altında hareket ediyor olabilir miyiz?

Bildiklerimizi, isteklerimizi, duygularımızı, makamları putlaştırıyor ve onların etkisi altında yaşıyor olabilir miyiz?

Atalarımızdan gelen inançları putlaştırıyor olabilir miyiz?

Duygularımıza esir olup onları putlaştırıp, başkalarına zarar veriyor olabilir miyiz?

Sevgiyle yaklaşmamızın altında başka amaçlar yatıyor olabilir mi?

Taşıdığımız kimlikleri başkalarına büyüklük taslamak için kullanıyor olabilir miyiz?

İstek ve duygularımıza, çıkar için, başkalarından yararlanmak için put haline getirip tapıyor olabilir miyiz?

Dünya hayatı bizim için ne anlam taşıyor?

Âl-i İmrân Sûresi 14: “Zuyyine lin nâsi hub.”

Meâli: “Sevgi insanlar için bir ziynettir.”

Burada da belirtildiği gibi insanoğlu için en güzel zîynet sevgidir, sevgiyle olan davranıştır.

Sevgiyle gönüllerini süsleyenler, en güzel zîyneti takınırlar.

İnsan koluna, boynuna, kulağına zîynetler takarak değerli olmaz.

İnsanın değeri gönlünde taşıdığı sevginin ölçüsü kadardır.

Sevgiyle tebessüm eden bir yüz, gönülleri ısıtır, insana güç verir.

Allah'ın sevgisini gönlünde taşıyan kimse güçlü kimsedir.

Sevgi, insanlara Allah'ın en güzel lütfudur.

İnsan sevginin kıymetini bilmelidir.

Ve sevgiyi asla kirlletmemelidir.

Âl-i İmrân Sûresi 31: “Kul in kuntum tuhibbûnallâhe fettebiûnî yuhbibkumullâhu ve yagfir lekum zunûbekum”

Kul in kuntum	: De, söyle, anlat, eğer, sizler,
Tuhibbûne Allah	: Sevmek, seviyorsunuz, Allah
Fe ittebiû-nî	: Artık, o takdirde, bana tabi olun, uyun, takip edin,
Yuhbib-kum Allah	: Sever, sevgi, siz, Allah
Ve yagfir lekum	: Mağfiret, tertemiz lütufları sunan, bağışlama, size,
Zunûbe kum	: Günah, fena, hata, yanlış, siz,

Meâli: “Eğer siz Allah sevgisine erişmek istiyorsanız, sunduğum hakikatlere tâbi olun günahlarınızdan arındığınızda Allah sevgisine erişeceksiniz.”

İnsan sevgi makamına erişebilmesi için kendine sunulan hakikatlere ârif olmalı, kendine varlık nispet etmemeli ve Allah'tan gayrı bir şey görmemelidir.

İnsana varlıktan hakikatler sunulur.

Bu hakikatlerin bilgisi de kâmil insanlar tarafından sunulur.

Kâmil insanların topluma sunduğu bilgiler, insanlığın hayrı, huzuru içindir.

Ahzâb Sûresi 23: Minel muminîne ricâlun sadakû mâ âhedûllahe aleyh fe minhum men kadâ nahbehu.”

Min el muminin ricâlun	: Mü'min kişilerden, ehil kimse, ileri gelen,
Sadak	: Sadık olan, doğru sözlü, söz,
Mâ âhed Allah aleyhi	: Antlaşma, bağlılık, söz, Allah, ona,
Fe minhum men	: Böylece, onlar, kim,
Kadâ nahbehu	: Yerine getirdi, o sözünü, sevgi, o

Meâli: “Mü'minler kâmil kimselerdir, dosdoğru hareket ederler, Allah'a olan bağlılıklarından düşmezler, onlar sevgiyle hareket ederler.”

Mü'min kimseler sevgi makamında yaşarlar.

Onlar sadık, dürüst kimselerdir.

Onlar Allah'tan emindirler.

Her varlığa sevgiyle yaklaşır.

Varlığın yaratılış fıtratına göre varlığa dosdoğru yaklaşır.

Onlar vefâlıdır.

Onlar erdemlidirler.

Onlar her zaman dostca davranırlar.

Fâtır Sûresi 30: “Li yueffîyehum ucûrehum ve yezîdehum min fadlih.”

Meâli: “Onların her an sevgi, dostluk içinde olmaları, onlara verilen karşılıktır ve onların erdemliliği hep artar.”

Şurâ Sûresi 18: “Vellezîne âmenû muşfikûne.”

Mü'minler sevgi dolu, şefkat doludurlar.

Onlar koruyucudur.

Onlar sarmalayıcıdır.

Onlar çevrelerine huzur akıtırlar.

Hucurât Sûresi 7: “Allah habbebe ileykumul îmâne ve zeyyenehu fî kulûbikum.”

Allah habbebe : Allah, sevgi, aşk, sevdirmek, değerli,

İleykum el îmâne : Sizlere, iman etmek, iman, inanmak, güvenmek,

Ve zeyyene-hu : Müzeyyen kıldı, süsledi, döşedi, sıfatlandırdı, o,

Fî kulûbi kum : Kâlbleriniz,

Meâli: “Allah sevgisi sizlerin imanındır ve o sevgi kâlblerinizin süsüdür.”

Hazreti Muhammed bu âyet ile ilgili, “Allah sevgisi imandandır” sözünü söylemiştir.

İman ehlinin gönlü Allah sevgisiyle kuşatılmıştır.

İman olmadan kulluk olmaz.

İman olmadan edeb bulunmaz.

İman Hakk’tan emin olmaktır.

Her varlığın ardında Hakk’ı görmektir.

İman dünya çıkarına değil Allah’a bağlanmaktır.

İman, kavganın içinde olmak değil, barışın içinde olmaktır.

İman, insanları inançlarına göre ayırmak değil, tüm bedenleri tutan Allah’tır şuuruna ulaşmaktır.

En'âm Sûresi 82: "Ellezîne âmenû ve lem yelbisû îmanehumbi zulmin ulâike lehumul emnu ve hum muhtedûn."

Meâli: "İman edenler, inançlarını zulüm ile karıştırmazlar. İşte onlar güvenilir olanlardır ve onlar doğru yolu bulanlardır."

İman her zaman Allah'a dayanmaktır, onun sevgisiyle sevinmektir.

İman bizi sevgiye eriştirir.

Haddi aşmışlık ise, yâni benlikte kalmak, çevresine zulüm etmek ise, Allah sevgisinden uzaklaştırır.

Bakara Sûresi 190: "İnne Allah lâ yuhıbbu el mutedîn."

İnne Allah lâ yuhıbbu : Muhakkak ki, Allah, yok sevgi, aşk,
El mutedîne : Aşırı gidenler, haddi aşanlar,
saldırgan,

Meâli: "Haddi aşanlar Allah sevgisine erişemezler."

Eğer insan benlik içinde kalırsa Allah'ın sevgisine erişemez.

Kendine yücelik verenler, başkalarına hâkir bakanlar gönüllerinde sevgiye erişemezler.

Haddi aşmak, Allah'ın ulviyetinin yanında "ben de varım" demektir.

Gurur, kibir içinde olmaktır.

Allah'a ortak koşmaktır.

Bakara Sûresi 205: "Ve Allah lâ yuhıbbu el fasad."

Ve Allah lâ yuhıbbu : Allah, yok, sevgi, aşk, muhabbet,
El fesad : Fesat, bozgunculuk, ikilik çıkaran,

Meâli: “Çevrelerinde bozgunculuk çıkaranlar, Allah sevgisine erişemezler.”

Burada da belirtildiği gibi fesatlık içinde olmak, sevgi makamına erişmeye engeldir.

Fesadlık, toplumda bozgunculuk çıkarmak, ikilik meydana getirmek, ara bozmak anlamındadır.

Fesat kişi, hep çıkar peşinde koşar, makam-mevki peşinde koşar, insanlara çıkar için yaklaşır.

Kendini, inancını, ibadetini büyük görür, başkalarını küçük görür.

Hep dedikodu yapar, insanların eksikliğini arar, gıybet eder, fesatlık eder.

İnsanları inançlarına göre ayırır, kendi gibi olmayanı eleştirir, hakir görür, cehennemlik görür.

İnsanlara kötü lakaplar takar, ayıbını arar, alay eder, hatalarını arar, ortalığa yayar.

Allah’a teslimiyet içinde olmaz, kendi çıkarına teslimdir.

İşte bu durum kişinin ilâhi sevgiye erişmesine engel olur.

Böyle kişiler, yaşamında hep zararlı haller içinde olur, kötülük üretirler.

Bakara Sûresi 222: “İnnallahe yuhıbbu tevvâbîne ve yuhıbbul mutetahhırîn.”

İnne Allâh yuhıbbu	: Muhakkak, Allah, sevgi, sever, aşk,
El tevvâbîne	: Tövbe edenler, yaptığı hatadan dönen,
Ve yuhıbbu	: Sever, sevgi, aşk, sevgi içinde olan,
El mutetahhırîn	: Arınan, temizlenen, temizlenmek,

Meâli: “Muhakkak ki düştüğü hatalarını anlayıp dönenler Allah sevgisine erişeceklerdir ve o sevgiyle tertemiz olacaklardır.”

İnsan düştüğü gafleti anlamalı ve o gafletten dönmeli ve o gaflete bir daha düşmemelidir.

Yâni nasuh tövbesi yapmalıdır.

Nasuh tövbesi kişiyi sevgi makamına erİştirecektir.

Tövbe nedir?

Nasûh tövbesi nedir?

Kur'ân açısından tövbenin yeri nedir?

Neydi tövbe etmek?

Yaptığımız bir zulümden tövbe etmekle kurtuluyor muyuz?

Tövbe; günah işleyip tövbe etmek, yine günah işleyip yine tövbe etmek miydi?

Yoksa kalben tövbe edip, bir daha günaha dönmemek miydi?

Birine yaptığımız zulüm ortada dururken, Allah'ın affına erişebilir miyiz?

Yaptığımız her türlü hatayı anlamalı, o hatadan dönmeliyiz.

Tahrîm Sûresi 8: "Tevbeten nasûhâ-içten samimi tövbe edin."

Evet, nedir tövbe?

Nedir nasûh tövbesi?

Tövbe; kişinin, bilerek ya da bilmeyerek kendisine ya da çevresine ya da başka kişilere yaptığı kötülüğü görmesi ve gerçekten pişman olarak, bir daha böyle kötülükler yapmamak için Allah'a söz vermesidir.

Tövbe; gafleti, gıybeti, kibri, bilmişliği, kalp kırmayı, dedikoduyu çekİştirmeyi, iftirayı, yalanı, kul hakkı yemeyi, hâsetliği, fesâtlığı, zararlı şeyler içinde olmayı terk etmenin adıdır.

Yaptığı hataya tövbe edip, o hataya tekrar dönüp, tekrar tövbe edip tekrar hataya dönüp tekrar tövbe edilmesi tövbe değildir.

Günah; hata demektir, zarar vermek demektir, hak yemek demektir.

Günah, cünah kelimesinden gelir.

Cünah, varlığın özünde Allah'ı göremeyip, varlığın sûretinde kalmak demektir.

Tövbe; hatasını anlayıp dönmek demektir.

Tövbe, yaptığı hatayı anlayıp bir daha o hataya dönmemektir.

Düştüğü gafletten dönmek için gerekli olan tövbedir.

Yaptığı her türlü kötülükten pişmanlık duyan kişiye tövbe kapısı açılır.

Tövbe; iyi kişi olmanın, yâni insan olmanın kapısını açar.

Tövbe de kul hakkı vardır.

Kişi, Allah'ın bir kulunun hakkını yediğinde zalim durumuna düşer.

Zalim kişi kendi cehennemini hazırlamıştır.

Ve yaptığı zulmün muhakkak ki karşılığını alacaktır.

Tövbe “ت، و، ب”; günahlardan dönmeye söz vermek, dönmek, vazgeçmek, terk etmek, pişmanlık duymak gibi anlamlara gelir.

Nasuh “نَّصُوحَ”; hâlis, temiz, nasihat, bozulmayan, kirlenmeyen, nesh etmek, hükümsüz bırakmak, iptal etmek, kaldırmak, o halden vazgeçmek, gibi anlamlara gelir.

Nasûh tövbesi: Yaptığı hataya bir daha dönmek üzere Allah'a söz vermek ve bir daha o hataya dönmemektir.

Bunun ölçüsü; kişi yaptığı hatayı hatırladıkça, kendinden utanır, tüyleri diken diken olur, kendini ayıplar.

Kişi, 20 yıl önce bile, bir hata yapmış olsa, bunu sıcacık hatırlar, sanki az önce yapmış gibi büyük bir pişmanlık duyar.

İşte bu pişmanlık, o kişiyi bir daha hata yapmaktan uzak tutar.

Kişi hata yapıp, tövbe edip tekrar hata yapıyorsa buna tavuk tövbesi denir.

Kâmil insanlar tavuk tövbesini şöyle tarif etmişlerdir:

Tavuk yerde gördüğü dışkıyı yer ve gagasını yere silerek” Allah’ım bir daha dışkı yemeyeceğim” diyerek tövbe edermiş.

Ve tövbesini unuttur, tekrar bir dışkı gördüğünde hemen koşar yine yermiş.

İşte kişi tövbe edip, tekrar günah işliyorsa bu tövbeye kâmil kişiler” tavuk tövbesi” demişler.

Onun için kâmil kişiler: “Evladım! Yapacaksan nasûh tövbesi yap, tavuk tövbesi yapma, bil ki hakikat yolu nasûh tövbesi yapana açılır.” demişlerdir.

Nasûh tövbesi dil ile değil, kâlbîdir.

Nasûh tövbesi, bâtıl olandan ve kötülükten uzaklaşmakla mümkündür.

Kişinin nâsuh tövbesine ulaşabilmesi için, Allah’ın mağfiretine ulaşması gerekir.

Eğer kişi tövbesinde samimi olur ve hata yapmamaya gayret ederse, edep üzere olmaya başlar.

Edep üzere olan kişiye, lütûf açılır ve kişi kendine ârif olmaya başlar.

Kendinde ve tüm varlıkta her an tecelli eden Allah’a şahit olmaya başlar.

İşte bu şehadet, kişinin Allah’a teslimiyetine kapı açar, kişi açılan kapıdan Allah’ın mağfiretine ulaşır.

Ve işte o zaman kul, her an Allah'ın mağfireti üzere yaşar.

Bu mağfired kişinin günaha düşmesine izin vermez.

İşte o zaman kişi nasûh tövbesine ulaşır.

Nasûh tövbesine ulaşan kişi, hiç kimseye zerre kadar zarar veremez, kimseyi kandıramaz, kimsenin hakkını yiyemez.

Çünkü onun gönlü her an Allah aşkıyla doludur.

O aşk ona hata yaptırmaz.

İşte nasûh tövbesi için mağfired şarttır.

Mağfired için de; edep ile, ilim ile, idrak ile, tefekkür ile Allah'a şahit olmak şarttır.

Mağfired; kirletmeyecek olanı giyinmektir.

Kişi günah kirinden uzak tutacak tek şey, Allah'ın mağfiretidir.

Kişi Allah'ın mağfiretine mazhar olmuşsa, Allah o kişinin kalbinden her an ona sevgisini hissettirir.

O sevgi, kişinin hata yapmasına engel olur.

Allah'ın sevgisine mazhar olan kimse, kimseyi üzemez, kimseye kötü söz edemez, kalbini kıramaz, hakkına giremez.

O kişi, hiçbir zaman kul olduğunu unutmaz, her an kulluk makamında durur, kulluk şuuru ile hareket eder.

Her varlığın kendisi gibi Allah'ın bir kulu olduğunu bilir ve Allah'ın her varlıkta her an tecelli ettiğini bilir.

Bir kula zarar vermenin Allah'a zarar vermek olduğunu bilir.

Nasûh tövbesine ulaşan, nereye bakarsa baksın Allah'ın vechî oradadır, şuuru ile yaşar.

“Yuhıbbut tevvâbîne ve yuhıbbul mutetahhırîn” âyette belirtildiği gibi, sevgi makamı tevbe kapısıyla açılır.

Sevgi kişiyi temizler.

Gönülleri pak eyler.

Âl-i İmrân Sûresi 57: “Vallâhu lâ yuhibbuz zâlimîn.”

Meâli: “Zalim kimselerde Allah sevgisi yoktur.”

Her kim birine zerre kadar zulüm ediyorsa, o Allah sevgisine erişememiştir.

Bu âyeti “Allah zalimleri sevmez” diye meâl etmek doğru olabilir mi?

Allah’a sevgisizlik atfetmek doğru mudur?

Allah tüm kullarını sevgisinden halk ettiyse ve her an her kulunu o sevgisiyle tutuyorsa, Allah’a sevgisizlik atfedilir mi?

Allah zalimin de nankörün de vücûdunda sevgisini her an gösterir durur.

Allah her kulunu sevgisiyle nefes aldırır, sevgisiyle kalbini attırır ve kulu kendini tanısin diye her an her hücrelerinden sevgisini gösterir durur.

Fakat bir zalimlik içinde olan bir nankörlük içinde olan bu sevgiyi anlayamaz ve o sevgiden kopar.

O sevgiyi anlayamayan bir sevgisizlik içinde olur.

Yâni Allah’ta sevgisizlik yoktur, Allah her varlığı sevgisi ile kuşatmıştır bunu anlayan sevginin ne olduğunu anlar.

Bunu anlayamayan kendi benliğinde kalır, senlik benlik kavgasına düşer ve sevgiyi anlayamaz.

Zalimler Allah sevgisine erişemezler ve varlığa kendi çıkarları için yaklaşırlar.

Allah’a sevgisizlik atfetmek doğru değildir.

Allah her kulunu sever.

Bu sevgiyi anlayan salih amellerde olur.

Bu sevgiyi anlayamayan zalim amellerde olur.

Nahl Sûresi 23: “İnne hû lâ yuhıbbu el mustekbirin”

İnne hû lâ yuhıbbu : Muhakkak o, yok, sevgi,

El mustekbirin : Kibirli olan, kendini büyük gören,

Meâli: “Muhakkak ki o kibirli kimselerde sevgi yoktur.”

Kibir duygusu kişinin içinden sevgi duygusunu söker alır.

Kibir duygusu sevgisizlikten kaynaklanır.

Allah’ın ulviyetinin yanında, kişi kendine zerre kadar da olsa yücelik vermemelidir.

Kibir varlıkta Allah’ın yüceliğini görememekten kaynaklanır.

Kibir başkasına hor bakmanın, yaratılan varlığı abes görmenin adıdır.

Kibir sevgiyle bakmaya, sevgiye davranmaya engel olur.

Âyetle belirtildiği gibi, kibirli kişilerde Allah sevgisi yoktur.

Bakara Sûresi 276: “Vallâhu lâ yuhıbbu kulle keffârin esîm.”

Ve Allah lâ yuhıb : Allah, yok, sevgi,

Kulle keffârin esîmin : Bütün, hepsi, hakikatleri örten, fena, günah,

Meâli: “Kâfirlerin günahların tümünde Allah sevgisi yoktur.”

Burada da belirtildiği gibi, günahlar içinde olanların, hakikatlerden uzak olanların gönülleri Allah sevgisinden uzaktır.

Burada geçen kâfir kelimesinin birçok anlamı vardır. Kelimenin asıl anlamı örtmektir.

Çiftçinin, tohumu toprağa ekip üstünü örtmesi de, kâfir kelimesiyle adlandırılır.

Kişinin, kendine sunulan hakikat bilgilerini, kendi bildiği bâtil bilgilerle örtmesi de kâfir kelimesiyle adlandırılır.

Allah'ın ulviyetinin yanında, kendine varlık isnat etmek da kâfirlik, müşriklik olarak adlandırılır.

Kâfir, inkâr eden demek değildir, örten demektir.

Burada geçen kâfir kelimesi, günahlarda kalıp, sevgiyi örten anlamında da değerlendirilebilir.

Âl-i İmrân Sûresi 134: “Vallâhu yuhibbul muhsinîn.”

Meâli: “Muhsin sahibi kimseler, Allah sevgisiyle davranırlar.”

Muhsin, ihsan sahibi olan demektir.

İhsan, “hsn” “hasene” kelime kökünden gelir.

Burada belirtildiği gibi, gönülleri samimi olan kimse-lerde sevgi vardır.

Muhsin olan, her varlıkta Allah'ın hasenatına erişmiş kimsedir.

Her varlık Allah'ın güzellikleri ile sarılıdır.

Muhsin kimse, Hakk ile Hakk olmuştur, benlikten kurtulmuştur, Allah'ın nice güzelliklerine erişmiştir.

Muhsin kimse, hep iyi haller sevgi dolu haller içindedir.

Tevbe Sûresi 7: “İnnallâhe yuhıbbul muttekîn.”

Meâli: “Muhakkak ki Allah sevgisi, takva sahibi olanlarda vardır.”

Burada çok güzel bir ifade ile belirtildiği gibi, takva ehilleri Allah’ın sevgisine erişmiş olanlardır.

Allah tevekkül içinde olanlar, takva ehilleridir.

Tevekkül, Allah’ı vekil edinmektir.

İşte tevekkül içinde olanların gönüllerine sevgi lütfedilir.

Allah sevgisi kula en büyük lütuftur.

Âyette belirtildiği gibi yeterki kul takva makamına erişsin.

Hacc Sûresi 34: “Fe ilâhukum ilâhun vâhıdun fe lehû eslimû ve beşşiril muhbitîn.”

Fe ilâhu-kum ilah vâhid : Böylece, sizin ilâhınız, tek ilah, tek yaratıcı,

Fe lehu eslimû : Bundan sonra, ona, barış üzere, teslim olun

Ve beşşir : Müjde, sevinç, ümit veren, huzur veren, sevgi üzere,

El muhbitîn : Alçak gönüllü, mütevazı, kalb sahibi, muhabbet üzere,

Meâli: “Sizi var eden tek var edicidir. Bundan sonra O’na teslim olun. Alçak gönüllü, bir sevgi içinde, ümit verenlerden olun.”

Burada da belirtildiği gibi kişinin sevgi, muhabbet makamına erebilmesi için kendini var eden var ediciyi anlaması gerekir.

Kendini var eden mutlaka varlığı da var edeni anlayacaktır.

Ve var edicinin tek var edici olduğunu anlayacaktır.

Ve böylelikle Allah hakikatine erişecektir.

Allah hakikatine erişen; İslâm, beşşir, muhabbet makamına erişecektir.

Ve böylelikle o kişinin gönlü sevgiye, muhabbete gark olacaktır.

Ve onun tüm davranışları sevgi üzere, çevresini sevindirme üzere olacaktır.

Bakara Sûresi 216: “Ve asa tuhibbu şeyen.”

Ve asa tuhibbu şeyen : Umulur, sevmek, aşk, muhabbet,
hoşlanmak, bir şey, her şey, her varlık,

Meâli: “Umulurki siz her şeye-her varlığa sevgiyle yaklaşılırsınız.”

Burada belirtildiği gibi insan her varlığa sevgi içinde yaklaşmalıdır.

Kişi, varlığın sevgiyle yaratıldığına şahit olursa, onun varlığa yaklaşımı sevgiyle olur.

Burada belirtilen “umulur ki” uyarısı çok dikkate alınmalıdır.

Umulur ki denilmesinden maksat, sevginin hakikatine erişmeden sevgi içinde davranmak mümkün değildir.

Yapmacık sevgi, sevgi değildir.

Çıkar için sevgi içindeymiş gibi görünmek, sevgi değildir.

Sevginin samimiyetine erişenlerin davranışları samimidir.

Kendine samimi olmayan kimse, başkasına samimi olamaz.

Başkasına samimi olmayan kimse, kendine samimi değildir.

Gel kardeşim!

Samimiyet nedir bilelim.

Vefâ nedir bilelim.

Sadakat nedir bilelim.

İlâhi aşk nedir hissedelim.

Birbirimize samimi olalım.

Birbirimize sadık olalım.

Birbirimize vefâlı olalım.

Birbirimize içten davranalım.

Birbirimize huzur verelim.

Samimiyet, gönlünü Allah'a rabita eden kimselerde tecelli eder.

Samimiyet; vefâdır, ihlâstır, sadakattir, sarılmaktır, kopmamaktır.

Samimiyet; içten davranmaktır, kâlden davranmaktır.

Samimiyet; Allah aşkıyla sarılmaktır, eş olmaktır, dost olmaktır.

Samimiyet; menfaat beklemeden koşmaktır, gönüllere şifa olmaktır.

Samimiyet; niyetin hâlisane olmasıdır, niyetin Allah rızası için olmasıdır.

Samimiyet; için dışın bir olmasıdır, ten ile cân gibi olmaktır.

Samimiyet; her zaman Allah aşkına dayalı hareket etmektir.

Allah'a sadakatin ne olduğunu bilenler, samimiyet makamına ererler.

Allah'a sadık olan; vefâlı olandır, samimi olandır.

"Ulâikellezîne sadakû-Onlar sadıktırlar, samimidirler."

Bakara Sûresi 177

İşte onlar, tüm içtenlikleri ile Allah'a bağlanırlar.
Onlar muhsin olanlardır.
Onlar ihlâs sahibi olanlardır.
Onlar vefâlı olanlardır.
Onlar iyi kimselerdir.
"Min hayrin yuveffe-Vefâlı olan kimseler iyi kimselerdir." (Bakara Sûresi 272)
Onların dostluğu hâlisanedir.
Onlar en içten davranırlar.
Samimiyetleri kâlbendir.
Çünkü onların kâlbî Allah aşkıyla kuşatılmıştır.
"Ahlasnâ hum bi hâlisatin-Onlar ihlâslıdırlar, hâlistirler." (Sad Sûresi 46)
Allah'ın aşkına erişenin kâlbî, kâlbî selimdir, samimidir.
"Kâlbî selim-samimi, dürüst kâlb." (Şuâra Sûresi 89)
Samimiyet ve sadakat makamına erişmeyenler kendilerine samimi olamazlar.
Kendilerine samimi olmayanlar, sadık ve samimi olmayan kimseleri bulurlar.
Âyette ne güzel belirtilmiş.
"Ve lâ sadîkın hamîm-Sadakatleri, samimiyetleri yoktur." (Şuâra Sûresi 101)
Gel kardeşim!
Samimi olalım.
Vefâlı olalım, sadık olalım, ihlâslı olalım.
Birbirimize samimiyetle davranalım.
Birbirimize içten davranalım.
Gönülден davranalım.
Allah aşkıyla davranalım.

SON DEĞERLENDİRME

Bu kitabımızda Allah korkusu mu ve Allah sevgisi mi konusunu incelemeye gayret gösterdik.

Gönüllere Allah korkusu ekilmemesi gerektiğini anladık.

Korkunun değil, sevginin kapılar açacağını anladık.

Allah sevgisinin gönüllere huzur verdiğini anladık.

Allah'ı anlayanların sevgi makamına erişeceğini hissettik.

Allah'ın gönüllere bahşettiği en büyük lütuf sevgi duygusudur.

Allah gönüllere muhabbetini, sevgisini bahşetmiştir.

Tâ-Hâ Sûresi 39: “Ve elkaytu aleyke mehabbeten minnî.”

Meâli: “Senin gönlüne muhabbetimi, sevgimi ilka eyledim.”

Âyette ne güzel bildirilmiş.

Allah gönüllere sevgisini, muhabbetini yerleştirmiş.

Yeter ki gönlümüzü kirletmeyelim.

Gönüllere ilka edilen sevgiye erişelim.

Sevgi olan kâlb neşelidir, huzurludur.

Sevgi olan kâlbde melekler bayram ederler.

Sevgiye erişen varlığa şefkatle davranır.

Sevgiye erişen sevindirir, huzur verir.

Çevresine iyilikler saçar.

Gönüllere korku ekmek gerekir.

Yukarıda da incelediğimiz gibi gönüllere korku vermek, şeytani alandan gelir.

Sevgi rahmânî alandan gelir.

Gönüllere korku veren kul hakkına girer.

Büyük vebale girer.

Çünkü korku Allah'ı anlamaktan uzaklaştırır.

Sevgi ise yakınlaştırır.

Ağzımızdan çıkan sözlerde korku olmasın.

Gönüllere korku ekmeyelim.

Kimseyi Allah ile korkutmayalım.

Allah sevgisinin ne kadar ulvî bir duygu olduğunu anlayalım

Hazreti Muhammed ne güzel söylemiş; “birbirini sevmedikçe iman etmiş sayılmazsınız.”

Âl-i İmrân Sûresi 57: “İman edenler ve salih amellerde olanların karşılığı ise; sevginin, dostluğun davranışlarında olmaktır. Zalimlerde ise Allah sevgisi yoktur.”

Evet, imanın ölçüsü sevgidir, muhabbetir, vefâdır.

Allah'a iman eden, çevresine sevgi ile davranır.

Ama zalimlik duygusu, kişiyi sevgiden uzak eyler.

Zalim olan Allah'ı anlamamıştır.

Ama mü'min olan Allah'tan emin olandır.

Mü'min olan, Muhsin olandır.

Muhsin olan, çevresine iyilikler yapandır, sevgiyi merhameti hissettirendir.

Mâide Sûresi 13: “İnnallâhe yuhıbbul muhsinîn.”

Meâli: “Muhsin olanlar Allah sevgiyle hareket ederler.”

Âyette ne güzel bildirilmiş.

Müslüman olan, Allah'ın ulviyetine, sevgisine teslim olandır.

Müslümanın duası hep şöyledir; “Rabbenâ efrıg aleynâ sabren ve teveffenâ muslimîn.”

“Rabbim bize mağfıret eyle, sabır ver, vefâ içinde sevgi içinde olmamızı, İslâm şuuruyla hareket etmememizi nasip eyle.” (A'râf Sûresi 126)

Müslüman olan kişinin gönlünde hiç kimseye düşmanlık, kin duyguları yoktur.

Onların gönlü sevgiyle doludur.

Halleri sevgi üzeredir.

Mumtehin Sûresi 1:

“Ey iman edenler! Düşmanlık yapmayın ve siz düşmanlık hallerinde olanları dost edinmeyin.

Onların hallerine muhabbet beslemeyin, etkilenip onlara meyletmeyin.

Ve hakikatleri görmemezlikten gelip örtme hallerine uymayın.

Resûlün açığa çıkardığı hakikatlerin dışına çıkmayın.

Sizi vücûdlandırıran Allah'a inanın.

Hakikatleri anlama anlatma yolundan dışarı çıkmayın ve gayeniz hoşnutluk olsun.

Sırlarınızı gizleyin.

Sevgi üzere olun.

Bilmediğiniz şeyleri, ben biliyorum demeyin.

Ve her şeyi açığa vurmayın.

Sizlerden bunları kim yaparsa, artık o hakikatlerden sapmaz, dosdoğru yoldadır.”

Mumtehin Sûresi 7:

“Umulur ki aralarında düşmanlık halinde olan o kimseler; Allah'ı anlayan kimseler gibi sevgi üzere olurlar.

Ve Allah'ın bütün her şeydeki kudret olduğunu ve Allah'ın mağfiret eden olduğunu, varlığı özünden var eden olduğunu anlarlar.”

İşte insan, sevgiye dayalı, saygıya dayalı hareket etmeli, adalet içinde olmalı, gönlünü her an Allah'a rabıta etmelidir.

İçinde zerre kadar da olsa düşmanlık, kin duygusunu sevgiyle yok etmelidir.

Hiç kimseye zerre kadar zarar vermemelidir.

İnsanlara iyilik üzere yardıma koşmalıdır.

İnsan sevgi makamına erişecek şekilde halk edilmiştir.

Gönüllere korku değil, sevgi ekilmelidir.

Allah'a olan sevgi bağı öğretilmelidir.

Allah'a gönüllerini rabıta edenlerde korku, hüznün olmayacaktır.

Âyette ne güzel bildirilmiş.

Yûnus Sûresi 62: “E lâ inne evlîyâ Allâh lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenun.”

Meâli: “Allah'ı dost edinenlere korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar.”

İşte Allah'ta korku olmadığı âyet ile bildirilmiştir.

Allah sevginin, şefkatin, rahmetin makamıdır.

Allah sevgisine erişenlerin dillerinden sevgi sözcükleri akar.

Hallerinden sevgi yansır.

Davranışları, yaklaşımları sevgi ve merhamet içerir.

Onlar sevgiyle yaklaşır.

Onlar sevgiyle uzaklaşır.

İşte gönlümüz el verdiği kadar, bu kitabımızı yazmaya gayret gösterdik.

Eksiğimiz hatamız olmuşsa affola.

Allah duygusunu gönlümüzden hiç eksik etmeyelim.

Gönlümüzü O'nun sevgisiyle dolduralım.

O sevgiyle hareket edelim.

O sevgiyle çevremize koşalım.

Yardıma ihtiyacı olana, hiçbir beklenti içine girmeden,
sevgiyle saygıyla koşalım.

Büyüklerimizi ziyaret edelim.

Küçüklerimizi ilim ve edeb üzere yetiştirmeye gayret
edelim.

Onların gönüllerinde Allah sevgisinin tecelli etmesine
yardımcı olalım.

Bizi yaratan, bize şekil veren Allah'ı hiç unutmayalım.

Yerlerin göklerin sahibi olan Allah'ı hiç unutmayalım.

Her bir varlığın tek olan sahibini hiç unutmayalım.

Tevekkül ve teslimiyet içinde olalım.

O'nun sevgisini gönlümüzden düşürmeyelim.

Sevgiyle, huzurla, aşkla kalın.

Gönlünüz her dâim Allah duygusu içinde olsun.

Gönlünüz her dâim ilâhi aşk içinde olsun.

Gönlünüzden sevgi eksik olmasın.

Gönlünüzden ilâhi heyecan eksik olmasın.

Sevgiyle yaklaşın.

Sevgiyle mesafelenin.

Her şeyiniz sevgi içinde olsun.

Gönlünüzden sevgi eksik olmasın.

Sabırla, sükûtle kalın.

Saygıyla kalın.

Sevginin rahîmiyetten akan akışı ile kalın.

Sevgiyle kalın.

Aşkla kalın.

Şefkatle kalın.

Rahmetle kalın.

Hoşça kalın.

İsmail Dinçer.

10-7-1026

